FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

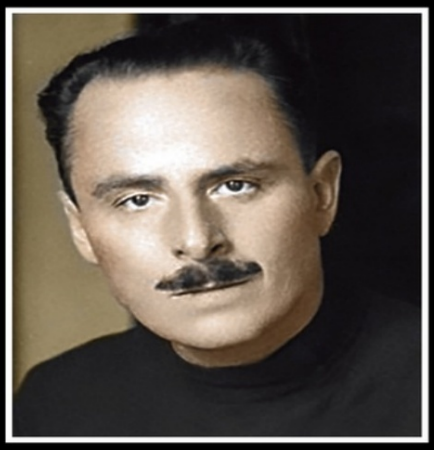
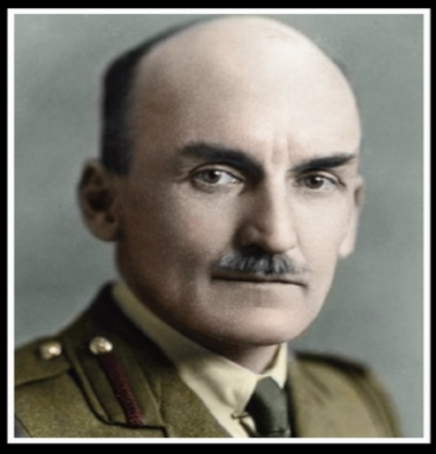

Volume One

Machine Translated by Google

Veus feixistes

Assajos del 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Volum u

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Veus feixistes

Assajos del 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Volum u

Copyright © 2019 Sanctuary Press Ltd Tots

els drets reservats. Cap part d'aquest llibre es pot reproduir de cap manera per cap mitjà electrònic o mecànic, inclosa la fotocòpia, l'enregistrament o l'emmagatzematge i la recuperació d'informació sense el permís per escrit de l'editor.

Sanctuary Press Ltd
Carrer Shelton, 71-75
Covent Garden
Londres WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com
Correu electrònic: info@sanctuarypress.com

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

VEUS FEIXISTES - VOLUM U

Aquesta edició conté assajos de:

Joan Beckett

James Drennan,

Norah Elam,

General Franco,

Major General J. F. C. Fuller, Joseph

Goebbels, J. K.

Heydon, Max

Hunger, Jorian

Jenks, William

Joyce, Dr. Robert

Ley, Francis

Mcevoy, Sir Oswald

Mosley, Ezra Pound,

Vidkun

Quisling, Alfred

Rosenberg, Arthur

Reade, Anne

Seelig-Thomann, Claud

Sutton, Alexander

Raven, Thomson, A. Yusuf Ali

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Índex

Veus feixistes

La filosofia del feixisme per Sir Oswald Mosley Alemanya i les
seves dones per Anne Seelig-Thomann Què és el socialisme? per
Joseph Goebbels Filosofia mundial i política
exterior per Alfred Rosenberg Feixisme, dones i democràcia per Norah Elam
Precious Acres per Jorian Jenks Berchtesgaden de Hitler, un
idil·li de la nova Alemanya per Joan
Morgan Una federació nòrdica mundial per Vidkun Quisling Una interpretació del
feixisme per Claud Sutton La guerra a Espanya pel general
de divisió JFC Fuller El discurs del general Franco cap a
una ortologia econòmica per Ezra Pound Causes de la recessió
per A. Raven Thomson
Revolució traïda per Ezra Pound Marxisme, la doctrina de la
decadència per Francis Mcevoy L'enemic és el
liberalisme per JK Heydon Thomas Carlyle -
Nacionalsocialista per William Joyce William Morris -
Nacionalsocialista per Arthur Reade El mite jueu per
"Scepticus"

El món musulmà i Palestina per A. Yusuf Ali El feixisme i la
dialèctica per A. Raven Thomson Els desheretats de la terra
per Francis Mcevoy Economia corporativa per A. Raven
Thomson El moviment nazi en perspectiva per James
Drennan La socialdemocràcia en decadència per John Beckett
Feixisme i guerra pel general de divisió JFC Fuller
Endavant en el feixisme per Oswald Mosley Força a través de
l'alegria pel Dr. Robert Ley L'obra de socors
alemanya d'hivern per Max Hunger

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

La filosofia del feixisme de Sir Oswald Mosley

Conferència pronunciada per Sir Oswald Mosley a l'English Speaking Union el dimecres 22 de març de 1933.

Els vostres oponents al·leguen que el feixisme no té cap rerefons històric ni filosofia, i la meva tasca aquesta tarda és suggerir que el feixisme té arrels profundes en la història i que ha estat sostingut per alguns dels millors vols de la ment especulativa. Sóc conscient, és clar, que no hi ha gaire filosofia associada a les nostres activitats a les columnes de la premsa diària, i quan vau llegir que havia de donar una conferència sobre "La filosofia del feixisme", probablement molts de vosaltres vau dir: "Què té a veure aquest gàngster amb la filosofia?". Tanmateix, confio que creieu que aquests grans miralls de la ment pública no sempre donen un reflex gaire precís, i mentre que només llegiu sobre els moments més emocionants del nostre progrés, hi ha altres moments que tenen certa profunditat de pensament i concepció constructiva. Fins ara és cert, fins a cert punt, que la filosofia feixista no ha assumit una forma molt concreta i definitiva, però heu de recordar que la fe feixista només ha existit fa poc més de deu anys: és un creixement de l'última dècada. Tanmateix, el seu rerefons filosòfic ja és susceptible d'alguna formulació, i això ha succeït en un espai de temps molt més curt que un desenvolupament corresponent en qualsevol altra gran fe política de la història. De la mateixa manera que el mateix moviment feixista, en diversos grans països, ha avançat cap al poder a una velocitat fenomenal, la fe i la filosofia feixistes com a concepció permanent, una actitud davant la vida, han avançat molt més ràpidament que les filosofies de les religions més antigues. Prenguem el liberalisme: va transcórrer un interval molt llarg entre els escrits d'homes com Voltaire i Rousseau, i la formació final del credo liberal a les mans d'estadistes anglesos a finals del segle XVIII i principis del segle XIX.

De fet, aquests grans moviments polítics i trastorns psicològics només van cristal·litzar molt lentament en un sistema definit de pensament, així com en un sistema d'acció; i en el cas feixista probablement és força aviat esperar que al cap de deu anys hagi assumit una forma cristal·litzada concreta. No obstant això, crec que la filosofia feixista es pot expressar en termes intel·ligibles, i si bé fa una contribució completament nova al pensament d'aquesta època, encara es pot demostrar que deriva tant el seu origen com el seu suport històric del pensament establert del passat.

En primera instància, suggereixo que la majoria de les filosofies de l'acció deriven d'una síntesi de conflictes culturals d'un període anterior. On, en una era de cultura, de pensament, d'especulació abstracta, trobes dues grans cultures en una forta antítesi, normalment trobes, en la següent era d'acció, alguna síntesi a la pràctica entre aquestes dues fortes antítesis que condueix a un credo pràctic d'acció. Aquesta concepció et pot semblar que suggereix, fins a cert punt, un enfocament spenglerià; i és ben cert que el gran filòsof alemany probablement ha fet més que qualsevol altre per pintar en l'ampli rerefons del pensament feixista. Però és un rerefons molt ampli. És un gran rerefons d'història mundial del qual emergeix un suggeriment feixista.

No gaire més que això. I possiblement el seu pessimisme innat l'impedeix d'acostar-se al tema, que, al seu torn, us suggeriria humilment que sorgeix de la seva total ignorància de la ciència moderna i del desenvolupament mecànic.

Si mireu a través de les ulleres spenglerianes, segur que arribareu a la conclusió de ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

pessimisme extrem perquè oculten el factor que per primera vegada posa a les mans de l'home la capacitat d'eliminar completament el problema de la pobresa. I crec que és la incomprensió del nostre filòsof alemany d'aquest nou i immens factor el que el porta a la seva conclusió pessimista. No obstant això, això no invalida de cap manera la seva enorme contribució al pensament mundial.

Deduireu amb raó que el meu suggeriment del matrimoni de cultures aparentment antitètiques que condueixen a la següent era d'acció a la producció d'un fill filosòfic del període, que s'expressa en l'acció, té alguna derivació del pensament spenglerià. Però crec que puc mostrar-vos com a la pràctica real aquesta tesi funciona en el cas feixista. Us suggeriria que al segle passat, la principal lluita intel·lectual va sorgir del tremend impacte del pensament nietzscheà sobre la civilització cristiana de dos mil anys. Aquest impacte es va realitzar molt lentament. Les seves plenes implicacions només avui s'estan desenvolupant. Però mireu on vulgueu en el pensament modern, trobareu els resultats d'aquella lluita colossal pel domini de la ment i de l'esperit de l'home. Hi havia una religió que, pel que fa a Occident, havia dominat àmpliament el pensament humà durant molts segles. I de sobte, per primera vegada, aquella religió i aquell pensament van ser desafiats eficaçment, i els seus fonaments, almenys per al moment, van ser sacsejats. Va ser denunciat amb una energia furiosa i amb un geni extraordinari, fonamentalment denunciat.

No estic —com veureu més tard— exposant jo mateix els arguments contra el cristianisme, perquè us mostraré com crec que les doctrines nietzscheana i cristiana són susceptibles de síntesi. Però en aquest punt cal que examini les diferències essencials entre aquests dos credos i vegi on s'han acumulat les diferències i on emergeixen les semblances.
Nietzsche va desafiar, com sabeu, tots els fonaments del pensament cristià. Va dir, en efecte: "Aquesta és la religió de l'esclau i del dèbil. Aquesta és la fe de les persones que fugen de la vida, que no s'enfrontaran a la realitat, que busquen la salvació en un més enllà somiat, la salvació que no tenen la vitalitat ni la virilitat per apoderar-se d'ells mateixos aquí a la terra. Deriva d'un esperit de debilitat i de rendició". Ho va denunciar amb una gran frase, si no recordo malament, com "la religió que havia encadenat i debilitat la humanitat".

I en lloc d'aquesta fe va crear la concepció del superhome, l'home que s'enfronta a la dificultat, al perill, avança a través de les coses materials i a través de les dificultats de l'entorn, per aconseguir, per guanyar i per crear, aquí a la terra, un món propi. Va ser un desafiament a tota la base, no només del pensament sinó de la vida. I va sacsejar fins als seus fonaments el pensament del món. A aquells que estaven seriosament preocupats per aquella controvèrsia en aquell moment, devia semblar que un o altre d'aquells credos havia de sortir victoriós, i un o altre havia de morir; que qualsevol combinació, qualsevol síntesi d'aquelles doctrines contradictòries estava completament fora de qüestió.

Ara crec, com passa tan sovint a la vida quotidiana, que els credos que semblen tan diferents són de fet susceptibles d'una certa reconciliació quan s'examinen més de prop, i de fet d'una certa síntesi; i crec que puc mostrar-vos que, de fet, en la doctrina feixista actual, trobeu una unió completa de les grans característiques d'ambdós credos. D'una banda, trobeu en el feixisme, pres del cristianisme, pres directament de la concepció cristiana, la immensa visió del servei, de l'abnegació, de l'autosacrifici en la causa dels altres, en la causa del món, en la causa del vostre país; no tant l'eliminació de l'individu, com la fusió de l'individu en alguna cosa molt més gran que ell mateix; i teniu aquesta doctrina bàsica del feixisme —servei, autoentrega— al que el feixista ha de concebre com la causa més gran.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

i l'impuls més gran del món. D'altra banda, trobeu del pensament nietzscheà la virilitat, el desafiament a totes les coses existents que impedeixen la marxa de la humanitat, l'abnegació absoluta de la doctrina de la rendició; la ferma capacitat d'afrontar i superar tots els obstacles. De fet, teniu la creació d'una doctrina d'homes vigorosos i d'autoajuda, que és l'altra característica destacada del feixisme.

Per tant, trobem —crec que puc afirmar— una mena de maridatge d'aquestes dues grans doctrines que s'expressen en el credo pràctic del feixisme actual. I això, de fet, es manifesta en tota la nostra actitud envers la vida. Podem reduir-la als detalls més petits de l'existència general. Des de la concepció més àmplia i abstracta podem arribar a les coses més detallades de la vida quotidiana.
Exigim a tot el nostre poble una concepció primordial del servei públic, però també els hi concedim a canvi i creiem que, en la concepció feixista, l'Estat hauria de concedir llibertat absoluta. En la seva vida pública, un home ha de comportar-se com un membre apte de l'Estat, en cada acció seva ha de conformar-se al benestar de la nació. D'altra banda, rep de l'Estat a canvi una llibertat completa per viure i desenvolupar-se com a individu. I en la nostra moralitat —i crec que possiblement puc afirmar que és l'única moralitat pública en què la pràctica privada coincideix completament amb la protesta pública—, en la nostra moralitat, l'única prova de qualsevol qüestió moral és si impedeix o destrueix de qualsevol manera el poder de l'individu per servir a l'Estat. Ha de respondre a les preguntes: "Aquesta acció perjudica la nació? Perjudica altres membres de la nació? Perjudica la meva pròpia capacitat per servir a la nació?". I si la resposta és clara a totes aquestes preguntes, l'individu té llibertat absoluta per fer el que vulgui; i això confereix a l'individu, amb diferència, la major mesura de llibertat sota l'Estat que qualsevol sistema sota l'Estat o qualsevol autoritat religiosa hagi mai conferit a l'individu.

L'aproximació més propera a aquesta prova moral possiblement va ser l'enfocament de la civilització grega, que en organització tenia, és clar, una concepció de l'Estat no gaire inferior a la concepció feixista actual.

Aquesta actitud, aquest rerefons filosòfic imposa al feixista certes regles de conducta social molt clares, que equivalen a un desafiament detallat a l'ordre de coses existent, tot i que no aprofundirem en aquest detall, més enllà de mostrar que aquests principis generals són susceptibles de reducció al detall. Per exemple, considerem ridícul un sistema en què un home pot ser multat si fins i tot arrisca fer-se mal prenent una beguda després de l'hora en què és legal fer-ho, però que, en la seva capacitat pública com a figura pública més o menys gran, pot amb total impunitat prendre mesures que poden amenaçar tota l'estructura de l'Estat. Si arrisca el més mínim dany a si mateix, tota la força de la llei es mobilitza contra ell; tanmateix, en la seva capacitat pública pot amenaçar tota la vida de la Nació: pot amenaçar els mateixos pilars de l'Estat.

El principi feixista és la llibertat privada i el servei públic. Això ens imposa, en la nostra vida pública i en la nostra actitud envers els altres homes, una certa disciplina i una certa restricció; però només en la nostra vida pública; i hauria d'argumentar amb molta contundència que l'única manera de tenir llibertat privada era mitjançant una organització pública que portés una mica d'ordre al caos econòmic que existeix al món actual, i que aquesta organització pública només es pot assegurar mitjançant els mètodes d'autoritat i de disciplina que són inherents al feixisme.

Tornant al costat filosòfic, però, trobem que la seva filosofia imposa naturalment al feixista una certa disciplina en la seva vida, un atletisme ordenat, com jo l'anomenaria, i un sentit de confiança en el lideratge, una creença en l'autoritat, que són aliens a altres moviments. I aquí ens trobem immediatament en col·lisió amb els principis fonamentals del socialisme i el liberalisme.
El socialisme difereix, és clar, marcadament del liberalisme en la seva concepció de l'organització econòmica;
******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

però en filosofia crec que hi ha pocs socialistes o liberals que no estarien d'acord que realment tenen un origen comú si ens remuntem prou enrere a l'actitud de vida de Voltaire-Rousseau; i sobretot aquest últim. Ara, puc suggerir-vos la diferència fonamental que sorgeix aquí entre el liberalisme i el socialisme, d'una banda, i el feixisme, de l'altra? Rousseau, al nostre entendre, o bé va cometre un gran error o bé va ser molt malinterpretat. Rousseau va dir igualtat. Nosaltres responem: si voleu dir igualtat d'oportunitats, sí; si voleu dir igualtat humana, no. Això és un absurd. Personalment, crec que si es llegeix correctament, Rousseau volia dir igualtat d'oportunitats, que l'atac principal de Rousseau estava dirigit —i amb raó— al sistema decadent sota el qual vivia. En efecte, va dir: «És absurd que aquesta noblesa ociosa i decadent de França» (com sens dubte ho era en aquell moment) «reclami per a si mateixa privilegis que estan ofegant la vida de la nació. La igualtat d'oportunitats és una cosa fonamental. Que governin aquells que estan preparats per governar. Que cap home governi perquè el seu avi va demostrar estar preparat per governar». Va ser una revolta contra els privilegis, una afirmació que l'home de talent i capacitat havia de ser l'home que dirigís els afers d'una gran nació. Però aquesta doctrina va ser utilitzada pels seus deixebles posteriors com a igualtat de l'home, que tots els homes eren iguals.

D'aquesta construcció sorgeix tota la fal·làcia, tal com la veiem. És un absurd manifest i clar. Un home, en ment i físic, difereix immensament d'un altre. No es tracta, com solen dir els socialistes, d'igualtat moral o espiritual. Això és una cosa totalment diferent. Moralment i espiritualment, l'home que escombra el terra d'una gran empresa pot ser molt superior al gerent d'aquesta empresa. Però la qüestió és, quin home està qualificat per fer quina feina. Quina és la funció adequada que ha de dur a terme? Algunes persones són bones en una cosa i altres en una altra.

Certament eliminem completament la concepció de classe social del feixisme perquè es basa en l'atzar de l'herència; però sí que diem que certes persones estan preparades per naturalesa per fer certes coses, i d'altres no. I un cop adopteu aquesta base de pensament, desafieu tota la concepció de la democràcia.

Desafieu la creença que totes les qüestions del món, per complicades que siguin, poden ser resoltes per qualsevol persona, per inexperta que sigui; i, de fet, vist des d'aquesta perspectiva, és absurd que un tècnic del govern o de qualsevol altra cosa pugui ser instruït per persones que estudien el tema durant uns cinc minuts a l'any. Si entrés a un taller d'enginyeria, veiés l'enginyer fent la seva feina i després comencés a dir-li com fer-ho, em diria —i amb raó— que sóc un imbècil presumptuós. De la mateixa manera, que s'hagi d'esperar que un home que no ha fet cap estudi dels problemes del país deixi la seva gerra de cervesa al taulell, camini fins a la mesa electoral i doni instruccions detallades sobre com s'ha de governar el seu país durant els propers quatre anys, ens sembla una idea absurda. "Tots els homes són iguals i tots els homes estan igualment qualificats per opinar sobre qualsevol tema, sempre que sigui un tema tan complicat com el govern d'un país": aquesta és la interpretació que la socialdemocràcia dóna als escrits de Rousseau i aquesta concepció és evidentment absurda. Tanmateix, és la base filosòfica de tot el sistema democràtic. Per tant, desafiem aquesta concepció bàsica que tots els homes són iguals per jutjar tots els problemes. Assumim i fem nostra la igualtat d'oportunitats i ens oposem —i hem d'oposar-nos— a la concepció d'herència privilegiada.

Quan un home ha demostrat el seu valor, pot ascendir a les posicions més altes del país, i tot el nostre sistema educatiu ha de ser dissenyat així. Però no estarà al cim només perquè el seu pare o el seu avi hi fossin abans que ell. I així, d'una banda, desafiem el privilegi de la dreta i, de l'altra, desafiem la doctrina absurda de l'esquerra que tots els homes per do de la naturalesa són iguals. Ara podeu dir, i potser dir amb certa veritat, que

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Aquestes doctrines ja s'han sentit abans, que aquesta era la base del bonapartisme, o per remuntar encara més al seu origen, era la base del cesarisme.

És cert, és clar, que el feixisme té una relació històrica amb el cesarisme, però el món modern difereix profundament de les formes i condicions del món antic. L'organització moderna és massa vasta i massa complexa per descansar només sobre un individu, per molt dotat que sigui. El cesarisme modern, com totes les coses modernes, és col·lectiu. La voluntat i el talent de l'individu per si sol són substituïts per la voluntat i la capacitat dels milers disciplinats que componen un moviment feixista. Cada camisa negra és una cèl·lula individual d'un cesarisme col·lectiu. La voluntat organitzada de masses devotes, subjectes a una disciplina voluntària i inspirades per l'ideal apassionat de la supervivència nacional, substitueix la voluntat de poder i un ordre superior del superhome individual. No obstant això, aquest cesarisme col·lectiu, armat amb les armes de la ciència moderna, es troba en la mateixa relació històrica que el cesarisme antic amb la reacció d'una banda i amb l'anarquia de l'altra. El cesarisme es va oposar a l'espartacisme d'una banda i al Senat Patrici de l'altra. Aquesta posició és tan antiga com la història dels darrers dos mil anys. Però en aquells dies no tenien les oportunitats d'assoliment constructiu que són presents avui dia, i l'única lliçó que podem extreure de l'evidència prèvia d'aquesta doctrina és simplement aquesta: que sempre que el món, sota la influència d'Espàrtac, derivava cap a un col·lapse i un caos complets, sempre eren els que Spengler anomenava els "grans homes de fets" els qui extreien el món del caos resultant i donaven a la humanitat, molt sovint, segles de pau i ordre en un nou sistema i una nova estabilitat. I ho van fer, i ho han fet, els moviments feixistes moderns, "reconeixent certs fets fonamentals de la política i de la filosofia. De nou teniu una certa unió de dues doctrines aparentment contradictòries. Sovint se'ns acusa de prendre alguna cosa de la dreta i alguna cosa de l'esquerra. Bé, és molt sensat manllevar d'altres religions; descartar el que és dolent i conservar el que és bo; i immediatament t'allunyes de la vella mentalitat parlamentària, és clar que veus la saviesa de qualsevol rumb d'aquest tipus. I el feixisme, és clar, pren alguna cosa de la dreta i alguna cosa de l'esquerra, i hi afegeix nous fets per satisfer l'era moderna.

En aquesta nova síntesi del feixisme, que s'acosta força a la nostra situació immediata, trobem que prenem el gran principi d'estabilitat recolzat per l'autoritat, per l'ordre, per la disciplina, que ha estat l'atribut de la dreta, i el casem amb el principi de progrés, de canvi dinàmic, que prenem de l'esquerra. El conservadorisme —per anomenar-lo pel nom amb què es coneix en aquest país— creu en l'estabilitat i la recolza per la seva creença en l'ordre; però on el conservadorisme sempre ha fallat en el món modern és en la seva incapacitat per percebre que l'estabilitat només es pot aconseguir mitjançant el progrés: que una resistència constant al canvi precipita la situació revolucionària que el conservadorisme més tem. D'altra banda, l'esquerra sempre no ha aconseguit adonar-se, gràcies al seu complex de Rousseau, que l'única manera d'aconseguir progrés és adoptar els instruments executius pels quals només es fa possible el canvi.

Per tant, hem arribat a aquesta conclusió: que només podeu tenir estabilitat si esteu preparats per dur a terme canvis ordenats, perquè per mantenir-vos estables heu d'adaptar-vos als nous fets de la nova era. D'altra banda, només podeu tenir el progrés que desitja l'esquerra si adopteu els instruments executius del progrés, és a dir, l'autoritat, la disciplina i la lleialtat, que sempre s'han considerat com a pertanyents només a la dreta. Unint aquests dos principis, aconseguim la base de la fe feixista i l'organització feixista.

Tornareu a dir: “Això és una vegada més cesarisme o bonapartisme. Ha deixat de ser una qüestió de lideratge purament individual. La maquinària amb què tractem és massa gran perquè qualsevol individu la pugui gestionar sol. Així que s'ha convertit en un cesarisme col·lectiu: el

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

lideratge d'una massa organitzada i disciplinada, unida en una disciplina voluntària pels ideals de regeneració nacional i mundial que l'inspiren apassionadament. Però els principis bàsics continuen sent els mateixos; i, per tant, mentre que el vostre moviment feixista pot dur a terme el propòsit que el cesarisme ha complert abans, pot treure ordre del caos que el conflicte entre Espartac i la reacció ha evocat, pot durant uns quants anys o uns quants segles donar una gran pau al món, tot i així porta en si mateix la seva pròpia decadència i no aconsegueix realment el que creiem necessari.

Crec que la resposta a aquest cas, que és l'únic cas realment vàlid, és que sempre abans faltava el factor de la ciència moderna. Ara teniu un factor completament nou. Si podeu introduir al vostre sistema de govern una nova eficiència, i tothom admet que aquests moviments quan arriben al poder són almenys eficients: si podeu portar al govern, encara que sigui durant uns pocs anys, un poder executiu i una eficiència que aconsegueixi fer les coses, podeu alliberar —i alliberareu— el geni empresonat de la ciència per dur a terme la tasca que ha de dur a terme en el món modern. Siguin quines siguin les nostres opinions divergents sobre l'estructura de l'Estat i l'economia, crec que tots hem d'estar d'acord que seria possible, mitjançant una organització sana del món, amb el poder de la ciència moderna i de la indústria, produir, resoldre d'una vegada per totes el problema de la pobresa i abolir, d'una vegada per totes, la pobresa i els pitjors atributs de la malaltia i el sofriment del món.

Per tant, si és possible tenir una forma de govern eficient, teniu disponible per a aquest sistema, per primera vegada a la història, un instrument pel qual la faç de la terra podria canviar per sempre. Un cop fet l'essencial, un cop la ciència i la tècnica modernes s'hagin alliberat i hagin complert la seva tasca, un cop hàgiu canviat el vostre sistema polític i filosòfic d'una base transitòria i política a una de permanent i tècnica, ja no hi haurà necessitat de la política ni de les controvèrsies que distreuen el món actual. El problema de la pobresa es resoldrà, els principals problemes s'eliminaran com es pugui, i com tothom sap que es pot, si la ciència moderna es mobilitza adequadament. Aleshores la humanitat s'alliberarà per a les coses de la vida que realment importen.

Per tant, si bé potser és cert que certs d'aquests fenòmens en els eterns retorns de la història s'han vist al món abans, i s'han vist amb gran benefici per a la humanitat, mai abans els grans moviments executius han tingut l'oportunitat de completar la tasca que la ciència i la invenció modernes ara els confereixen.

En un moment de gran crisi mundial, una crisi que al final inevitablement s'agreujarà, emergeix un moviment d'un rerefons històric que fa inevitable la seva aparició, portant certs atributs tradicionals derivats d'un passat molt gloriós, però afrontant els fets d'avui armat amb els instruments que només aquesta era ha conferit a la humanitat. Mitjançant aquesta nova i meravellosa coincidència d'instrument i d'esdeveniment, es poden superar els problemes d'aquesta era i es pot assegurar el futur en una estabilitat progressiva. Possiblement aquesta sigui l'última gran onada mundial de l'immortal, el moviment cesarià eternament recurrent; però amb l'ajuda de la ciència i amb la inspiració de la ment moderna, aquesta onada portarà la humanitat a l'altra riba.

Aleshores, finalment, el «cesarisme», l'emanació més poderosa de l'esperit humà en un gran esforç cap a un assoliment durador, haurà complert la seva missió mundial, haurà expiat el seu sacrifici en la lluita de les eres i haurà complert el seu destí històric. Una humanitat alliberada de la pobresa i de molts dels horrors i afliccions de la malaltia per gaudir d'un món renascut a través de la ciència, encara necessitarà un moviment feixista transformat amb el propòsit d'un ordre nou i més noble de la humanitat; però ja no necessitareu més els homes estranys i inquietants

******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

que, en dies de lluita i de perill i en nits de foscor i de treball, heu forjat l'instrument d'acer pel qual el món passarà a coses més elevades.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Alemanya i les seves dones, d'Anne Seelig-Thomann

DURANT la meva última visita a Anglaterra, moltes dones angleses m'han preguntat sobre la situació de les dones al Tercer Reich. Segons els relats que havien sentit, semblaven pensar que no érem res més que esclaves. De fet, ho van dir obertament i van afegir que ens tenien llàstima des del fons del seu cor. M'agradaria explicar-vos què sentim les dones alemanyes sobre el Nou Reich, i començaré per les esposes i les mares.

Tots sabem per la història que cada revolució va seguida de noves formes constitucionals, i a causa de la revolta que ha produït aquestes noves formes, generalment també trobem canvis fonamentals en la vida social del poble. El nou sistema a Alemanya, el "nacionalsocialisme", va ser un canvi benvingut per a milions de famílies, que havien patit terriblement les conseqüències de la guerra, que havia convertit la vida en una càrrega per a moltes mares i els seus fills.
La tasca d'Adolf Hitler era ajudar-los i posar fi a la desastrosa idea que "és millor no tenir fills".

No hem d'oblidar que l'egoisme era la base del vell sistema abans que el Führer vingués a construir el nou Reich. Va ser ell qui va fer creure a les dones alemanyes una vegada més que la família és la unitat essencial de l'Estat, i en ella la mare és el símbol vivent de la supervivència nacional a través de la criança de fills sans. La maternitat i la feminitat van recuperar el seu antic significat i glòria.

SERVEI PER A MARES

El 1934, la Lliga Nacional Socialista de Dones es va reunir per primera vegada per a un treball cooperatiu seriós i va fundar el Servei del Reich per a les Mares. Aquest servei és administrat per totes les branques de la Lliga i consisteix en cursos especials d'instrucció oberts a totes les dones, casades o no, joves i grans. Des del 1934, no menys de 600.000 dones alemanyes han assistit a aquests cursos i han rebut instrucció en gestió de la llar, cuina i costura, així com els elements d'higiene i infermeria. A més, com que nosaltres, els alemanys, pertanyem a una nació sense colònies, hem de tenir cura de tot tipus de matèria primera, i en aquests cursos les dones aprenen a convertir coses aparentment inútils en un propòsit útil. Per regla general, cada curs cobreix deu tardes, amb un total de vint-i-quatre hores d'instrucció.

El cost d'un curs d'aquest tipus varia entre dos i tres marcs al camp i entre tres i cinc marcs a la ciutat. S'espera que aquells que s'ho puguin permetre paguin íntegrament, però la Secció Femenina del Front Laboral i l'Organització Nacional Socialista del Benestar aporten quantitats suplementàries per a aquells que no es poden permetre aquests pagaments. Molt sovint, l'empresari paga la suma total per a una noia que es jubilarà aviat del treball per casar-se. Hi ha diversos centenars d'aquestes Escoles de Mares establertes permanentment a Alemanya, que troben una vocació per a milers de treballadors voluntaris com a tutors, professors de benestar públic, líders juvenils, etc.
És una tasca com aquesta la que dóna a cada dona alemanya l'oportunitat de participar activament en la vida de l'Estat Nacionalsocialista, ja que cada dona s'adona que ha de prendre part al costat dels homes amb la mateixa responsabilitat pel futur de la nostra nació.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

LA DONA TREBALLADORA

Res ha estat més discutit per altres nacions que la posició de les dones professionals i treballadores al Tercer Reich. Els opositors al nacionalsocialisme han insistit que des del moment en què Adolf Hitler arribés al poder, totes les dones treballadores serien apartates per la força de les seves ocupacions i substituïdes per homes. De fet, res podria ser més contrari a la veritat, ja que totes les dones actives en la indústria i les professions estan organitzades dins del Front Laboral, i aquelles dones que no estaven treballant anteriorment, però que volien ajudar a construir el Nou Reich, van entrar voluntàriament a la Lliga de Dones, sota el lideratge nacional de Frau Scholz-Klink. En aquestes dues organitzacions trobem la mestressa de casa, la mestra, la infermera, la llevadora, l'artista, la doctora i totes les dones amb titulacions universitàries.

Com que l'ideal del nacionalsocialisme és preservar la família com a unitat essencial de l'Estat, és cert que el Front Laboral ha aconseguit la retirada de les dones del treball a les fàbriques, que no és adequat per al físic femení, substituint-les per homes aturats. Tanmateix, aquestes dones han trobat treballs més convenients en altres llocs.

Les dones alemanyes encara treballen en tots els oficis relacionats amb la confecció, i milions a més són professores, infermeres i criades domèstiques, mentre que hi ha diverses metgesses, dones com a arquitectes, a l'escenari i al cinema, no només com a actrius sinó també com a productores destacades, com la famosa Leni Riefenstahl, que s'encarrega de tota la fotografia a les reunions importants del partit i als Jocs Olímpics. També milions de dones treballen a la indústria en general, formant una secció especial, com he dit, del Front Laboral. Certament no es pot dir que les dones alemanyes hagin estat empeses a la llar.

SERVEI DOMÈSTIC

Fins i tot aquelles que, com a criades o mestresses de casa, estan peculiarment restringides a l'àmbit domèstic han rebut una atenció especial. Quan Adolf Hitler va arribar al poder, la Lliga de Dones va rebre la tasca especial de superar el prejudici universal que el treball domèstic és només una ocupació per a les classes baixes. Ara totes les noies, siguin riques o pobres, en sortir de l'escola han de superar un examen rigorós sobre les tasques domèstiques, i a més d'això, la majoria de les nostres noies als divuit anys, abans de començar la seva pròpia professió, es presenten voluntàries per al Servei Laboral de Dones, que sovint implica tasques domèstiques per alleujar alguna mare treballadora.

La participació de la dona en el nou ordre social no s'ha planificat sobre la base del vell lema dels "Drets de les Dones", sinó en relació amb el servei que la dona pot aportar a la comunitat en conjunt: la nació. Com que la influència de la dona sempre ha estat més gran en la configuració de la vida social íntima de la nació, no ens preocupa tant on es presta el nostre servei, sinó com es presta.

LA NOIA ALEMANYA

Ja a l'escola, la noia alemanya s'uneix al BDM (Bund Deutscher Mädel), que és l'organització més gran del món. Afiliada al Moviment de les Joventuts Hitlerianes, el BDM rep instruccions detallades en la formació, i especialment en la inculcació d'una filosofia de vida saludable (Weltanschauung) del líder nacional de la joventut, Baldur von Schirach.
S'han construït quaranta escoles a tot el país amb l'únic propòsit d'instruir les noies com a

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

líders juvenils sobre aquests principis.

Com a futures mares, metgesses, economistes, professores, advocades, etc., totes les noies alemanyes tenen l'obligació d'utilitzar els seus dons per al millor propòsit nacional, però primer han d'obtenir, com a base, una formació social segura. On es pot obtenir millor això que en la companyonia de l'organització de noies alemanyes, la BDM? La primera necessitat és l'entrenament físic i, per tant, cada noia ha de sotmetre's a un desenvolupament sistemàtic dels seus estàndards físics segons l'edat. Al mateix temps, es dóna instrucció en primers auxilis i infermeria. Hi ha campaments BDM on les noies aprenen a ajudar a la terra i escoles domèstiques per a la formació com a infermeres infantils, dietistes i altres treballs domèstics.

Quan les noies deixen l'escola, se les anima a passar un any al "Servei Anual de la Terra", fent treballs útils a la terra. Aquesta és una organització paral·lela al "Servei Laboral" per als homes joves, i realitza treballs útils que no competeixen amb les ocupacions normals. De fet, s'ha trobat treball de gran valor econòmic en la substitució de dones incapacitades per malaltia i donant-los unes vacances adequades per recuperar-se. Això ha estat particularment avantatjós en el cas de la mare sobrecarregada, les tasques domèstiques de la qual han estat assumides per noies del "Servei Laboral", mentre que els seus fills són cuidats en una "llar d'infants" local.

Tot i que les meres estadístiques d'aquesta gegantina organització de dones d'Alemanya són prou impressionants, el valor real rau en els estàndards morals creats. La noia alemanya del seu BDM i del "Servei Anual de la Terra" no només adquireix una gran experiència, sinó que també adquireix un sentit de responsabilitat social, ja que rep conferències i instruccions sobre problemes polítics i econòmics exactament similars a les dels joves de les seves organitzacions. Qui ha visitat un camp de treball de dones ha quedat encantat amb les noies fortes i ben formades, amb els ulls brillants de salut i felicitat. Moltes de les meves amigues angleses m'han preguntat aquí: "Com és que tota l'atmosfera dels vostres joves està tan plena de netedat i de la resplendor de la força i la vida?"

Com ho vas aconseguir?" Només hi pot haver una resposta: "L'esperit d'Adolf Hitler"!

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Què és el socialisme?,

de Joseph Goebbels

E Molta concepció política moderna raonada gira, tant si es reconeix com si no, al voltant del factor central de tot desenvolupament futur: el problema social.

El malestar social és més que una qüestió quotidiana. Si no fos més que això, el marxista hauria tingut raó. El proletari no és internacional per cap amor a la barreja internacional, sinó per la tràgica constatació que, abans, no hi havia una solució nacional al seu problema d'existència. L'egoisme burgès i la competència jueva van treballar junts, conscientment i inconscientment, i van produir allò que roba al poble la llum i l'alè de la vida: la lluita de classes.

El malestar social genera la passió per la seguretat. En el fons del proletariat dorm un amor per la llar, la terra i la pàtria, que troba la seva expressió tant en formes bones com dolentes, sempre disposat al sacrifici més noble. Fins i tot sota el marxisme, el proletariat no sent odi per la pàtria, sinó només per aquella perversió burgesa de la pàtria: el sistema. Aquest sistema va crear, de fet, una condició en què el nacionalisme i el capitalisme eren una sola cosa. La lluita contra l'internacionalisme mai es pot guanyar amb frases. El malestar social només es pot resoldre mitjançant l'acció social. El proletariat continuarà pensant internacionalment mentre no tingui participació en la nació. Com es pot estimar i respectar alguna cosa que no es coneix?

El problema social és una qüestió de fer que el proletariat-ciutat internacional torni a ser conscient de la seva relació fonamental amb el sòl. L'home només pot arrelar al seu propi sòl.
Només se sent relacionat amb allò que li és propi. L'única lluita eficaç contra el bolxevisme és l'eliminació del capitalisme.

Demostra la manca d'instint polític de les classes mitjanes que s'identifiquessin amb el capitalisme, amb el qual, al cap i a la fi, tenien ben poc a veure. El capitalisme és la distribució immoral del capital. El capitalisme en economia és el mateix que la democràcia en política: és a dir, la distribució immoral del poder dins de l'Estat. Tots dos factors, el capitalisme i la democràcia —la seva relació és de fill a pare— són els enemics jurats d'una nova organització social de l'Estat. Fins al present s'han conformat amb ignorar el problema social i l'han evitat tant com han pogut mitjançant una professió hipòcrita de filantropia. Aquesta és la tragèdia del liberalisme, la filantropia: un conglomerat de covardia burgesa, sentimentalisme, sadisme i por. Tota la història de la "millora" social es desplega davant dels nostres ulls com un terrible exemple de la incapacitat liberal per afrontar el problema social, i molt menys per comprendre les seves profunditats. El problema social no té res, absolutament res, a veure amb el sentimentalisme i la "caritat". És un problema de necessitat nacional. No és el simple fet que alguns milions de persones passin gana el que dóna a aquest problema la seva importància política mundial, sinó que pot causar el col·lapse de la nació. Només això dóna continuïtat a les idees socials. El sentimentalismo i la "caritat" són completament poc fiables per si mateixos. La necessitat nacional per si sola crea fanatisme i l'impuls ferotge de la fe. Així és com el problema social es fonamenta en l'estructura dels futurs desenvolupaments polítics i dóna als joves nous deures i noves tasques.

D'aquesta constatació emergeix un concepte veritablement social de l'Estat, que té tan poc a veure amb

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Marxista-proletari com amb les nocions liberal-democràtiques. Penso en sentit social quan desitjo per a les classes oprimides dels meus compatriotes l'assoliment dels seus drets naturals, com a drets, i no com a regals més o menys voluntaris. Penso en sentit social quan exigeixo aquests drets no per motius de por o sentimentalisme burgès, sinó per la realització de la necessitat nacional i la justícia social.

L'home liberal pensa com un burgès; l'home marxista pensa com un proletari; l'home social pensa nacionalment, en termes d'un estat nacional dissenyat per complir un destí comú. Per a ell, el pensament nacional i el pensament social signifiquen una mateixa cosa: amor per la nació; creença en el seu futur; i voluntat de llibertat.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Filosofia mundial i política exterior d'Alfred Rosenberg

Jo En la vida quotidiana, l'home mitjà rarament s'adona que la vida política i social està, en última instància, configurada per motius filosòfics. La concepció del codi moral burgès, la concepció del dret i tot allò de la vida quotidiana que hi està relacionat sempre estan determinats d'alguna manera per l'actitud interna de l'home envers ells; però és només amb motiu de grans esdeveniments revolucionaris, que afecten la vida d'una nació en conjunt, que la gent esdevé clarament conscient d'aquest fet. Es pot dir que això és el que està passant avui a tot el món. Independentment de quin sigui l'efecte immediat del conflicte de 1914-1918 sobre els esdeveniments polítics de les diverses nacions i estats, hi ha un fet que impressiona cada cop més totes les ments els pensaments de les quals no són merament superficials, i és que després d'una sacsejada tan tremenda els homes no poden simplement tornar a la seva existència quotidiana anterior com si no hagués passat res. Pràcticament totes les nacions del món s'han vist afectades per les grans lluites de la Guerra Mundial, o almenys han patit en certa mesura les seves conseqüències. Milions i milions d'homes s'enfronten a un destí que els ha aclaparat amb una aparent sobte i que ha plantejat preguntes molt diferents de les que havien importat durant moltes dècades.

Abans de 1914, el món vivia en una atmosfera d'optimisme. És cert que els que ocupaven càrrecs de responsabilitat als diversos països veien que els núvols s'amuntegaven una vegada i una altra a l'horitzó polític, però fins i tot entre els estadistes n'hi havia molts que creien que, igual que en ocasions similars anteriors, el sistema polític de compromís diari sortiria victoriós. Els economistes calculaven amb precisió matemàtica que qualsevol conflicte entre grans nacions tindria resultats econòmics i socials tan desastrosos, que un col·lapse de l'estructura econòmica mundial estaria destinat a produir-se i a provocar la fi de la guerra en pocs mesos. Els optimistes intel·lectuals basaven les seves esperances en la creença que el "sentit comú mundial" triomfaria i estaven d'acord amb els principals economistes en dir que les nacions mai tolerarien la bogeria d'un món...

guerra.

Però, com la natura mateixa, la vida de les persones i les races no va progressar pel camí recte de la lògica, sinó pels tortuosos camins dels sentiments excitats i les passions salvatges. Van ser aquests elements incalculables els que finalment van desencadenar la catàstrofe mundial. Crec que és important que avui reconeguem que l'any 1914 no només va marcar l'inici d'una gran lluita militar, sinó que en aquells dies fatals d'agost tot el vell món va començar a col·lapsar. El fet que les nacions i els seus líders no poguessin evitar que es produís un conflicte tan terrible és una prova concloent que els conflictes socials, tota la tendència de l'economia mundial de l'època i l'estructura social de les nacions, ja no eren prou poderosos per garantir una política de pau clarament definida. Al contrari, es va haver de prestar tanta atenció als moviments caòtics de masses dels estrats inferiors, a les passions polítiques i als interessos econòmics, que sovint el timó es va escapar de les mans dels estadistes i el món es va balancejar cap a una col·lisió de la qual va començar a recuperar-se només molts anys després, després que s'haguessin gastat forces heroiques i s'haguessin fet enormes sacrificis.

És natural que aquesta recuperació de la mentalitat comuna, aquesta crítica del passat i del present, haguessin de manifestar-se primer en aquells països on la derrota militar i política va fer que...

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

problemes molt més evidents que en els estats que, almenys de moment, podien viure dels fruits de les seves victòries bèl·liques. Tots els processos de fermentació, de naturalesa molt diferent, que van tenir lloc a Rússia, Hongria, Alemanya i Turquia, semblen a tot observador intel·ligent de la política mundial com a signes inequívocs del col·lapse del vell ordre ja esmentat i d'un esforç per crear un món nou, d'una manera o altra. Això no es deu tant al reconeixement lògic del que és adequat o no, sinó a un canvi intern de caràcter que, girant-se cap al present així com cap al passat, va declarar: "Això no pot continuar més temps".

Aquesta resolució interna és de més importància que qualsevol altra cosa i no es pot eliminar amb cap argument. Aquestes noves actituds mentals de les nacions, ja siguin en una direcció o en l'altra, són la raó decisiva per a la construcció o la destrucció, segons el cas. El centre de gravetat del nostre moviment actual en la política mundial resulta de la juxtaposició i la força d'aquestes diverses energies mentals.

Nosaltres, els nacionalsocialistes, veiem en una actitud mental ben definida allò que també anomenem "filosofia del món" (Weltanschauung). Aquesta paraula, la traducció precisa de la qual a altres idiomes és molt difícil, significa en primer lloc exactament el que afirma: una manera particular de veure el món, és a dir, una actitud interior clarament comprensible de l'ànima, la ment i el caràcter envers les coses exteriors. Una actitud que decideix sobre el "sí" o el "no", que, si és la veu de milions de persones, configura la manera de viure, l'estructura de l'estat, els deures i privilegis d'una raça o d'un poble. Aquesta actitud és, per tant, el factor essencial, fonamental i decisiu. Si impregna totes les diverses esferes de la vida, aleshores podem parlar d'una nació unida i uniforme; aleshores podem dir que l'estat, el poble i la "filosofia del món" s'han fusionat en una de sola. Per descomptat, això només passa en ocasions molt rares. La majoria de les nacions sota la influència de les característiques racials i els esdeveniments polítics es veuen afectades per corrents divergents en les diverses esferes de la vida, que sovint donen lloc a conflictes molt greus dins de la nació.

Per tant, la «filosofia mundial» no equival a la religió, però pot incloure aquesta última. Una «filosofia mundial» pot rebre un caràcter especial per la religió o per una ciència; pot estar modelada per les qualitats artístiques o culturals d'una nació. Si la «filosofia mundial» d'un poble és realment profunda i genuïna, ho inclourà i ho caracteritzarà tot. D'altra banda, és prou espaiosa per incloure els temperaments mentals i espirituals més diversos.

L'actitud de diverses nacions i de persones eminents envers les qüestions relacionades amb la filosofia mundial, ja siguin de naturalesa religiosa, científica o cultural, ha estat un factor important que ha contribuït a determinar no només la vida intel·lectual sinó també la política de les nacions al llarg de tots els segles del passat, i sóc de l'opinió que la qüestió de quin efecte ha tingut la filosofia mundial en la política exterior durant les grans èpoques de la història és un dels problemes més interessants de la història mundial. Dubto, de fet, que aquesta qüestió hagi estat fins ara objecte d'un estudi prou profund, tot i que hauria d'interessar no només a l'investigador sinó també a qualsevol estadista.

Permeteu-me citar alguns exemples per demostrar amb quina decisió un polític
La «filosofia del món» pot afectar el desenvolupament de la història durant segles i mil·lennis?

Quan la religió cristiana es va estendre des del Mediterrani pel continent europeu i una tribu germànica rere l'altra es va convertir al cristianisme, es va descobrir que gairebé totes no acceptaven el dogma catòlic romà, sinó que es van convertir en arrians, és a dir, seguidors d'Aris, la concepció dels quals de la persona i la posició divina del fundador del cristianisme diferia materialment de la de l'Església Catòlica Romana. Només una tribu important es va convertir al catolicisme romà, a causa de la seva

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

conveniència del líder, és a dir, els francons. Aquests francons, però, també eren la tribu més forta des d'un punt de vista militar i no s'havien allunyat gaire de la seva llar original, com els alemanys orientals, i per tant l'antiga Roma s'associava amb una força de voluntat jove i dura que a partir d'aleshores es va girar cap a l'Orient. Aquesta força de voluntat va ser victoriosa tant en l'àmbit militar com en el filosòfic mundial. Arri d'Alexandria (mort l'any 336 dC) ensenyava que Crist no era Déu, sinó que va ser creat per ell. La seva doctrina va ser prohibida pel Concili de Nicea i, per tant, Europa no es va convertir en arriana com semblava probable al principi, sinó catòlica romana. Aquí tenim, doncs, una victòria d'una idea sobre l'altra, acompanyada de conseqüències incommensurables des del punt de vista de la història mundial. Si les altres tribus, les arrianes, haguessin vençut els francons, Europa hauria pres un aspecte espiritual completament diferent i tot el moviment protestant que es va materialitzar més tard no hauria fet la seva aparició; almenys no de la mateixa forma.

Un segon exemple que mostra com una "filosofia mundial" basada en la religió va imposar la seva voluntat a nacions senceres ens el proporciona l'Islam. Aquesta creença va unir innombrables tribus beduïnes que, fortes en la seva fe, van conquerir tota la part nord d'Àfrica i van envair el sud d'Europa. Tot i que va ser rebutjada pels europeus que van lluitar per la seva independència, la religió mahometana ha imprès la seva empremta en una part considerable de la terra habitada: des de Gibraltar a través d'Àfrica, Palestina, etc., fins a l'Índia. Els moviments polítics i les disputes aferrissades, que continuen fins als nostres dies, mostren com una determinada "filosofia mundial" actua com una força motriu contínua, obligant totes les nacions que estan sota el seu domini a propagar i defensar la seva particular "filosofia mundial", la seva manera de viure, la seva concepció del govern, la seva cultura.

Després que l'Església Universal hagués romàs victoriosa durant molts segles, van esclatar violentes revoltes contra ella en moltes parts d'Europa. Aquestes van provocar protestes populars que van sacsejar el món i es basaven en una ideologia comuna. Durant segles, la lluita dels diversos pobles protestants contra l'Església Universal i les seves representacions militars va assolar Europa. Però enmig d'aquesta lluita, la ment col·lectiva europea va girar en una direcció completament nova d'una manera molt característica: de ser una lluita essencialment religiosa o dogmàtica, la controvèrsia es va convertir en nacional. La protecció d'una estructura nacional desplaçarà els valors ètics, fins i tot si els seus representants són del més alt ordre. Potser el millor exemple d'aquest gir cap a una nova època és el cas del cardenal Richelieu. Es va veure el principal ministre de Lluís XIII i el successor de Lluís XI, en dur a terme el pla d'una unificació nacional que aquest últim havia concebut; d'altra banda, va ser bisbe i més tard cardenal de l'església romana. A la Cort de París, la influència catòlica romana va dominar i estava representada principalment pel partit espanyol. La política de Roma sens dubte afavoria Espanya i els Habsburg, i la culminació de la victòria hispano-habsburgiana sobre França sens dubte hauria donat lloc a una supremacia purament catòlica a Europa durant molt de temps. Però Richelieu, tot i que va exigir la llibertat per a l'Església Romana en tots els seus pactes amb els seus aliats protestants, va transferir el seu suport a l'altre bàndol i va fer tot el possible per mobilitzar el món contra els Habsburg i per trencar el poder d'Espanya, neutralitzant alhora el poder temporal del Papa. Contra tots els amics papals de la Cort francesa, va promulgar totes les mesures per consolidar la supremacia de França; per tal d'assegurar la seva independència va aniquilar els protestants al seu propi país, però va formar aliances amb Gustau Adolf i amb Bernat, duc de Weimar. Fins i tot va ordenar que els canons francesos disparessin contra els soldats papals. Crec que aquests trets, disparats contra l'exèrcit de Roma per ordre d'un cardenal romà, simbolitzen el gir d'Europa cap a una nova actitud que, des de llavors, mai ha deixat d'estar present a la vida del nostre continent.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Al segle XIX, aquesta actitud va experimentar un canvi cap a una nova forma de nacionalisme europeu. A tot arreu del món, la idea nacional era el pensament alliberador de la vida. Prova d'això es troba en molts escrits de l'època i en les persones de Washington, Bolívar i Garibaldi. Al mateix temps, però, la ciència i el comerç van assumir una importància cada cop més gran i la dita de Walter Rathenau: "El destí ho decideix l'economia" es va convertir en el "leitmotiv" de l'elaboració de la majoria dels problemes socials. Un altre factor important va ser la xifra de població dels diversos estats, que els va fer buscar mercats per a productes i subministrament de matèries primeres a qualsevol lloc del món. Aquesta actitud va ser patrocinada i propagada principalment per un poble estès per tot el món. Es defensava que s'havia d'aspirar a una "República Mundial" i que els sistemes econòmics nacionals anteriorment existents havien de ser substituïts per un anomenat sistema econòmic mundial, preferiblement sota un control central.

És cert que a principis de segle hi havia alguns estats nacionals de caràcter polític-militar, però considerat des d'un punt de vista econòmic existia una confusió gairebé desesperada de molts grups econòmics diferents, trusts comercials i industrials i bancs internacionals, que s'oposaven entre si i l'èxit o el fracàs dels quals afectarien necessàriament tanta gent que la política nacional es va veure obligada a subordinar-se a aquests interessos privats i reconèixer-los en la seva major part com a d'importància nacional.

Com a protesta contra els efectes socials d'aquest sistema purament econòmic en tots els sentits, milions de persones es van aixecar i van escoltar les doctrines que predicaven la llibertat social mitjançant un moviment que abastava totes les nacions, és a dir, la Internacional Marxista-Comunista. Tots aquests corrents i tendències, que es complicaven i augmentaven contínuament amb nous temes secundaris, van provocar un obstacle a finals del segle XIX i es pot dir amb seguretat que Friedrich Nietzsche ha estat el sismògraf més sensible d'aquests tremolors que van sacsejar tot el món. No es va dedicar a una filosofia sentimental, sinó que va experimentar un pressentiment dels esdeveniments que havien de venir, que havien d'afectar centenars de milions de persones.

La constatació que el teixit social s'esfondraria en el nihilisme sota l'impacte de les forces cíviques i marxistes, i alhora l'esperança que d'aquesta catàstrofe sorgiria una raça forta, caracteritzen els seus aforismes i tots els seus escrits. Al mateix temps, homes com Paul de Lagarde i Richard Wagner sentien que el món s'acostava a la seva fi i que un món nou havia de néixer. A Rússia, Dostoievski va pintar amb tons ombrívols la fi de Rússia. I mentre la sensació d'inseguretat extrema es va universalitzar, aquestes idees, mancades de forma, van trobar acceptació a les capitals de totes les nacions. Rússia va caure i van arribar al poder aquelles tendències que Dostoievski va predir als seus "Els germans Karamazov" i "Dimonis". El comunisme va ser victoriós a Rússia contra totes les teories socials, no a través d'una organització proletària de masses de les ciutats, sinó pel fet que una voluntat que s'havia trencat ja va quedar sota la influència d'un caràcter no europeu de forta voluntat.

Si examinem aquestes diverses filosofies del món, que sovint semblen oposar-se entre si en un antagonisme mortal, trobem que totes tenen una característica en comú. Totes sorgeixen d'una doctrina ben definida, ja sigui de naturalesa religiosa, científica o socioètica. Sobre aquestes doctrines o confessions de fe construeixen un programa, reuneixen tots els qui creuen en aquest programa i s'esforcen amb totes les forces polítiques i militars a la seva disposició per dur a terme aquest programa doctrinal.

Genèricament i políticament parlant, aquesta actitud està relacionada amb el que es pot anomenar «universalitat». Aquesta universalitat existeix, independentment de si un individu és nomenat mestre suprem del qual un moviment mundial rep les seves lleis, o si està fundat en conceptes abstractes.
******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

societat o sobre cap teoria en particular. De fet, els darrers quinze segles d'història europea mostren que totes les nacions es mouen en algun lloc dins d'una "filosofia mundial" concebuda universalment i que totes les grans lluites entre nacions van seguir el seu curs dins d'una doctrina que tenia un caràcter universal. Aquesta doctrina es caracteritzava per la universalitat religiosa en la "filosofia mundial" catòlica romana; i la mateixa característica existia en el dogma protestant, tot i que en una forma diferent i malgrat els resultats individualistes; en el sistema del liberalisme trobem una universalitat socioètica, com la que es predicava durant la revolució francesa; i va ser una universalitat nihilista la que va caracteritzar la branca del moviment marxista, el comunisme mundial, que ja no reconeixia les nacionalitats ni els estats, sinó només una Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, a la qual en qualsevol moment s'afegirien altres repúbliques soviètiques.

El canvi decisiu i radical en la filosòfica mundial, tal com el veiem avui, consisteix en la nostra ferma convicció que la lluita que ve ja no tindrà el mateix caràcter que abans i que les lluites nacionals no es lliuraran dins de cap "filosofia mundial" de tipus universalista, sinó que aquestes lluites es lliuraran dins d'una "filosofia mundial" nacionalista. En altres paraules: les tendències que abans eren purament estatals, s'amplien i es consideren des d'un angle filosòfic mundial, desenvolupant-se en un factor decisiu per regular la vida en el seu concepte més ampli. A principis de la nostra era actual, el govern d'una església universal era l'element religiós i polític més elevat. Quan es va produir la primera revolta, dues confessions religioses es van oposar. En una etapa posterior d'aquesta lluita, aquests factors principals es van transferir de l'àmbit religiós a l'àmbit polític-estatal, que al principi va prendre la forma de monarquia i finalment la d'una idea republicana.

A finals del segle XIX i principis del XX trobem que la idea de classe ocupava el lloc més alt en la ment de milions de persones. I cadascun d'aquests diferents factors formava el principi polític fonamental d'un dels diversos partits, particularment a Alemanya. El factor principal de l'edat mitjana estava representat pel Partit de Centre; la idea dinàstica pels antics grups conservadors; la idea econòmica fusionada amb la idea republicana pel partit democràtic; i la idea de classe pels grups marxistes. En oposició a tots aquests grups existents a Alemanya, el Moviment Nacionalsocialista va proclamar un factor principal nou, i tanmateix antic, és a dir, l'ideal de l'honor nacional.

Totes les lluites dels darrers catorze anys, fins al 1933, s'han lliurat sota aquesta bandera. Si, però, va assumir una força mística, això només va ser possible perquè una gran nació, conscient del seu honor, havia patit un col·lapse, després del qual només quedava una decisió per prendre. O bé els antics grups polítics havien de ser tolerats encara més com a representants de les filosofies del vell món, o bé s'havia de crear una nova filosofia política basada en nous principis com a fonament de la vida del poble alemany. No cal assenyalar que la idea d'Honor Nacional no és una idea nova que va sorgir sobtadament; de fet, des que va existir un poble alemany, tot el seu art i la seva literatura giraven al seu voltant. L'"Epopeia de Hildebrand", el "Cançó dels Nibelungs" i la "Saga de Gudrun" ho demostren, i també ho fa tota la música heroica alemanya. A més d'això, aquesta idea va ser l'arrel dels codis legals de les antigues "Lleis saxones" alemanyes i la "Llei Civil" (Stadterecht), que per a molts pobles es van convertir en el fonament de molts factors que finalment van produir la unificació. Tampoc cal que emfatitzi que el que dic aquí no pretén ser una referència o una crítica a altres nacions.

El meu únic objectiu és explicar el que ha passat aquí a Alemanya i demostrar que no estem tractant en aquest cas amb una revolució més entre moltes, sinó que la revolució decisiva a
La història alemanya havia començat: una revolució que no va començar de sobte, sinó que els principis de la qual

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

es pot trobar a les Guerres Camperoles Alemanya, a les lleis de les antigues "Ciutats Lliures", a Frederic el Gran, als líders de les Guerres d'Alliberament Alemanya de 1813 i als grans pensadors en el punt d'inflexió del segle XVIII al XIX.

I permeteu-me declarar aquí que aquest fervent nacionalisme alemany no és, de fet, una amenaça per al nacionalisme legítim d'altres pobles, sinó que, al contrari, és precisament aquest nacionalisme alemany el que, per la seva superioritat espiritual sobre totes les altres qüestions, pot garantir l'equilibri just que anhela tot el món. L'Estat autoritari, basat avui en el Moviment Nacionalsocialista, està en condicions d'eliminar una propaganda cultural injustificable entre persones d'altres races, així com una expansió econòmica sense llei que, d'altra manera, podria conduir la nació alemanya de conflictes econòmics a conflictes polítics amb altres nacions.

El nacionalisme alemany, una "filosofia del món" basada en la raça i el sòl, no és un dogma relacionat amb la universalitat; ni les seves premisses ni les seves conclusions inclouen la presumpció que hauria d'influir en altres nacions i races, per tant diferents. D'altra banda, pensem que la nostra filosofia també constitueix un retorn a una admiració reverent de la Natura i les seves lleis. La "filosofia del món" nacionalsocialista, per tant, significa per a nosaltres un allunyament deliberat d'aquelles formes de vida nacional que no donen la deguda importància a les característiques dels diversos pobles i races; un descart d'aquelles doctrines culturals i científiques que pretenen aplicar-se a totes les nacions per igual; i finalment ho considerem com un intent d'aconseguir una consciència més elevada i alhora més profunda de les nostres pròpies forces motrius en aquestes mateixes esferes. La nostra nova "filosofia del món", lluny de menysprear els altres, és un element essencial per aconseguir un respecte genuí i recíproc entre nacions i cultures.

Per aquesta raó, per exemple, el Moviment Nacionalsocialista té el màxim respecte per una raça i una constitució estatal completament diferents, ambdues amb les seves pròpies característiques peculiars. En les dues grans nacions de l'Extrem Orient veiem estructures que s'han construït sobre els seus propis fonaments. Per a nosaltres, el Japó, la història del qual es remunta a milers d'anys, és admirable en la seva expressió religiosa, en la seva subordinació a l'autoritat estatal i la seva devoció als interessos nacionals. La nació xinesa també s'ha desenvolupat a partir d'una forma de "filosofia mundial", economia i ètica social, que, tot i que avui sembla trencada, encara pot reviure. I observarem aquest intent de reorganització amb el mateix interès i respecte que donem a totes les nobles ambicions d'altres nacions.

És típic que l'era d'una expansió pràcticament incontrolada de moltes nacions arreu del món conduís a un conflicte i a la constatació que després d'aquest període d'expansió econòmica, s'ha establert un període de contracció. En aquest cas, cada nació trobarà la seva veritable forma. Que aquesta lluita existeix a totes les nacions sense excepció ho demostren els xocs violents de naturalesa social o filosòfica mundial a tot el món. Demostren l'existència d'una manca de fe gairebé universal i mostren que les accions de les nacions no es regeixen en última instància per una idea ben definida, sinó que diversos sistemes diferents lluiten per la supremacia sense arribar a una decisió duradora.

Si interpretem correctament els signes i les mostres de la política contemporània, sembla que la lluita mental de totes les nacions se centra en el desig de substituir tots els sistemes que lliuren una guerra indecisa per un d'aquests sistemes en particular, o per un de completament nou que els superi tots.

Alemanya bé pot ser un exemple en aquesta lluita mundial, i no necessàriament un

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

un exemple exemplar — per reforçar la possibilitat que un desenvolupament anomenat "fatídic" no estigui de cap manera destinat a acabar en comunisme, sinó que una determinació nascuda d'un caràcter fort pot superar el mode de pensament superat que ja no s'adapta a les condicions actuals. El plebiscit lliure i secret al Saar ha mostrat a tot el món fins a quin punt la nova concepció de la vida ha impregnat tota la nació alemanya malgrat tots els corrents oposats, als quals se'ls va permetre exercir la seva influència sense cap impediment. Nosaltres mateixos, almenys, estem convençuts que el sistema alemany, en la mesura que impedeix que qualsevol interès polític o econòmic privat guanyi poder, és l'únic capaç de definir per al Reich alemany aquelles limitacions que són essencials en els interessos vitals no només d'Alemanya sinó també d'altres Estats.

Això permet, per primera vegada en molts i llargs anys, diferenciar entre interessos privats, per molt forts que siguin, i els interessos vitals de la nació en el seu conjunt. Alhora, però, tenim la possibilitat d'una política exterior estable que concebem com de tal naturalesa que les forces impulsores naturals relacionades amb la vida de les diverses nacions ja no es puguin dirigir arbitràriament les unes contra les altres, sinó que es mantindran esquena a esquena tant en els interessos de les nacions individuals com en els d'una col·laboració orgànica de totes les nacions. En aquest complex de grans potències, aleshores serà possible que les nacions numèricament més petites ja no siguin l'instrument d'un egoisme estret, sinó unitats dotades d'igualtat de drets en les activitats orgàniques entre grans potències. Permeteu-me afegir que quan parlo de "nacions petites", només al·ludeixo a la seva àrea i població i no vull minimitzar de cap manera la seva importància intel·lectual i cultural.

Així, la "filosofia mundial" nacionalsocialista i el renaixement de l'ideal nacional donen lloc a una nova concepció de l'Estat i de l'economia nacional; un nou control estatal ben regulat de l'individu que és l'únic que pot produir una llibertat real, en clar contrast amb el mal ús per part dels individus que, en absència de control, afectava moltes esferes de la vida, enverinava i corrompia els sentiments i pensaments de nacions senceres, en detriment no dels corruptors sinó de les nacions.

L'establiment d'acords entre les diverses formes de vida, els acords entre un Estat autoritari que regula totes les branques de l'activitat nacional i altres Estats, i entre els grups ("komplexe") d'Estats així formats i altres unitats determinades per factors polítics, racials i geogràfics —en contrast amb els elements aleatoris que van caracteritzar el segle XIX—, tot això constitueix el canvi decisiu de la nostra era actual. I el nacionalsocialisme està preparat per servir a aquests propòsits en interès de totes les nacions. Així, trobem que la nova "filosofia del món" té una influència decisiva en la configuració del pensament polític i, en última instància, en l'activitat política econòmica i exterior.

Creiem que les consideracions presentades en aquest breu resum mereixen un estudi més detallat des del punt de vista de les seves possibles aplicacions i efectes pràctics; tenint en compte les paraules d'un alemany que va lluitar per la llibertat fa un segle: "Respecta la pàtria dels altres, però estima la teva".

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Feixisme, dones i democràcia, de Norah Elam

«L'experiència demostra que en tots els països actuals la democràcia pot desenvolupar la seva naturalesa lliurement, la corrupció més escandalosa es mostra sense que ningú la consideri útil per ocultar les seves · · bajanades. La democràcia és la terra de l'abundància somiada pels financers sense escrúpols.»

— Georges Sorel, *Reflexions sobre la Violence.*

T. Oh, un cínic genuí que va viure la lluita pel vot de les dones del 1906 al 1914, cap espectacle és més divertit que l'entusiasta de la postguerra, l'única obsessió del qual sembla ser el suposat perill per a les dones amb dret a vot en una Gran Bretanya feixista.

Aquesta sol·licitud insospitada troba els seus defensors més insistents en llocs improbables, i aquells que estaven tan amargament en contra de la lluita anterior a la guerra han executat avui un canvi de rumb complet. Els nostres nous patrocinadors són insuperables en la seva determinació que a les dones no se'ls negarà res en principi, fins i tot si a la pràctica se'ls negarà la majoria de les coses essencials per a la seva existència.

Per a la dona que va participar en aquella lluita històrica i, considerant el vot només com un símbol, creia que amb la seva ajuda un món nou i millor podria ser possible, aquest tipus de patrocini és tan desagradable com ho va ser el de fa una generació. Ella pensa, i amb certa justificació, que és una broma que aquells que en tots aquells anys cansats mai van aixecar una mà per ajudar-la, sinó que al contrari solien descriure-la com una virago sense sexe o una soltera decebuda, en l'hora de l'èxit intentin explotar el seu sexe en interès d'un sistema reaccionari i decadent. Aquesta descaradura només és possible perquè aquells que hi recorren van malinterpretar completament i encara malinterpreten el significat d'aquella lluita, i van interpretar la demanda de llibertat política com un desig de llicència personal.

Ha arribat el moment de reiterar els principis que van fonamentar aquella manifestació notable i decidida per a un canvi ordenat, no només en la posició de les dones sinó també en l'actitud acceptada envers elles.

Què era, doncs, el que subjaia a la commoció apassionada que movia els cors de milers de dones i guiava els seus caps en aquells anys tempestuosos? No era, com tantes imaginaven, el desig ignoble de l'interès individual, ni una lluita en nom de les dones només pel seu propi sexe. Al contrari, des dels líders fins als més humils de la base, era la creença fonamental que, en un món poblat per homes i dones i sota un sistema polític que controlava els destins d'ambdós sexes, el país que exclogués dels seus consells la influència, el punt de vista i els talents de més de la meitat del seu poble, estaria fins a aquest punt impedit per elaborar el millor sistema de govern. Si els homes eren víctimes de condicions econòmiques caòtiques, les dones patien amb elles. Si les condicions socials en què els homes portaven una existència gairebé desesperada eren intolerables, ho eren igualment per a les seves dones.

Mirant al seu voltant les grans ciutats del seu país, de nord a sud i d'est a oest, van veure unes condicions d'habitatge que, segons l'home i la dona, eren una vergonya per a la civilització moderna; observant el mercat laboral, van contemplar amb aprensió l'espectre de la inseguretat que persegueix l'assalariat i que és inherent al vell sistema. En el camp polític, van assenyalar

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

que, tant en política interior com exterior, els afers es conduïen de manera que infundien terror al cor de qualsevol persona que es preocupés profundament per Gran Bretanya o s'adonés de la decadència que ja havia començat a erosionar tots els partits de l'Estat. Es van aixecar per exigir que les dones fossin cridades en igualtat de condicions amb els homes, perquè donessin un cop de mà abans que fos massa tard.

Aquest aixecament va ser, en resum, un desafiament als vells antagonismes i una crida a la cooperació en el cos corporatiu de l'Estat.

En aquesta concepció de la ciutadania pràctica, la lluita de les dones s'assembla molt a la nova filosofia del feixisme. De fet, el feixisme és la concepció lògica, encara que molt més grandiosa, dels problemes transcendentals plantejats per les dones militants de fa una generació. I els punts de semblança no acaben aquí. El moviment feminista, com el moviment feixista, es va dur a terme sota una disciplina estricta i va traspassar tota la lleialtat al partit; els seus partidaris provenien de totes les classes i partits. Va fer una crida a les dones a oblidar l'interès propi; a renunciar a petits avantatges personals i al privilegi d'uns pocs protegits en benefici de molts; i a mantenir-se unides contra els errors i les injustícies inherents a un sistema tan desastrós per al benestar de la raça. Com el moviment feixista, també va triar el seu líder, i un cop havent-lo triat, va donar a aquest líder autoritat absoluta per dirigir la seva política i el seu destí, mostrant una lleialtat i una devoció mai superades en la història d'aquest país. A més, com el moviment feixista de nou, es va enfrontar a la brutalitat dels carrers; a les burles dels seus oponents; als malentesos dels ben disposats; i el rancor dels polítics. Va suportar l'odi del govern existent i, finalment, la solitud de la cel·la de la presó i l'horror de l'alimentació forçada. Als seus oradors, que eren als espais oberts i a les cantonades dels carrers, se'ls negava el dret a la llibertat d'expressió; defensava la venda de la seva literatura, escopit i insultat; les seves delegacions eren maltractades. Les sufragistes es van convertir en l'esport de qualsevol gamberro que es preocupés de prendre la llei per les seves pròpies mans. Per fer l'analogia més exacta, cap calúmnia era massa vil ni cap calumnia massa baixa per atacar el caràcter moral dels seus líders, o els objectius de les dones que els devien lleialtat.

Així va succeir que les dones unides en aquesta associació no es feien il·lusions sobre els shibboleths polítics i partidistes, i quan les paraules sagrades "Democràcia" i "Llibertat Individual" eren un lloc comú en els llavis dels seus detractors, recordaven que aquestes coses es feien sota una administració liberal i pels campions d'un partit que havia fet del sistema democràtic el cim de la seva saviesa política. Que sota aquesta, eren classificades amb criminals, bojos i nens. Argumentaven, i amb certa contundència, que si això era democràcia, les dones tenien poc a esperar-ne.

La seva experiència com a marginats del sistema democràtic no va ser res comparada amb la que van patir quan es van trobar com a ciutadans honorats sota la seva dubtosa protecció.

És cert que s'havien guanyat el dret a la llibertat individual durant un breu període cada cinc anys, però quan havien posat aquella creu fatal a la papereta electoral i havien tancat la porta del col·legi electoral darrere seu, des d'aquell moment es van trobar completament indefensos davant la maquinària democràtica.

Tot i que se'ns dirà que això era pel que havíem lluitat, una reflexió momentània mostrarà que això només es considerava el símbol. Les dones mai van cometre l'error fatal d'imaginar que, com que els homes votaven, eren necessàriament lliures. És propi de la dona poc intel·ligent d'avui suposar que una dona és lliure perquè també vota, o que la democràcia mai pot oferir res més que l'explotació acurada i organitzada dels homes i dones que la pateixen.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Donat el vot de manera limitada al final de la guerra, a les dones també se'ls va concedir el dret d'entrar al Parlament, i les eleccions de finals de la tardor de 1918 els van donar la seva primera oportunitat. El sistema de partits ja començava a mostrar els primers signes de decadència, i per la llei inexorable de la justícia retributiva, el partit que havia donat a llum la democràcia a Gran Bretanya estava en plena retirada davant la seva descendència desagraïda. No obstant això, les dones en el primer esclat del seu triomf es van dirigir als partits existents aleshores, ja fos com a votants o com a possibles candidates.

La meva pròpia desconfiança envers la política del partit em va fer reticent a l'hora de girar en aquesta direcció, i vaig preferir presentar-me com a independent, caient amb totes les altres candidates en aquesta ocasió, excepte una. L'excepció va ser la comtessa Markievicz, del Sinn Fein, que tot i ser una enemiga notòria i declarada de Gran Bretanya, va trobar perfectament senzill sota el sistema democràtic assegurar-se l'elecció al Parlament del país, que havia presumit obertament que destruiria, desintegraria i desacreditaria. Si no recordo malament, va ser elegida sense oposició. El següent exemple no va ser gaire més encoratjador, ja que la primera dona elegida per una circumscripció anglesa va ser una ciutadana nascuda als Estats Units que no tenia credencials per representar les dones britàniques al seu propi Parlament, tret que s'havia casat amb un súbdit britànic que es va veure obligat a anar a la Cambra Alta després de la mort del seu pare. Els detractors del moviment feminista van assenyalar amb una satisfacció gairebé dissimulada aquest desenllaç i es van esforçar per presentar aquesta dama com un lamentable exemplar d'irresponsabilitat femenina. No calia que fossin tan personals, ja que no era ni millor ni pitjor que qualsevol altra dona elegida a la Cambra dels Comuns britànica, com a resultat dels anys d'esforç i lluita de les dones militants. És un fet lamentable, tot i que no obstant això cert, que l'elecció posterior de dones del Partit a Westminster no ha suposat ni una mica de diferència ni per als homes ni per a les dones, i tot i que moltes dones capaces s'han unit a les files dels nostres representants electes, la seva influència ha estat totalment insignificant en els destins de Gran Bretanya o del seu Imperi. Ells, com els seus col·legues homes, són simplement engranatges a les rodes del Partit del sistema democràtic, marxant cap als vestíbuls al cop del fuet del Partit, indefensos davant el gegant de la maquinària oficial que funciona, aixafant tota iniciativa i independència davant seu, i reduint totes les persones que li deuen lleialtat a un mer xifrat per a la realització de les seves polítiques i mesures. I si això és cert del Parlament —i qui ho pot negar?—, és encara més cert de la dona votant. Ella també està atrapada en aquest sistema inexorable, una veritable esclava de la seva organització del Partit.

A aquells que ho qüestionen, cal preguntar-se: quin poder té la dona diputada o la dona votant, sota el sistema actual, per alterar qualsevol política de qualsevol govern que ja hagi estat elegit? L'admirador més entusiasta del sistema actual al·lega que les dones, independentment del partit al qual pertanyin, estan satisfetes amb la situació actual d'aquest país? Estan disposades a veure que les condicions econòmiques, en què les xifres d'ocupació han arribat a l'increïble total d'entre dos i tres milions, es mantinguin sense canvis? Es conformen amb l'espectacle d'aquelles zones abandonades que infonen la desesperació al cor de totes les persones vives? Són indiferents a la decadència dels districtes agrícoles i a la difícil situació de la indústria agrícola i no els preocupen les pèssimes condicions d'habitatge que tots els partits deploren per igual?

Passant al vast camp de la política imperial i exterior, cal afirmar que la majoria de les dones britàniques desitgen veure la desintegració de l'Imperi, o l'orientació de l'actual política exterior del suposat Govern Nacional, mitjançant la qual es fan pactes i compromisos en el seu nom i en secret amb els enemics declarats d'aquest país, mentre que alhora ens queden indefenses, no només per a la nostra pròpia defensa immediata, sinó si sorgisca la necessitat d'honorar aquests compromisos? Sabem realment a què ens estem dirigint?

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

compromès; què implica aquesta política de seguretat col·lectiva o quin és el poder sinistre que la dicta? "La democràcia és la terra de l'abundància somiada per financers sense escrúpols", diu Georges Sorel. Les dones amb dret a vot tenen algun poder per frenar una política interior o exterior dictada amb el propòsit de fer realitat aquest somni? Recordem que quan arribi el moment de pagar el compte, serem conduïdes com ovelles a l'escorxador, indefenses davant els resultats d'aquestes polítiques. Quin és el valor de l'anomenada llibertat si no ens pot donar el poder de canviar aquests problemes transcendentals?

Si és cert que la votant mitjana no vol res d'aquestes coses, per què, si és lliure sota el sistema democràtic, les permet? Si posseeix aquesta llibertat, no és doblement i triplement culpable de patir-les durant una hora més? Aquesta és la prova del seu dret a un paper responsable en el govern del seu país. Si ha obtingut el poder i la llibertat necessaris sota el sistema existent, l'acusació que és incapaç de jugar un paper ciutadà en els afers del seu país, i que de fet no està preparada per a la responsabilitat, està demostrada fins a la punta de la lletra.

Cap d'aquestes coses és certa. La veritat es trobarà en el fet que no hi ha llibertat ni per als homes ni per a les dones sota l'actual sistema antiquat. El que encadena tant els homes com les dones és que el sistema de partits està en decadència, i això és més notable des de la concessió del sufragi adult sota una democràcia desenfrenada. A tot el món s'ha instaurat la mateixa decadència, per la inevitable marxa del temps i les circumstàncies, el canvi d'un món de pobresa a un món d'abundància il·limitada fa que la planificació ordenada no només sigui necessària sinó vital per a l'existència. Sota aquests canvis, els mètodes del vell món són obsolets i han de donar pas al nou. Si les dones volen ser dignes del seu lloc als consells de la nació, han d'afrontar com a realistes les noves condicions mundials que s'estan formant al seu voltant. Tard o d'hora han d'escollir. La decisió és transcendental, ja que d'ella dependrà l'estatus de les dones durant un període de temps considerable. Per tant, no és qüestió fàcil que pesin bé a la balança la història del món.

Hi ha dos camins oberts a la dona. El primer és que lluiti contra el sistema en decadència del vell món, contenta de ser la criada dels polítics professionals dels diversos partits als quals s'adhereix. D'això es pot dir que ho ha provat durant molt de temps, i que si sota aquest sistema hagués pogut aconseguir algun canvi pràctic en la direcció de la llibertat social, política o econòmica, ha fracassat lamentablement. Ara ha de considerar si la culpa rau en ella mateixa o en el sistema al qual encara s'aferra. En aquest sentit, observarà que els partits separats estan desapareixent gradualment. El Partit Liberal ha passat al crepuscle del passat; el Partit Conservador està en ràpida desintegració, i sabem, per l'assegurança del seu propi líder, que no hi ha esperança que recuperi la seva independència. El mateix destí espera al Partit Socialista, ja que també ha de viatjar pel mateix camí, que ha xuclat els altres dos partits sota les arenes movedisses de la socialdemocràcia.

Per tant, ha de buscar un sistema millor; un més d'acord amb les condicions modernes.
Què ha d'ocupar el lloc de l'edifici trontollant del passat?

Tot estudiant de política s'adona que la qüestió ara es troba entre el feixisme i el comunisme.
Pel que fa a les dones britàniques, el comunisme no té gaire atractiu. Sense anar més enllà, és la filosofia de la destrucció i la negació dels instints naturals de la feminitat. És l'antítesi de tots els principis i pràctiques que les dones valoren i requereixen.

El feixisme sembla ser l'única solució. Conté tots els principis peculiarment adequats i adaptables al geni del caràcter britànic. Ofereix llibertat real a tots els homes i

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

dones de bona voluntat envers aquest país. Per evitar malentesos, definirem aquests termes tan sovint utilitzats de manera imprecisa, amb paraules amb les quals cap demòcrata no es queixarà, ja que estan extrets d'aquell apòstol de la democràcia pura, John Stuart Mill.

«L'única finalitat», va escriure, «per la qual la humanitat està justificada, individualment o col·lectivament, a interferir en la llibertat d'acció de qualsevol dels seus membres és l'autoprotecció. L'únic propòsit pel qual es pot exercir legítimament el poder sobre qualsevol membre d'una comunitat civilitzada contra la seva voluntat és evitar danys als altres».

Aquesta és precisament la concepció feixista de la llibertat individual, i és òbviament una concepció que, pel que fa a les dones, els dóna totes les oportunitats que poden necessitar legítimament en el seu futur estatus com a ciutadanes. En cap altre sistema s'incorporen aquests principis. A més, en la maquinària de l'Estat Corporatiu, el feixisme assegura a les dones un estatus igualitari amb els seus homes, ja que conté l'únic mitjà pel qual podran dirigir i controlar les condicions en què viuran; així, només el feixisme completarà la tasca iniciada en nom seu per les dones militants del 1906 al 1914. A més, les rescatarà de l'atmosfera viciada de corrupció inherent al sistema de partits, i per primera vegada els donarà l'oportunitat, a través de la maquinària de les seves pròpies Corporacions especials, d'abordar amb certa esperança d'èxit aquelles grans qüestions que afecten tan de prop les seves vides i les dels seus fills.

En l'àmbit econòmic, assegurarà la seguretat amb igual salari per igual treball, aquell os etern de contenció que ha dividit els sexes amb resultats tan nefastos per a la indústria.

En l'àmbit social, elimina totes les barreres de classe, mentre que en l'àmbit polític, dóna justícia i igualtat per primera vegada a la història de la lluita de les dones.

I el més important de tot és que el feixisme acaba per sempre amb l'espectre inquietant de la guerra, eliminant les causes fonamentals, que existeixen i tenen la seva existència en l'internacionalisme, un instrument forjat amb el propòsit de permetre que els "financers sense escrúpols" s'aprofitin d'aquesta "terra de l'abundància" anomenada "democràcia" amb la qual somien.

Per tal que tot això s'aconsegueixi, el feixisme exigirà que les dones, igual que els homes, ofereixin una cooperació disciplinada en la construcció d'un Estat ordenat, i el feixisme imposarà amb raó a tots els ciutadans de l'Estat la responsabilitat i el deure de treballar en harmonia, no en interès de cap secció o classe, sinó en benefici de tot el seu poble. Demanarà a les dones, com als homes, que subordinin tots els privilegis individuals egoistes, perquè els menys afortunats puguin estar fora de perill de l'explotació sota la seva protecció.

Això és feixisme. Tota la resta és miratge. Es pot dir que les dones britàniques no poden estar a l'altura d'aquesta gran ocasió en la història del seu país? Aquells que els demanen que rebutgin aquesta oportunitat són els enemics no només de les dones, sinó de tot progrés i de la civilització. Aquelles dones que van suportar la prova de la gran lluita dels dies anteriors a la guerra, almenys s'han guanyat el dret de desafiar el poble que una vegada més les esclavitzaria en la subjecció del passat i les encadenaria dins d'un sistema que els nega tota oportunitat de jugar un paper honorable en la necessària reorganització del seu país. Les dones britàniques mai han fallat ni han vacil·lat quan Gran Bretanya les ha necessitat. Ells també, amb els homes de la seva generació, aixecaran la bandera del feixisme britànic i, portant-la per sobre de la turbulència i les sòrdides disputes del sistema de partits, acceleraran el dia que veurà renéixer la seva nació. En aquella hora triomfal, realment s'hauran guanyat el dret orgullós de retre homenatge a una Gran Bretanya regenerada, i de descansar finalment dins la Pau, la Seguretat i la Prosperitat del seu Poble Sobirà.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Precious
Acres de Jorian Jenks

T. Aquells que puguin sentir-se temptats a suposar que, com que Gran Bretanya no té política de terres, no té cap problema de terra, faran bé de considerar acuradament aquests fets inquietants.

Amb l'excepció de Bèlgica i Holanda, Gran Bretanya és el país més densament poblat del món; i com que la proporció de terra naturalment infèrtil (per exemple, muntanya) és molt més alta en aquestes illes que als Països Baixos, sembla indiscutible que tenim menys terra productora d'aliments per càpita que qualsevol altre país.

Gran Bretanya és l'únic país civilitzat del món sense una política establerta de conservació, recuperació i millora del sòl. Cap govern ha pres cap mesura per frenar la pèrdua anual de terres de conreu, que ara ascendeix a més de 2 milions d'acres, o el 7% del total, des del final de la Gran Guerra.

Gran Bretanya és única per l'alta proporció de la seva gent que està divorciada de tot contacte amb el seu sòl natal, i per l'alta proporció d'aliments rancis i conservats en la dieta nacional.
Els científics comencen a descobrir les conseqüències d'aquesta artificialitat en termes de malnutrició, trastorns nerviosos i malestar social.

Es podria perdonar que un observador estranger arribés a la conclusió que, a la nostra perversa manera britànica, intentem convertir-nos en objecte d'un experiment altament perillós, és a dir, descobrir si la vida nacional es pot mantenir saludablement en una comunitat totalment urbanitzada i pràcticament parasitària, que depèn per a les necessitats mateixes de la vida dels esforços i la bona voluntat d'altres nacions. A més, podria suposar que una situació tan precària ens ha estat imposada per la inclemència del nostre clima o la pobresa del nostre sòl. I la seva actitud envers nosaltres seria de llàstima més que d'admiració.

Que dolorós és, doncs, haver de confessar que aquesta situació alarmant sorgeix d'una sola causa, i només una causa, és a dir, la negligència insensible i persistent dels primers principis. Que no hi hagi cap error en això. El nostre no és un clima inclement; al contrari, és un dels més equitatius del món. El nostre no és un sòl pobre; al contrari, és, de mitjana, un dels més productius del món. Però tenim, pels nostres pecats, un sistema polític que es nega a mirar més enllà de les properes eleccions, que està barbut per tots els interessos creats amb una destral per esmolar i tots els economistes equivocats amb una reputació acadèmica per mantenir.

És l'error més profund assumir que el nostre destí natural és ser fabricants, transportistes i banquers per a la resta del món i que aquesta situació implica un tribut constant de matèries primeres i aliments. Durant un breu període, certament, aquesta hipòtesi es va tornar matitzada pel fet que una sèrie de coincidències afortunades ens van donar un avantatge considerable sobre altres nacions en el desenvolupament d'aquells serveis pels quals el món estava en aquell moment disposat a pagar gairebé qualsevol preu. Però l'adveniment ràpid i gairebé universal del nacionalisme industrial i financer ha escombrat el nostre monopoli temporal i ha fet que la hipòtesi no només sigui insostenible sinó positivament perillosa. Com més temps ens hi aferrem, menys capaços serem d'afrontar els fets de la vida moderna. Cada gest cap a la "recuperació irrevocable del comerç internacional" ajorna l'inevitable dia del judici final quan haurem de posar-nos drets i fer balanç dels nostres propis...

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

recursos.

Com que és la principal font de necessitats vitals, el seu desenvolupament acurat i il·lustrat és un requisit previ de la prosperitat nacional. Com que és un patrimoni nacional, cultural i material, la seva preservació és un deure nacional solemne.

Val la pena recordar que fins a temps relativament moderns aquests fets eren generalment reconeguts, si bé no sempre interpretats correctament. Es considerava que la propietat de la terra no només conferia grans privilegis, sinó també grans responsabilitats, socials i pecuniàries. Les classes dirigents provenien gairebé exclusivament de les famílies terratinents. L'agricultura era reconeguda com la gran indústria bàsica, i el seu benestar era una qüestió d'importància nacional.

No va ser fins que una aristocràcia terratinent empobrida va ser suplantada per la plutocràcia emergent i en gran part alienígena que va sorgir de les finances caòtiques del període napoleònic que l'actitud nacional envers la terra va patir un deteriorament seriós. I no va ser fins que el capitalisme d'exportació victorià va començar a obtenir els seus enormes ingressos d'importació que l'agricultura britànica va deixar de seguir el ritme del desenvolupament de les manufactures britàniques. Però un cop establerta la doctrina que els beneficis del capital organitzat són la mesura de la prosperitat nacional, l'agricultura desorganitzada va poder buscar en va ajuda o lideratge a Westminster.

I així, avui dia, un estudi de la campinya britànica és gairebé un estudi d'una civilització extinta.
Camins profunds que no han portat rodes durant una generació, bardisses extenses que no han vist ferro durant una dècada, antigues marques d'arada encara visibles en pastures de gespa espessa, graners i cabanes en tot estat de decadència, esglésies construïdes per a congregacions cinc vegades més grans que les parròquies actuals, molins d'aigua silenciosos i mansions en ruïnes: tot parla d'una població rural perduda que abans es dedicava activament a la tasca més viril de totes.

És cert, és clar, que la terra millor encara es conrea, i sovint es conrea bé, tot i que el nombre d'aquells que hi tenen un interès directe disminueix any rere any. I aquí i allà es troben aventurers valents que ho aposten tot en porcs o aus de corral, fruita o llet. Però sobre una gran part del camp hi ha la plaga dels mètodes de consum diari nascuts de la manca de confiança i que s'expressen en pastures descuidades i poc poblades amb bestiar anodí. L'atmosfera és tan apàtica que fins i tot les incursions malgastadores i poc agradables del constructor especulatiu s'accepten amb prou feines un rastre del ressentiment que aquesta profanació hauria despertat fa unes generacions.

És important adonar-se de l'abast del dany que s'ha fet a un bé nacional irreemplaçable. Teòricament, la terra és indestructible, tret que, és clar, sigui arrossegada pel mar, un procés que, per cert, es pot presenciar en diversos punts de la nostra costa. Però li poden passar diverses coses que la faran pràcticament inútil des del punt de vista de la producció d'aliments, i aquest és el punt de vista més vital per a la nació.

En primer lloc, la terra cultivada, ja sigui de cultiu o de pastura, pot caure ràpidament en un estat d'abandonament en què no produeix res més que una escassa collita per al bestiar i les ovelles, i fins i tot aquestes es queden escasses si els conills arriben primer. L'augment ominós de la superfície retornada com a "pastures aspres" durant un període en què la superfície cultivada s'ha anat reduint constantment mostra prou clarament el que ha estat passant. La major part de les nostres pastures aspres són, és clar, cims de muntanyes i ermes. Però tot l'augment recent, i molt més, consisteix en terres millorables d'un tipus que es conrearien a qualsevol altre país europeu o fins i tot als nostres propis dominis, però que no es poden conrear aquí davant la persistent negligència oficial.

Als polítics del tipus Inskip els agrada que creguem que aquesta terra abandonada es pot portar a ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

producció en una emergència. Pel que sembla, les experiències decebedores de l'última guerra no els han ensenyat que la terra no es pot tornar productiva de sobte fent-la pessigolles amb uns quants tractors i una mica de mà d'obra no qualificada. La recuperació de terres és una feina altament qualificada que requereix alguns anys de treball pacient abans que es puguin aconseguir resultats. Es pot incorporar de manera molt útil en una política agrícola a llarg termini; però com a mitjà per produir aliments en una emergència pràcticament no té valor.

En segon lloc, les operacions de construcció, ja siguin residencials o industrials, utilitzen una gran quantitat de terra cada any i esterilitzen completament tant com realment utilitzen. Des del 1929, només Anglaterra i Gal·les han perdut 421.000 acres de terres de conreu, de les quals només 159.000 acres han reaparegut com a pastures aspres; gairebé la totalitat de les 262.000 acres restants han passat a les goles del constructor, gran part de les quals són terres de conreu planes i fèrtils en un alt estat de cultiu.

Cal recordar que la pèrdua de terres agrícoles no s'atura a la zona realment ocupada per fàbriques, cases i jardins. Cal proporcionar carreteres i zones d'esbarjo, i sempre hi ha, sobretot en zones recentment urbanitzades, grans blocs de terreny erm. A més, les terres agrícoles a la vora d'una zona urbanitzada o terres de conreu que han estat esquitxades, a la manera moderna, amb habitatges aïllats, pateixen considerablement. Milers de pardals i rates hi arriben; es trenquen portes i tanques; els gossos perduts assetgen el bestiar i els petits danys augmenten enormement. Amb l'arribada del transport per carretera barat i la consegüent empenta cap a l'exterior del desenvolupament suburbà, la zona afectada, tot i que encara es retorna com a terra agrícola, ha de ascendir a centenars de milers d'acres.

És impossible evitar la conclusió que Gran Bretanya està malgastant el seu patrimoni nacional en un moment en què el curs dels esdeveniments mundials fa que sigui de vital importància que conservi cada acre. A aquells que puguin considerar aquesta afirmació alarmista se'ls aconsella que estudiïn atentament l'obra recent del professor RG Stapledon, *The Land; Now and Tomorrow.* L'autoritat considera que "els nostres acres agrícoles estan disminuint ràpidament, i inevitablement han de disminuir, i, tret que es prengui alguna decisió sobre la superfície mínima que s'hauria de conservar a tota costa per a la producció d'aliments i es prenguin les mesures adequades, no més de dos-cents anys d'aquí a veure les terres agrícoles d'Anglaterra reduïdes a la meitat".

Dos-cents anys poden semblar molt de temps, però hi ha algú prou agosarat per suggerir que els nostres fills, i molt menys els nostres néts, podran obtenir subministraments il·limitats d'aliments de les Amèriques i les Antípodes? Volem passar a la història com la generació que va dissipar el patrimoni nacional i va deixar que els nostres descendents s'enfrontessin al problema elemental de la fam? El capitalisme exportador victorià ens ha llegat les Àrees Desafavorides; hem de ser responsables d'un nou conjunt d'Àrees Desaprofitades?

Una consideració més profunda dels aspectes nutricionals i econòmics del nostre problema de la terra ens portaria a una discussió profunda de les moltes funcions de l'agricultura com a part integral de la vida nacional.
Per tant, cal fer una aturada per parlar de l'aspecte cultural, igualment important.

És cert que aquest aspecte ja està rebent una certa atenció de manera espasmòdica i unilateral en el marc del moviment urbanístic. Però el nom mateix d'aquest moviment revela les seves limitacions. Una comunitat que ha estat animada a oblidar la importància de la seva agricultura i a considerar els subministraments d'aliments importats com un fenomen natural ha arribat a considerar el camp com un simple complement de les ciutats, una mena de parc públic glorificat. De fet, hi ha un gran perill que l'Anglaterra rural es converteixi en un "espai obert" sense caràcter de la mateixa manera que una gran part dels Home Counties s'ha convertit en un suburbi sense trets distintius.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

L'anhel innat d'un poble urbanitzat d'escapar de l'atmosfera sorollosa i contaminada de les seves ciutats no pot evocar res més que simpatia. Que aquesta gent passi alegremente la meitat del diumenge empassant-se els fums de gasolina en una carretera principal congestionada per poder passar l'altra meitat a l'aire lliure és patèticament significatiu. La llàstima és que tants d'ells semblen incapaços de recollir el fruit de la seva empresa sense espatllar-la.

Perquè el camp no pot complir la seva funció cultural si no se li permet preservar el seu propi caràcter, i aquest caràcter és inseparable de la seva funció material o agrícola. La ciutat no pot escapar de la ciutat, si s'emporta la ciutat amb ella, més que l'intel·lectual no pot donar-li unes vacances a la seva ment, si s'emporta les seves discussions amb ell en els seus passejos pel camp. La visió d'un poble suburbanitzat per aquells que han vingut a "viure al camp" és tan patètica com la visió d'un grup d'intel·lectuals caminant a tota màquina mentre al seu voltant hi ha deu mil activitats més interessants i importants que les seves. Com va dir un pagès no fa gaire: "No m'importa tant que caminin pels meus camps. No m'importa tant que exerceixin els seus gossos ximples a costa meva. Ni tan sols m'importa que saltin portes que un nen podria obrir. Però quan penso que han caminat més de dues milles de bona terra de conreu i mai han pensat a mirar què passava, sento que la meva cortesia s'ha malgastat".

El que podem anomenar l'actitud de "parc públic" troba expressions més serioses que la indiferència envers les activitats rurals. De la mateixa manera que el pitjor pensa que no fa mal llançar pedres als ànecs quan el cuidador no els mira, també hi ha milers d'adults educats que no veuen cap problema en les petites intrusions quan hi ha poca o cap possibilitat de ser detectats. I l'efecte acumulatiu de les petites intrusions està creant una situació desagradable als districtes preferits pels escapistas urbans.

A Alemanya, els arbres fruiters es planten en bardisses de carretera i la terra es conrea fins a la vora del metall. A Anglaterra, aquest procediment és completament impossible, ja que els arbres serien despullats per grups d'assalt organitzats i els cultius trepitjats al llarg d'una cadena. El britànic no és necessàriament menys honest ni més destructiu que l'alemany; simplement ha estat desruralitzat fins al punt que el seu sentit dels valors i el seu codi de comportament moral s'aturen amb l'últim fanal. Les persones que s'escandalitzarien amb la idea de robar un llapis de pocs centaus del taulell d'una botiga no veuran res d'immoral en trencar mitja dotzena de bardisses per robar bolets.

El camp té tanta riquesa real per oferir als seus visitants que la manera òbvia de superar les deplorables tendències actuals és mostrar a la gent on rau aquesta riquesa. Fins i tot ara hi ha molts que poden apreciar i aprecien el bàlsam curatiu de la solitud, el consol espiritual de la pau i la seguretat, l'interès absorbent dels camps i boscos en constant canvi; però són massa pocs.
Ningú no perjudicarà ni desfigurarà voluntàriament allò en què sent un gran interès personal, i el primer pas cap a la preservació del camp és un impuls nacional cap al desenvolupament del que el professor Stapledon anomena "mentalitat rural".

Un govern feixista, naturalment, haurà d'afrontar el problema de la terra en la seva totalitat, ja que la terra és una de les bases sobre les quals es construeix la seva concepció de nació viva. De fet, la seva política declarada de desenvolupament agrícola crearà un problema urgent en estimular l'activitat especulativa al mercat immobiliari, i aquesta activitat haurà de ser abordada severament abans que la política agrícola es pugui desenvolupar completament.

L'actitud feixista envers la terra es pot exposar en poques frases.

La terra ja no s'ha de considerar com una mercaderia especulativa. El seu valor s'ha d'avaluar de manera justa, i tot l'increment ha de ser compartit per aquells que han ajudat a crear-lo, inclosos els

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Estat.

L'ús del sòl ha de ser objecte d'una acurada planificació nacional a llarg termini. En la mesura que sigui possible, l'activitat edificatòria s'ha de limitar a zones de baix valor agrícola.

La propietat de la terra ha de ser tan àmpliament difosa com sigui possible, amb l'objectiu d'un gran nombre de petites propietats familiars segures. Tanmateix, també comportarà responsabilitats, i aquells que facin un mal ús de la seva terra seran considerats enemics socials.

Cal millorar l'accés públic a la terra mitjançant l'ampliació i una millor definició dels camins de camp, les zones d'acampada i les zones d'aturada a la carretera. Al mateix temps, cal revisar la llei de violació de la propietat i protegir millor la comunitat rural contra les interferències i els danys. Possiblement caldrà establir un cos de guardes.

Cal fer la guerra contra plagues com els conills, les cornelles i els coloms; i si bé no hi haurà discriminació contra els esports de camp, no s'ha de permetre que aquests esports interfereixin ni amb les activitats agrícoles ni amb les recreatives.

Cal educar el públic per respectar i apreciar el paisatge i per interessar-se intel·ligentment per les seves activitats.

Com a raça, no som gaire propensos a sentimentalitzar sobre la terra. Fem servir la paraula Pàtria però poques vegades, Pàtria mai. Un segle de liberalisme *laissez-faire* i conservadorisme financer ha generat una actitud comercialitzada i miope envers el nostre sòl.

Tanmateix, la Gran Bretanya dels nostres somnis, l'encarnació física del nostre esperit nacional, no és una Gran Bretanya de carrers i fàbriques ni tan sols de parcs i edificis públics, sinó una Gran Bretanya de valls somrients i terres altes ondulades, de camps llaurats i granges acollidores. Una ciutat és una ciutat a tot el món; i les ciutats del món tendeixen cada any a l'estandardització. Però la Gran Bretanya rural és peculiarment nostra, inseparable del nostre caràcter nacional. L'hem de preservar gelosament, no en l'atmosfera museística d'un Stratford-upon-Avon, sinó en el vigor natural de la productivitat.

Pocs de nosaltres estem a més d'unes poques generacions de la terra. Una mica de reeducació mitjançant la premsa i la ràdio ens faria tornar a ser camperols, almenys en els nostres moments d'oci: no l'educació del mestre d'escola professional, la "agricultura" del qual consisteix en una ciència elemental útil però força trista, sinó l'educació que ens enviaria pels camins i camins de camp amb els ulls oberts i les ments curioses. Una introducció a la història i la vida quotidiana del camp no només animaria l'home del poble a apreciar els problemes de l'agricultura, sinó que també investiria les seves excursions rurals amb un interès absorbent. La mentalitat rural intel·ligent podria convertir-se en el millor antídot possible contra l'estrès de la vida urbana, ja que la Mare Terra pot proporcionar consol tant per a l'ànima com per al cos.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Berchtesgaden de Hitler un idil·li de la Nova Alemanya de Joan Morgan

Fins i tot si coneixeu bé Baviera, i fins i tot si teniu en compte que els Wittelbach amb tota Baviera i el Führer amb tota Alemanya per triar van triar Berchtesgaden per a les seves cases d'estiu, res no us prepara per a aquest lloc que aconsegueix ser alhora el cor de l'antiga Baviera i l'ànima de la nova Alemanya. Tot allò que somiàveu de la Baviera més de conte de fades i del nacionalsocialisme en la seva màxima expressió es comprimeix en aquesta ciutat comercial envoltada de muntanyes que presumeix de tenir aproximadament la mateixa població que el bloc de pisos més nou de Londres.

Després que el tren surti de Bad Reichenhall, s'endinsa cada cop més a les muntanyes fins que sents que t'envoltaran completament a mesura que puges per la profunda vall que és una falca d'Alemanya enfonsada a Àustria. (És possible, i força emocionant, caminar fins a Àustria en qualsevol de les tres direccions.)

La primera impressió és de moviment. Tothom a partir dels dos anys està alerta, en una mena d'expectativa. Ja sigui degut a l'altitud, a l'alegria bavaresa o al fet que el Führer pot passar en qualsevol moment, no ho he descobert mai; el fet és que l'aire vibra de vitalitat.

Aquí, en aquest entorn adorablement de comèdia musical, el nacionalsocialisme sembla molt divertit. Excepte en reunions ocasionals, que són senzilles i estranyament inspiradores, no ets tan conscient de la profunda serietat mística de tot plegat; de la immensitat de la tasca aconseguida i de la tasca que tens per davant.

Sents que les SS, amb el seu uniforme atractiu, el contacte amb el Führer i una vida sana en un entorn encantador, són una ocupació molt agradable, i les SS són, sens dubte, una organització esplèndida, oberta a totes les edats i classes sobre el terreny comú del patriotisme.

Aquí, més que en qualsevol altre lloc d'Alemanya, es veu com tothom, des del membre de les SS més gran fins al nen més petit que ven insígnies de l'Alleujament d'Hivern, té alguna cosa a veure amb el país; ningú pateix l'agonia destructora d'ànimes de sentir-se no desitjat. Cada assoliment és el seu assoliment; cada revés és el seu. T'adones de com el nacionalsocialisme, en restaurar l'esperança, revitalitzar la fe en el futur del seu país, ha donat a la gent alguna cosa per la qual viure.

La vida centenària del lloc continua com sempre, a més del nacionalsocialisme; i per tant, la vida a Berchtesgaden és un espectacle sense parar. Quan cau el teló en un acte, en surt un altre. Sents un brunzit monòton per la finestra: un centenar de dones camperoles amb vestits nacionals i els petits abrics de punt negre-verd-vermell que anomenen Berchtesgadners. Amb elles hi ha un sacerdot, i es mouen lentament, cantant, amb els ulls baixos. Més tard sents les veus estridents de les joves BDM (noies de Hitler) marxant amb els seus abrics curts marrons, o una tropa de les Hitler Jugend, nois enormes i virils que porten banderes. Sempre hi ha una cançó de marxa a l'aire.

Quan tot falla, fan un simulacre d'incendi. Cent bombers (o un per cada trenta habitants) amb túniques, cascos i pantalons de xandall actuen amb audàcia davant la teva finestra. El diumenge és el dia. A la Markt Platz, que és el vèrtex de la ciutat, els camperols es reuneixen; els homes, competint entre ells en la immensitat dels pinzells amb els seus barrets verds, a un costat de la font ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

amb el seu lleó bavarès, de l'altra les dones amb barrets negres plans posats sobre les seves corones de trenes. A les deu s'aturen per prendre cervesa i salsitxes en sopa a Neuhaus (aquell germà petit de la Hofbrauhaus) amb la seva cerveseria a l'aire lliure sota els castanyers, on et fan ventilar el llit a la tanca del castell de Wittelsbach, el seu *bierstube* amb la seva gemütlichkeit insuperable, on els líders del partit es codegen amb els guies; centre vital d'una ciutat vital.

El Grand Hotel, prou gran per a tothom. El Kurhaus amb la seva excel·lent orquestra i els músics visitants de Munic. El Teatre Camperol, amb el seu enginy groller i la seva música atractiva. Hi ha les sales de ball; el Hofschaffer amb la seva atmosfera íntima, la seva pista de mocadors de butxaca plena més enllà dels somnis d'un *maître d'hotel londinenc,* i el Kur Cafe, on els immensos i elegants nois de la Guàrdia de les SS ballen en el que abans era una vil·la reial de la Casa de Baviera. Hi ha els artistes, Fritz Richter amb les seves estranyes xilografies inspirades, i un dels pintors paisatgistes de primera classe de l'escola alpina moderna.

Per sortir a la llum: primer, hi ha la casa del Führer, al cim del món, amb una paret de vidre que mira cap a una processó de muntanyes, situada en un lloc tan escarpat que sembla que s'estigui recolzant. La casa domina la vall com el Führer domina la ciutat.

Hi ha el Königsee, el més bonic de tots els llacs alpins, d'un verd intens amb muntanyes escarpades que l'envolten per tots els costats. Hi ha el Zauberwald, un bosc màgic, on el rierol de Hintersee s'escorre entre roques verdes i de peluix.

Hi ha la mina de sal on (en aquesta terra d'uniformes) et vesteixes amb una túnica negra i uns pantalons de quatre grapes blancs (cosa que no és ni de bon tros tan *elegant* ni que s'adapta al que sembla) i baixes en trineu fins a un llac subterrani amb un collaret de llums i una esvàstica a l'extrem més profund. Hi ha la Schloss Platz amb el seu monument als caiguts.

Hi ha els prats alpins amb la successió d'esquemes de colors de la natura, rosa una setmana, blau i groc la següent, que farien que els floristes de Londres, París i Nova York es distraguessin amb enveja.

Hi ha els boscos, uniformes, que avancen rectes i forts fins a la línia de neu. Les muntanyes; el preciós Watzmann, el segon més alt d'Alemanya; el desolador Goll i l'escarpat i ple de llegendes Untersberg. Per als de cor fort, hi ha el forat de gel il·luminat, a dos mil metres d'alçada dins d'Untersberg, i també hi ha l'Almbach Klamm, un congost rugent i impressionant, on sembla que baixis molt més del que has pujat, que només s'acaba quan has perdut l'esperança i que pertany a l'epígraf "Experiència emocional" i no "Paisatge".

A Berchtesgadener Land et saluden per igual amb “Grass Gott” i “Heil Hitler!”. No és estrany. Salutacions a Déu per haver creat alguna cosa tan bonica i Salve Hitler per haver-ho guardat per a les persones que ho estimen més que a la vida.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Una Federació Nòrdica Mundial

de Vidkun Quisling

LÍDER DEL SAMLING NASJONAL DE NORUEGA

El vell món cau, un de nou està neixent. Simultàniament amb la nostra tercera manifestació anual a Stavanger l'any passat, el setè Congrés Mundial de la Internacional Comunista es va inaugurar a l'antic "club dels nobles" de Moscou, després d'un període intermedi de set anys des del darrer congrés mundial el 1928.

El congrés va durar del 25 de juliol al 21 d'agost. El seu objectiu principal era revisar el que la conspiració marxista internacional jueva havia aconseguit durant aquells set anys dins i fora de la Rússia soviètica pel que fa a l'execució del programa de Stalin per a la bolxevització del món, que havia estat objecte de debat al congrés mundial anterior.

En segon lloc, va confirmar la tàctica del seu programa per destruir les forces de resistència nacional i encendre el foc de la revolució comunista mundial. Es va posar èmfasi especialment en la tàctica de l'anomenat front unit i popular, que hem vist desenvolupar-se a França, Espanya, Bèlgica i altres llocs. També el coneixem bé aquí a Noruega en l'anomenat "acord de crisi" amb el partit dels pagesos i en les noves tàctiques de camuflatge del Partit Laborista mitjançant la seva adopció d'una disfressa burgesa i nacional. Un altre assumpte que afecta directament el nostre país, és a dir, la participació de la Rússia Soviètica a la Societat de Nacions, és també un símptoma de les mateixes tàctiques del front popular que fa temps que s'han incorporat al programa del Komintem.

Aquest any, mentre nosaltres, els de la Nasjonal Samling, ens reunim per a la nostra concentració anual, veiem la convocatòria d'un altre congrés mundial.

Aquesta vegada els accionistes de la societat en fallida de la Societat de Nacions celebren la seva Assemblea General Extraordinària per discutir la liquidació de l'empresa o la seva possible reconstrucció a la tardor, quan l'assemblea celebrarà la seva habitual reunió anual.

Esmento aquests esdeveniments, que han ocorregut simultàniament amb els nostres dos últims mítings nacionals, no només per la seva gran importància, sinó perquè il·lustren molt clarament la situació política exterior a la qual ens enfrontem avui.

D'una banda tenim un bolxevisme mundial incansablement actiu, que, des d'un punt de vista històric, és simplement un símptoma alarmant del final del vell món i un esforç persistent de potències sinistres per forçar l'evolució mundial cap al seu propi camí de destrucció, és a dir, cap a una república materialista universal sota la dictadura jueva.

D'altra banda, trobem els intents sense rumb del vell món per resoldre les demandes imperatives de l'actualitat, les demandes de pau i cooperació entre les nacions. Tot plegat es veu frustrat pel xoc d'interessos individuals, igual que la col·laboració nacional interna que exigeix la situació s'està veient afectada per la guerra de classes i els conflictes egoistes entre partits. Aquest procés de desintegració s'acompanya de disturbis i crisis, guerra i conflictes civils.

Les potències internacionalistes intervenen i tota la preocupació cau gradualment en el marxisme i la destrucció de la mateixa manera que l'estat burgès-liberal està sent gradualment consumit, per ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

El marxisme, com veiem tan clarament al nostre país. Enmig de tot això, la sempre jove estirp de la humanitat està donant nous brots; moviments nacionals de renaixement i unificació que anuncien la nova era, que porten un nou Estat i un nou ordre mundial. El nou ordre també està en marxa en aquest país.

SANCIONS I EL COL·LAPSE DE LA LLIGA

Un altre fet significatiu és que el col·lapse d'aquella institució capitalista parlamentària burgesa, la Societat de Nacions, no es deu només a la seva pròpia inseguretat i a les activitats subterrànies del marxisme ni als errors fonamentals i formals en l'organització de la Societat.

Ha estat destruït per la Itàlia feixista, un dels representants de les comunitats organitzades de la nova era. Malgrat els cinquanta estats sancionistes i l'oposició de tot el món democràtic i marxista, i l'opinió mundial que es va mobilitzar contra el feixisme i Itàlia, la unitat nacional va resultar ser la força més forta.

Sense identificar-se de cap manera amb el feixisme italià o els interessos italians, els líders del Nasjonal Samling han adoptat des del principi una postura clara i definitiva envers el conflicte etíop. Han defensat la neutralitat de Noruega i s'han oposat a la seva participació en les anomenades sancions.

En això només vam estar influenciats per la consideració pels interessos del nostre país. Crec, però, que l'opinió pública aquí, com en molts altres llocs, va ser víctima d'una propaganda que en realitat servia a interessos completament diferents dels alts ideals que pretenia inculcar.

El nostre moviment, però, no va prendre partit. Vam exigir la neutralitat de Noruega i vam demostrar la hipocresia i la manca de sentit de tot el joc sancionador. Avui podem dir que vam jutjar la situació correctament.

Des d'un punt de vista militar teníem raó. Malgrat l'opinió general, valoràvem correctament la importància dels materials bèl·lics moderns, així com el poder de resistència d'Etiòpia i Anglaterra, i no menys important la immensa força moral i material creada en un poble organitzat per a un esforç unit sobre una base històrica i nacional.

Políticament també vam jutjar correctament. La inutilitat i els greus errors de càlcul de la política sancionista són ara evidents. Mireu el tràgic descontentament de la poderosa Anglaterra a causa de la seva política miope de la Lliga; és la derrota moral i pràctica més gran que ha patit l'Imperi Britànic des que va perdre Amèrica.

La Rússia soviètica, aquell nou i remarcable membre de la Societat de Nacions, va veure en la política de sancions la possibilitat de barallar-se primer amb Mussolini i després amb Hitler, però quan els seus càlculs van començar a fallar, els astuts jueus bolxevics es van retirar silenciosament a un segon pla i, després d'haver-se'n sortit lliures, van deixar que el govern britànic carregués la culpa i patís la desgràcia.

POLÍTICA NACIONALISTA I COOPERACIÓ INTERNACIONAL

Per primera vegada des de la guerra mundial, Noruega ha hagut d'afrontar fets realment durs en política exterior, que fan que sigui molt difícil continuar amb la política parroquial habitual.

En aquest sentit, vull destacar un fet que, malauradament, està subestimat en aquest país:

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

és a dir, que la vida de la gent està dominada per la política exterior i no per la política interna.
A més de la pròpia "voluntat de viure" d'una nació, les seves condicions internes i la seva estructura estan dominades per les condicions internacionals de l'economia i el poder. Aquestes condicions són creades per les necessitats primitives i peremptòries dels pobles i els estats, per la seva lluita per l'existència i per l'espai per viure. Però la influència d'un estat en la política exterior sempre correspon al grau de desenvolupament de la seva força interna.

Així, la necessitat d'autosuficiència en cas de guerra i, sobretot, la reconstrucció de l'estructura de l'economia mundial simplement obliguen les comunitats a organitzar-se sobre una base econòmica com a Estats Nacionals de Treballadors. Les condicions alterades a tot el món obliguen cada nació a tractar amb els seus veïns com una unitat econòmica organitzada amb un control total i capaç de tots els seus recursos i el poder d'utilitzar-los de la millor manera possible. Fins a aquest punt, la crisi actual és principalment una crisi de reajustament de la producció i el comerç mundials.

Tanmateix, no hi ha cap oposició inherent entre la demanda de l'època d'aquestes unitats nacionals econòmiques unides i fortament caracteritzades i la demanda d'una cooperació internacional planificada, que és impulsada amb una força irresistible tant per causes econòmiques com per la consideració del manteniment de la pau.

És justament la formació d'aquestes personalitats nacionals organitzades la que portarà a una vida honesta.
i una cooperació internacional eficaç, lliure de parcialitat ni opressió.

DOS CAMPAMENTS HOSTILS A EUROPA I AL MÓN

La situació és que al món i especialment a Europa s'estan formant dos bàndols hostils de la mateixa manera que abans de la guerra mundial. La Rússia soviètica, França i Txecoslovàquia, recolzades pel judaisme internacional, que les incita a la guerra contra l'Alemanya nacionalsocialista, ja presenten un front unit contra aquest país i intenten encerclar encara més Alemanya, tant políticament com militarment.

En aquestes condicions, la posició de Noruega està extremadament exposada, situada com es troba a la cruïlla de Rússia, Alemanya i Anglaterra i amb la seva política interna ja en poder dels marxistes.

Rússia, de ser una gran potència europea amb interessos asiàtics, s'ha convertit en una gran potència asiàtica amb interessos europeus, especialment cap a l'Atlàntic. Però, sobretot, és la base de la revolució mundial.

El bolxevisme mundial intenta convertir Noruega, i amb ella Escandinàvia en el seu conjunt, en l'ala dreta del seu front d'atac europeu contra Alemanya i Anglaterra. Aquest pla conté possibilitats sinistres per al nostre país. En cas de conflicte entre Alemanya i la Rússia soviètica, tota la perspectiva del Partit Laborista portarà Noruega a prendre partit pels bolxevics en oposició a Alemanya, i això serà contrari al nostre compromís de neutralitat.

Tranmal, el dictador irresponsable del Partit Laborista, ha parlat recentment prou clarament en aquesta direcció. Mentre Noruega i la Rússia Soviètica siguin membres de l'actual Societat de Nacions i Alemanya no, sembla que estem seriosament amenaçats per una guerra en aquesta direcció, ja que estem obligats a permetre el lliure trànsit de l'Exèrcit Roig i la Força Aèria pel país en cas de conflicte germano-rus.

En les condicions actuals a Europa també existeix la possibilitat que Alemanya i Anglaterra entrin en guerra. Això podria passar, per exemple, en relació amb un conflicte entre Alemanya i

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

la triple aliança de França, Txecoslovàquia i la Rússia soviètica, essent Txecoslovàquia un punt gairebé més sensible que Àustria. Que França anés llavors a la guerra contra Alemanya donaria a Anglaterra un motiu per a la guerra, cosa que és encara més certa ara que abans de l'enorme desenvolupament de l'aviació.

Una guerra així entre Anglaterra i Alemanya és una possibilitat catastròfica per a Noruega, ja que des de llavors la guerra mundial, la situació ha canviat completament.

A través de la Societat de Nacions com a instrument de la política mundial britànica, ens veuríem obligats directament a entrar en guerra i, fins i tot si la Societat de Nacions s'ensorra, segons una autoritat com Lord Lloyd, estaríem exposats a un bombardeig punitiu si, com va ser el cas durant la guerra mundial, permetéssim que la nostra flota mercant transportés mercaderies per a Anglaterra, cosa que ella, per la seva banda, sens dubte insistiria ara com ho va fer llavors.

El Partit Laborista Noruec —el Partit del Govern— està donant suport activament a aquesta política dirigida contra Alemanya. Si Noruega hi està d'acord, vol dir que ens veiem irremediablement arrossegats directament a aquesta política de guerra en contra del desig d'almenys el 99% del poble noruec. Noruega no pot ni marxarà si no és que la nostra pròpia llibertat i les nostres pròpies fronteres estiguin en perill.

PAU AMB ANGLATERRA I ALEMANYA

Ja he emfatitzat que la pau entre Alemanya i Anglaterra és una necessitat vital per al nostre propi país. El que hem d'evitar, sobretot, és que Alemanya i Anglaterra es trobin en bàndols oposats en una nova guerra. Per a nosaltres això seria fatal; de fet, significaria destrucció.
Per tant, depèn de nosaltres fer tot el que estigui al nostre abast per crear pau i comprensió entre aquests dos països que, com nosaltres, són d'ascendència i perspectiva nòrdiques. Fins i tot si no podem fer gaire en aquest sentit i hem de tenir cura de no interferir en els afers d'altres països, ha de ser el nostre deure immediat oposar-nos per tots els mitjans justos a aquells que intenten incitar a la dissidència entre aquests nostres parents, generalment amb motius falsos i deshonestos.

Coneixem les potències pels interessos de les quals es fan aquests esforços. Una és el bolxevisme mundial. Treballar per la pau i la conciliació entre Alemanya i Anglaterra hauria de ser el nostre objectiu per a la política exterior noruega sense tenir en compte els interessos dels partits. És evident en el més alt grau que els interessos de Noruega ho exigeixen. L'única manera d'escapar de la guerra i el caos depèn del manteniment de la pau i la comprensió entre aquests grans veïns nostres del sud i l'oest, amb els quals també tenim la connexió comercial més gran.

Fa uns 40 anys hi havia, com ara, una oportunitat per a un intent honest de crear una entesa duradora entre els grans pobles nòrdics. L'oportunitat va ser negligida o rebutjada, i la catàstrofe que va seguir aquesta omissió va afectar tot el món. Qualsevol que ara s'atreveixi a promoure la mateixa política catastròfica ho ha de fer amb els ulls oberts.

Però tothom qui entengui els temps en què vivim ha de fer tot el possible per prendre una contrareacció forta i positiva.

Una altra consideració decisiva ens porta a la mateixa conclusió que sobre les línies principals de la nostra política exterior. El liberalisme decadent i el seu descendent i hereu, el marxisme, tenen els seus objectius dirigits contra les comunitats nacionals, principalment contra les nòrdiques.

Conscientment o inconscientment, l'objectiu d'aquesta política és trencar el sistema nacional natural.
organització dels pobles per tal de realitzar la república mundial internacional. ******conversor
de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Aleshores, la cohesió interna de les nacions serà destruïda. Seran presa d'aquella nació que, a diferència de totes les altres nacions, està dispersa per tota la terra i viu com a paràsits de les altres nacions; per aquesta mateixa raó necessita aquesta disposició per tal d' *efectuar* el seu apassionadament desitjat domini del món. Perquè en aquest domini rau el secret del nacionalisme i l'imperialisme jueus.

Un duel entre el judaisme i l'esperit nòrdic és inevitable, ja que el marxisme i l'internacionalisme són en realitat nacionalisme i imperialisme jueus, una conspiració inspirada i dirigida pel judaisme contra la civilització europea, definitivament nòrdica. És clar que els processos de decadència de l'actualitat són l'amenaça més seriosa per als ideals de vida i que els antagonismes més poderosos del nostre temps s'han reduït a una lluita entre el judaisme i el principi nòrdic-europeu. Sent aquest el cas, hem de comprendre que el remei més eficaç per a la decadència actual i les activitats subterrànies del materialisme marxista es trobarà en un renaixement nacional per al nostre poble sobre el fonament vitalitzador o vital de la raça nòrdica i el temperament característic.

I, d'altra banda, hi ha d'haver, en el sentit més ampli, una col·laboració cultural, econòmica i política més estreta entre els pobles nòrdics i els pobles de determinació nòrdica d'arreu del món: als països escandinaus, a Holanda, Flandes, l'Imperi Britànic, Alemanya i en altres països on els membres de la família nòrdica són comparativament menys nombrosos.

El significat de la paraula «nòrdic», per tant, no es limita als pobles escandinaus, sinó que s'aplica a totes les grans races nòrdiques, i ara no estem considerant una col·laboració nòrdica insegura.

Al contrari, és, d'una banda, una conseqüència necessària de la constatació que mantenir el caràcter i l'organització nacionals és la qüestió vital més important per a tots els pobles creatius. Només d'aquesta manera és possible assegurar un desenvolupament lliure i pacífic per a la cultura i les característiques nòrdiques, tant en l'àmbit nacional com en l'universal. Alhora, és una de les condicions d'un reconeixement profundament arrelat del valor i les contribucions culturals d'altres races i, per tant, enfortirà totes les nacions contra la dissolució i el caos.

D'altra banda, és una conseqüència inevitable del fet que la col·laboració internacional que s'ha de construir en aquests temps s'hauria de basar preferiblement en els pobles nòrdics, que estan tan estretament relacionats en raça, llengua, cultura i interessos. Tenen el mateix nivell de vida i una visió similar de la vida, i també estan agrupats geogràficament.
Econòmicament, també són els millors clients els uns dels altres.

UNA UNIÓ DE POBLES NÒRDICS

Una formació en bloc d'aquests pobles, una unió de pobles nòrdics, serà inexpugnable. Aquesta unió serà molt més capaç que la fallida Lliga liberal-marxista de Ginebra d'actuar com a baluard contra el *bolxevisme* mundial i crear garanties per al desenvolupament pacífic del món. El camí cap a la humanitat organitzada es trobarà en una unió de la gran família nòrdica de pobles en aquesta formació en bloc amb una moneda comuna, lliure comerç interior i una política duanera comuna; el seu objectiu serà atraure altres països i grups de potències a aquest sistema.

Aquesta política exterior serà la millor garantia de la posició de Noruega al món i contra el bolxevisme. I, en benefici nostre i dels altres, crearà un camp d'activitat a l'estranger.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

per l'excedent d'energia que cal esperar en aquest país si els nostres propis recursos són inadequats.

COOPERACIÓ FUNDADA EN MOVIMENTS NACIONALS

Tot i emfatitzar el destí comú nòrdic, no hem de subestimar la importància i els èxits dels altres ni de la nostra humanitat comuna; i, sobretot, no hem de subestimar la importància de la cooperació europea i universal ordinària. Però aquesta germanor internacional s'ha de fonamentar en un sistema d'estats nacionals. Ha de ser creada per l'elevació nacional dels pobles d'Europa i de tot el món, i no com a resultat d'experiments liberals i marxistes com la Societat de Nacions, la Paneuropea i la Rússia Soviètica, la seu de la República Soviètica mundial.

La història de la vida demostra que tot progrés depèn de la unió de la llibertat i la discriminació amb la companyonia i l'organització. Les monarquies universals i les repúbliques mundials acaben en anarquia i dissolució. L'hegemonia d'una sola nació és desastrosa per als altres i per a ella mateixa.
Un compost semblant a Babel de totes les nacions i races, que és l'objectiu del liberalisme i el marxisme, significa la destrucció de les característiques i els valors individuals de cadascuna. La història ens ensenya que la veritable harmonia és el resultat de la segregació i el desenvolupament.

L'instint de la humanitat per a la formació organitzada es dirigeix cap a la vida nacional i la cooperació de les unitats nacionals. Per aquesta raó, totes les institucions internacionals que han procedit del liberalisme i el marxisme han fracassat en els seus presumptes objectius, que eren assegurar una bona entesa entre les nacions i promoure el seu progrés.

Davant del fracàs de les idees liberals de la Lliga i del marxisme internacional, és urgentment necessari crear una nova fraternitat de les nacions amb caràcter europeu i mundial, fonamentada en les noves idees per a l'organització de les comunitats que van ser establertes pel congrés del nou ordre a Montreux els dies 16 i 17 de desembre de 1934. La primera consideració del congrés és la del respecte pels valors espirituals i nacionals.

En lloc dels mètodes hipòcrites i tècnics de la vella diplomàcia, cal desenvolupar una col·laboració espontània i honorable entre tots els moviments nacionals joves i sans, i els estats nacionals recreats per ells per tal d'obtenir una renovació espiritual general i una recuperació política i econòmica a tot el món. Però dins del marc d'aquest pla universal, les nacions que provenen d'una mateixa estirp i comparteixen la mateixa cultura i civilització s'han d'agrupar d'acord amb els seus interessos més propers.

EL MOVIMENT MUNDIAL NÒRDIC

El principi principal sobre el qual es basa la Nasjonal Samling és que la nostra política, a més de satisfer les demandes que els canvis moderns han fet imperatives, ha d'estar en harmonia amb tot allò que necessita i desitja la nostra família de nacions. És inútil esperar una recuperació nacional si no reencenem el foc de l'esperit nòrdic i no construïm sobre una visió espiritual i responsable de la vida.

No es pot esperar cap progrés si no mantenim la soca nòrdica sense barrejar; si no ho fem preservem el nostre caràcter distintiu, el perdrem i anirem cap a l'extinció nacional.

L'anomenada idea nòrdica, que un poble nòrdic només pot ser restaurat construint un nou estat

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

d'acord amb les demandes modernes i sobre la doble base d'un llinatge nacional i una perspectiva espiritual, té una influència i una vigència en constant creixement als respectius països nòrdics i ja juga un paper important en la política pràctica.

La llavor i el terreny per a una col·laboració pannòrdica ja existeixen, doncs. Però, perquè la idea es pugui estendre prou ràpidament, ha de trobar una expressió definitiva i adequadament organitzada.

En aquestes circumstàncies, considero que ha arribat el moment de promoure una col·laboració cultural, econòmica i política entre els pobles nòrdics i altres amb una perspectiva nòrdica arreu del món amb els següents objectius:

- La creació d'un moviment nòrdic internacional.
- La formació d'una Unió Nòrdica de Pobles.

Participació activa en el treball per a l'organització del món i el seu desenvolupament pacífic; i per assegurar el lloc i la contribució del nostre propi país sota les revolucions i les noves constitucions que estan actualment en curs. Aquesta col·laboració ha de començar, com de costum, en el camp de les idees, per tal de ser assolida políticament sobre una base econòmica sòlida.

Per tant, si la base existent de la moneda es pogués ampliar fins a convertir-se en una unió monetària establerta entre els pobles nòrdics, i si mitjançant la col·laboració política fiscal es pogués efectuar una unió duanera entre aquests pobles, s'haurien establert completament les bases per a la realització política dels nostres objectius declarats: una gran unió dels pobles nòrdics en la germanor mundial.

Aquest ideal ha format part durant un temps considerable del programa del Nasjonal Samling. D'això es desprèn que la col·laboració pannòrdica implica en realitat una intensificació addicional de la cooperació dels estats del nord en el sentit més estricte: Noruega, Suècia, Dinamarca, Finlàndia i les illes nòrdiques del Mar del Nord. La posició de Dinamarca i Finlàndia és molt més exposada que la de Noruega i Suècia que Noruega, en qualsevol cas, està exclosa de vincular voluntàriament el seu destí a aquests països sense el suport que s'obtindria d'una relació pacífica i segura amb Anglaterra i Alemanya. Però, un cop salvaguardat això, també és desitjable que els països del nord ocupin el seu lloc com a grup natural al món nòrdic: col·laboració al costat de britànics, alemanys, neerlandesos i la resta.

En aquest sentit, vull emfatitzar el fet que no altera el cas si molta gent en aquest país considera que no està d'acord amb diversos detalls de la política britànica i alemanya.
Les condicions que avui fan necessari la cooperació amb i entre aquests parents nostres són més importants que les que poden tendir a separar-nos.

També hi pot haver qui s'oposi a que tinguem cap mena de política exterior i consideri que els nostres propis afers són tot el que podem gestionar. Els recordo que el tret característic del nostre temps és el fet que el món s'està convertint en una gran unitat econòmica i que cap país ja no pot ser suficient per si mateix; depèn dels altres; i, si aquesta col·laboració en la política actual és d'interès vital per al nostre país, ho és igualment per al nostre moviment. Com que les forces que treballen per la nostra destrucció nacional estan organitzades internacionalment, estem obligats a respondre-hi amb una organització que apunti més enllà dels interessos nacionals. Una organització plenament eficaç d'aquest tipus només es pot construir sobre la base vital comuna dels nostres pobles, el principi nòrdic.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

EL PRINCIPI NÒRDIC

El Principi Nòrdic es basa en les tradicions nòrdiques, el pensament nòrdic i la cooperació constructiva, en contrast amb el liberalisme jueu i el marxisme, que promouen els seus propòsits destructius mitjançant l'odi, l'enveja i la lluita de classes pels seus propis fins. Un està aliat amb el Diví; l'altre amb el diabòlic.

El poder espiritual del principi nòrdic és, per tant, més fort i profund que la visió marxista-materialista de l'existència que amenaça la nostra raça i civilització amb la destrucció. En realitat, és el nostre Principi nacional intrínsec al qual hem d'adherir-nos i que hem de realitzar amb una consistència inexorable.

També estic convençut que, quan reconeixem les veritats profundes del passat històric, així com del present històric, i veiem les grans coses aconseguides pels pobles de raça nòrdica des del principi de la història fins als nostres dies, quan són més poderosos que mai; i quan, alhora, estem convençuts que la Voluntat Divina es revela en el curs històric del desenvolupament mundial, hem de, sense subestimar la importància i la contribució dels altres, poder creure en la contínua missió històrica i divina dels pobles nòrdics al món. Com en temps passats, ha de ser la missió de la nostra gran família de pobles acabar amb un món obsolet i crear un món nou que pugui situar tota la família humana en el grau superior.

El Nasjonal Samling convida totes les persones de raça i perspectiva nòrdiques de tots els països —noruecs, suecs, danesos, islandesos, britànics, alemanys, holandesos i tots els altres de sang i esperit nòrdics— a unir-se en un Moviment Nòrdic Mundial per crear pau i cooperació entre tots els pobles nòrdics d'arreu del món i a continuar la lluita per la salvació i el progrés de la nostra civilització.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Una interpretació del feixisme de Claud Sutton

F L'ASCISME, en el sentit en què s'utilitzarà en aquest article, és un terme incòmode i inconvenient per descriure el moviment mundial que ha sorgit en el nostre temps per competir amb el marxisme i la liberaldemocràcia per la lleialtat dels homes. Sens dubte, s'hauria de limitar a anomenar la forma especial que aquest moviment ha pres a Itàlia. No obstant això, la ment popular, sentint que en el feixisme italià havia sorgit alguna cosa nova i d'importància mundial, persisteix a utilitzar el terme en un sentit més ampli.

El feixisme no és internacional com ho és el comunisme, en el sentit de ser un dogma que s'ha d'imposar a cada nació, independentment de la seva història i circumstàncies. Més aviat és una similitud subjacent de perspectiva que es pot detectar en diversos moviments nacionals moderns, i que es pot veure que sorgeix amb una mena de necessitat de la situació en què es troba actualment la nostra cultura europea. A Anglaterra compartim l'herència cultural comuna d'Europa; de la mateixa manera que ens van afectar profundament les idees de la Revolució Francesa, també estem obligats a ser profundament afectats per les idees del moviment feixista i a reaccionar a aquestes idees a la nostra manera nacional particular.

Els dos factors que arreu donen lloc a aquest moviment són la decadència de la democràcia liberal i l'auge del marxisme.

Només cal un lleuger coneixement de la història per adonar-se que no hi ha res d'inevitable o etern en la Democràcia Liberal. En comparació amb altres formes de govern, els governs democràtics no han estat ni comuns ni estables, ni han aportat tant valor durador a la cultura humana com els governs aristocràtics i monàrquics. Per descomptat, és possible —i sovint es fa— definir la democràcia de manera que s'hi incloguin totes les formes de govern tolerables, per exemple, descriure Anglaterra sota la reina Elisabet o sota Pitt com una democràcia. Però això és un mal ús greu del llenguatge i una degradació de la moneda intel·lectual. «Democràcia» no s'hauria d'utilitzar per denotar tot govern que governa amb el consentiment de gairebé tots els governats; ni un que persegueix conscientment el benestar de tot el poble; ni un que tolera una varietat d'opinions i fomenta la lliure discussió; ni un que governa d'acord amb la llei establerta i coneguda, aplicada imparcialment. Molts governs democràtics han fallat de manera visible en aquests aspectes; molts governs no democràtics han exhibit aquestes virtuts en un alt grau. És absurd anomenar «democràcia» qualsevol govern que no sigui tirànic; La democràcia és una forma històrica particular de govern, que de vegades ha funcionat per a la satisfacció general, de vegades no. La seva característica principal sembla ser la decisió de totes les qüestions importants per vot majoritari, ja sigui de tot el poble o de grans assemblees representatives.

La democràcia tal com la coneixem a l'Europa Occidental i a Amèrica —que d'ara endavant anomenaré «democràcia liberal»— és un producte especial de la Revolució Francesa i es basa en les teories peculiars de certs pensadors influents d'aquella època. La filosofia subjacent de la naturalesa humana en què es basa no sempre ha estat acceptada pels homes pensants, i no hi ha cap raó per suposar que el seu domini sobre les ments dels homes serà etern. Al contrari, hi ha proves considerables que aquesta filosofia dels «Drets de l'Home i del Ciutadà» ja no té ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

convicció, i que el sistema de govern basat en ella està, per tant, condemnat a desaparèixer.

Com altres filosofies polítiques, no va aconseguir l'acceptació general sense lluita. Però avui dia, qui pot detectar alguna diferència entre conservadors, liberals i laboristes de dretes (no marxistes) pel que fa als seus ideals o al caràcter general dels mètodes amb què es proposen realitzar-los?

Quins són els supòsits filosòfics, o axiomes, d'aquest sistema de democràcia liberal?
La primera és que tots els homes són iguals, almenys en la mesura que han de tenir una participació igual en el govern. La segona és que el govern només existeix per evitar que qualsevol home interfereixi amb la igual llibertat dels altres (JS Mill); o com m'ho va expressar amb més força un estudiant: "el govern només existeix per permetre que cada home vagi a l'infern a la seva manera". La tercera, que aquesta llibertat individual resulta en la major satisfacció possible de totes. [1]

El feixisme es basa en la negació de tots aquests principis. Al primer respon que no tots els homes són iguals en la seva capacitat d'empresa cooperativa, i el govern és una empresa cooperativa.
Els homes difereixen notablement pel que fa al seu coratge, justícia, lleialtat, veracitat i altres qualitats de caràcter que es requereixen per a qualsevol empresa corporativa. Aquestes qualitats no són monopoli de cap classe, ni depenen de l'educació en el sentit ordinari de la paraula. Alguns homes en tenen una deficiència notable: tots els antics líders bolxevics, per exemple, si hem de creure les seves confessions; qualsevol de nosaltres intentaria excloure'ls del poder en qualsevol organització de la qual fos responsable.

La representació política s'ha de basar en un sistema selectiu de grups reals els membres dels quals es coneixen personalment. Un bon sistema polític ni tan sols hauria d'intentar garantir que totes les opinions tinguin el mateix pes.

Quant al segon principi, observa que la igualtat de llibertat és impossible, ja que no tots els homes volen fer les mateixes coses; que tot sistema legal pressuposa algunes idees positives sobre allò que és objectivament bo o dolent per a tothom; que el principi o bé no té sentit o bé és desastrós.

A la tercera, que a causa de la naturalesa de l'home i la societat, la suma més gran possible de satisfacció no es pot aconseguir mitjançant el sistema de màxima llibertat individual; ni tampoc és aquesta "màxima felicitat del nombre més gran, tothom ha de comptar per a un i ningú per a més que el final de la vida. Els homes estan i haurien d'estar [2] un" – més interessats en el benestar de la seva pròpia família, la seva pròpia professió, el seu propi barri, la seva pròpia nació; i un bon govern hauria de tenir en compte aquest fet. Tornarem a aquests punts més endavant.

La democràcia liberal és una filosofia gandula. En comptes de decidir què s'ha de fer i lluitar tenaçment per aconseguir-ho, el bon demòcrata espera i veu cap a on saltarà la majoria, segur de la seva creença que la veu de les masses és la veu de Déu. Ni tan sols hem d'intentar convèncer la gent d'avui que el poder impulsor de la democràcia liberal s'ha esgotat a tot arreu. Poca gent creu de tot cor en els seus lemes. La meitat dels seus defensors actuals són realment marxistes tímids. El seu objectiu declarat és la igualtat de riquesa per a tothom, i la democràcia només un mitjà per aconseguir-ho. Imaginen amb afecte que aquest objectiu es pot aconseguir mitjançant el simple vot, sense força, almenys en un futur llunyà. Sovint delaten el seu menyspreu per la llibertat individual com a tal. Són envejosos, però es preocupen per la seva pell. Així són els socialdemòcrates dels liberals.

Quina és la base filosòfica de la profana aliança entre comunistes i demòcrates,
allà on apareix el feixisme a l'escena? Ara hem de centrar la nostra atenció en aquest problema.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

El comunisme —o millor el marxisme, perquè hi ha molts marxistes fora del Partit Comunista— és completament un producte de la filosofia individualista i igualitària de la democràcia liberal. Freqüents a la història han estat els moviments revolucionaris de les classes menys afortunades; aquest ha pres el relleu de la ideologia peculiar de principis de l'època victoriana en què va néixer. També concep la comunitat com una col·lecció i la felicitat social com una suma. Accepta els dos primers principis de la democràcia liberal; tots els homes són iguals —encara que no hi ha Déu— i, per tant, haurien de tenir no només els mateixos drets polítics, sinó també la mateixa riquesa.3 De nou, la felicitat s'ha d'aconseguir donant a tothom la mateixa riquesa i després deixant-los fer el que vulguin amb ella; un cop s'aconsegueix la igualtat econòmica, l'estat s'ha de "desaparèixer". Però rebutja amb tota contundència el tercer principi de la democràcia liberal, que aquesta feliç condició de les coses es produeix deixant la gent en pau. *El deixar-faire* és l'objectiu final, un cop s'ha aconseguit la igualtat econòmica; però això s'ha d'aconseguir mitjançant la dictadura forçosa del proletariat, és a dir, del treballador fabril no qualificat.

La seva doctrina central és la lluita de classes entre proletaris i capitalistes. Persisteix a concentrar tota la humanitat en aquests dos corrals, tot i que cap economista ja no es pren seriosament la teoria de la "plusvàlua" en què es basava la distinció. Que irreals són els dos corrals! De fet, hi ha conflicte entre grups, i aquest conflicte és essencial per a una comunitat viva. Però una gran proporció dels habitants de l'estat modern, que viuen dels ingressos conjunts del seu treball i de la propietat necessària per fer fructífer aquest treball, no poden ser espremuts en cap dels dos corrals, excepte mitjançant una mà de força. I no són els conflictes d'interessos entre ciutadans i camperols, entre fabricants i financers, entre artesans i treballadors no qualificats, entre grups racials i grups religiosos, tan reals i vitals com aquest suposat entre capitalistes i proletariat?

La nota clau del marxisme és la lluita de classes, en què tots els mètodes són permesos. És per això que, allà on aixeca el cap, la política es torna tan amarga i tan bruta que destrueix tot sentit d'unitat moral de la nació que abans mitigava els conflictes entre grups. És per això que s'ha de combatre fins a la mort.

Però, es dirà, no s'ha aconseguit res de valor a través de l'experiment comunista a Rússia? I no hi ha cap semblança entre les "dictadures" del comunisme i el feixisme?

És impossible entendre el desenvolupament del comunisme a Rússia, tret que distingim l'etapa actual del "bolxevisme en retirada", com s'ha anomenat, de l'etapa anterior en què el comunisme doctrinari va dominar plenament. Aquesta etapa anterior va estar marcada per una destrucció sense precedents, en nom de la teoria de la guerra de classes, dels recursos humans i materials de la nació: agricultors, tècnics i professors, bestiar, màquines, edificis i tresors artístics. El mateix fenomen s'ha manifestat a Espanya i en altres llocs, allà on el bolxevisme ha pres el poder. Quan després d'uns deu anys la producció va assolir un nivell tan baix que semblava que s'havia arribat al límit de la resistència humana, les doctrines van ser abandonades en gran part; i amb l'ajuda dels crèdits capitalistes, els tècnics i la maquinària estrangers, i la conducció estakhanovista dels treballadors, es va començar a reconstruir. Certament, el canvi de cor està lluny de ser complet. Un símptoma sembla ser el conflicte actual entre Stalin, el bandit robust i no doctrinari del Caucas, i la banda jueva que fins ara controlava Rússia i que ara està en gran part eliminada. Rússia no ha abandonat el Komintern ni l'ideal marxista de la revolució mundial. Però pel que fa a ella mateixa, sembla haver abandonat tàcitament la igualització de la riquesa i la dictadura del proletariat, i estar construint un poderós

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

estat nacionalista. Sota Stalin, hi ha signes d'una mena de feixisme avergonyit amb una consciència culpable emergent. Si aquest havia de ser el final, a quin cost s'ha aconseguit! 4

El «feixisme» ha sorgit de la decadència de la democràcia liberal i en resposta a l'amenaça del bolxevisme. A diferència del bolxevisme, no va ser la posada en pràctica d'una teoria acadèmica; va sorgir en resposta a una situació real i, per tant, només es pot entendre a la llum dels dos moviments mundials que està destinat a substituir. Originalment va ser una mena de reacció instintiva de l'home europeu a les forces del desordre, el materialisme, la plutocràcia i el cosmopolitisme. Està d'acord amb el comunisme en negar absolutament que hi hagi una harmonia preestablerta que faci que la felicitat més gran de totes resulti de la llibertat més gran de cadascuna. Però això és tot el que té en comú amb el comunisme. Pren una visió radicalment diferent tant del comunisme com de la democràcia liberal pel que fa a la «felicitat» que l'estat ha d'assegurar. Perquè concep la nació com una unitat orgànica de molts grups funcionals diferents; cadascun d'aquests representa una certa contribució única a la nació, amb el seu propi tipus de vida que s'ha de fomentar. Si les relacions correctes entre aquests grups es pertorben, no hi pot haver felicitat ni solidesa duradores a l'estat. «Podríem», va dir Plató, «fer que els nostres terrissaires siguin molt més feliços permetent-los que estiguessin en sofàs davant del foc, menjant i bevent, i fent girar el torn quan els vingués de gust. Però no ens aconselleu que ho fem, perquè els nostres terrissaires ja no serien terrissaires, ni els nostres pagesos pagesos.» 5

...

A més, concep la nació, en paraules de Burke, com «una associació no només dels vius, sinó dels vius amb els morts i amb els que encara no han nascut». Si és quelcom que perdura, amb recursos humans i naturals, que es poden malgastar o que es poden fer més fèrtils.

Un moviment ha arribat al poder a cadascun dels països "feixistes" amb la voluntat de treure el màxim profit de la propietat nacional, tal com feia el vell noble terratinent amb la seva pròpia família i propietat.
Això és el que s'ha anomenat la religió de la Sang i la Terra.

És evident que aquests moviments no poden admetre els drets il·limitats de les majories. Per exemple, no poden permetre que una majoria actual de ciutadans esborri els camperols, ni que gaudeixin de la màxima riquesa present possible a costa del poder futur. Els mals que comporta el govern de majories miopes —la decadència de l'honestedat pública i l'esperit d'autoajuda, la decadència de la família, de la forma física i mental, la decadència de les terres, els boscos i els vaixells— només es poden curar donant un gran abast i independència als líders.

El feixisme evidentment ha de dedicar, i de fet, els seus principals esforços a enfortir els eslabons més febles de la cadena nacional, és a dir, a millorar les condicions dels grups més pressionats. Tanmateix, no pot admetre la igualtat entre els mandrosos i els actius, entre el treball imaginatiu i el rutinari, ni tan sols com un ideal llunyà. "El feixisme afirma la desigualtat immutable, beneficiosa i fructífera dels homes." (Mussolini.)

La democràcia liberal està paralitzada per la rivalitat entre grups funcionals, l'existència dels quals pretén ignorar. El feixisme els reconeix i hi basa el seu sistema representatiu, creient que pot dominar els seus conflictes potencials mitjançant el reforç del sentit nacional d'unitat i el "principi de lideratge", el principi de la responsabilitat individual. La "democràcia" —el principi de control per majories anònimes— "està sent jutjada tant en l'àmbit industrial com en el polític". 6

En l'àmbit econòmic, l'objectiu del feixisme, d'acord amb la seva perspectiva general, és aconseguir la màxima seguretat i estabilitat possibles per a tots els productors, no la màxima llibertat d'elecció.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

per als consumidors. Amb aquesta finalitat, el comerç internacional s'ha de reduir a una posició subordinada i auxiliar, en interès de la planificació nacional. I les consideracions ètiques —consideracions sobre el tipus de vida que s'hauria de fomentar o desincentivar— sovint han de prevaler sobre les econòmiques.

No hi ha res en el nacionalisme feixista que sigui incompatible amb els interessos ben entesos d'altres nacions. La seva política exterior es basa en el principi de ocupar-se dels propis assumptes i estar realment disposat a lluitar per certs interessos vitals coneguts i només per aquests. S'oposa naturalment als principis democràtics, igualitaris i universalistes de la Societat de Nacions. Vol una cooperació amistosa amb aquelles nacions coordinades amb les quals realment té interessos en comú, basada en l'eliminació planificada de possibles causes de fricció. Vol lideratge en afers internacionals com a casa. A Europa, la seva tasca és reconstruir el Concert d'Europa que els fundadors de la Societat de Nacions van destruir.

Finalment, podem intentar respondre a l'objecció tan sovint escoltada que el feixisme subordina completament l'individu a l'estat, un ésser viu a una abstracció irreal. La resposta a això està implícita en l'anterior. El govern, concep el feixista, no existeix simplement per augmentar la felicitat dels ciutadans individuals. És un administrador de la cultura nacional perdurable i dels recursos materials que formen la seva base necessària. Sense això, l'individu no seria res; ni es pot desprendre'n encara que abandoni el territori de l'estat; és tota la suma de tradicions ancestrals el que el diferencia d'un home de l'edat de pedra. Un govern que assegura el desenvolupament harmoniós dels diferents grups portadors de cultura i evita que s'aniquilin mútuament té dret a la nostra lleialtat. Però l'estat és una mera peça de maquinària, un mer "contenidor", com va dir Hitler, per al poble, concebut com una entitat biològica i cultural perdurable. El feixisme no és *estatista;* a diferència dels hegelians, no venera "l'estat com a tal".

Considerat històricament, presenta analogies amb l'antiga forma d'estat europea tal com era "abans que l'Orontes comencés a fluir cap al Tíber", abans de l'auge de l'individualisme abstracte i el desig de salvació en una altra vida. De nou, presenta analogies amb el feudalisme, amb la seva concepció que el govern s'ha de basar en la lleialtat personal de l'home a l'home, la idea teutònica primordial del *comitatus.* A més, recorda l'objectiu dels gremis medievals de regular la producció en interès de totes les categories de productors. Com tot gran moviment, té les seves arrels en el passat. Però no és un simple remitent a sistemes obsolets. És inintel·ligible a part de les concepcions essencialment modernes de nacionalitat, raça, associacions comercials voluntàries, el divorci de la propietat de la gestió, la idea de responsabilitat sense culpa, cultures interactuants en oposició a una civilització "un sol camí", i moltes altres.

[7] És completament modern i una criatura del nostre temps. Fa cinc anys, a molts de nosaltres ens semblava que no hi havia cap altra opció que entre les alternatives no gaire agradables de la democràcia liberal individualista i el socialisme marxista. Ara hi ha una tercera alternativa.

---

[1] Aquest tercer axioma, com ha assenyalat M. Haldv, pren dues formes. En una versió, la màxima satisfacció social resulta automàticament de la màxima llibertat individual, siguin quines siguin les lleis i les institucions de la societat. En l'altra, calen certes restriccions legals per aconseguir aquesta suma màxima de satisfaccions. La majoria dels escriptors no s'adhereixen de manera consistent a una versió o a l'altra; però no tenen cap dubte sobre la finalitat ni sobre els mitjans: la llibertat individual restringida el mínim possible. (E. Halevy: Creixement del radicalisme filosòfic.)

[2] J. Bentham: Principis de moral i legislació. Follett: El nou estat, pàg. 27.

[3] Compareu Aristòtil. *Política* III, 9 i 12: La justícia és donar un tracte igual als iguals i un tracte desigual als desiguals. Els homes ometen un factor o l'altre, segons els convingui; perquè no són bons jutges en la seva pròpia causa. Però això no ens hauria d'alliberar del deure de jutjar tan bé com podem.

[4] El mateix Stalin sembla un tipus molt diferent dels caps jueus "antics bolxevics" de Rússia. És sorprenent que els dos realment

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

els grans homes que la Revolució Russa ha produït «no han estat jueus. Però no sabem l'abast de la influència de Stalin el sogre, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, que sembla ser el segon home de l'estat.

[5] Plató: setembre de 420e. Burke: Reflexions sobre la Revolució Francesa.

[6] Miller i Campbell: Democràcia financera, una investigació recent de dos economistes de la Universitat de Liverpool sobre el funcionament de empreses industrials britàniques.

[7] A. Toynbee: *Un estudi d'història.* Vol. I, pàg. 149 i següents.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

La Guerra d'Espanya del Major General JFC Fuller

Havent participat com a soldat o com a periodista en quatre guerres, és a dir, la Guerra de Sud-àfrica, la Guerra Mundial, la Guerra Ítalo-Abissínia i finalment l'actual Guerra Espanyola, he trobat que cadascuna és extraordinàriament diferent.

La raó d'això és òbvia, és que les seves causes difereixen; tanmateix, en la ment popular, no és així.
obvi que, al seu torn, aquestes causes influeixen en gran mesura en la forma que pren una guerra.

Per exemple, en el cas de l'última d'aquestes guerres, generalment s'accepta que les seves causes són polítiques; és a dir, que es tracta d'un xoc entre dos sistemes de govern que mantenen punts de vista clarament definits però incompatibles. És cert això? No ho crec; perquè, tot i que la política hi juga un paper gens insignificant, segurament el gir estrella el juga la cultura, la qual cosa, si tinc raó, significa que les causes d'aquesta guerra són molt més profundes que l'escuma política que en cobreix la superfície.
Per tant, sóc de l'opinió que no aconseguirem entendre què està passant, si no ho considerem un xoc entre cultures, així com un xoc entre teories polítiques i forces armades.
D'aquestes cultures n'hi ha tres:

Primer, l'Espanya reaccionària de la història: una església estancada, una aristocràcia fastigosa i una burgesia moribunda. En segon lloc, l'Espanya revolucionària: la reacció contra aquesta inèrcia representada pels socialistes, anarquistes i comunistes, que han manllevat en gran mesura els seus ideals de fonts estrangeres: Marx, Bakunin, Trotski i altres. En tercer lloc, la hipotètica Espanya del futur; no somiada per Primo de Rivera, que era poc més que un dictador militar, sinó pel seu fill José Antonio, que feia poc temps va ser assassinat pel Govern Roig.

El 1933, aquest jove, tot i que no va crear realment el Moviment Feixista Espanyol, va consolidar la *Falange Española de las* JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista — Comitès de sindicalistes nacionals actius) i li va donar vida i forma. Va elaborar els seus estatuts en vint-i-set punts que es poden condensar en quatre apartats principals de la manera següent:

Fonaments Nacionals. Espanya és la realitat suprema de tots els espanyols. Tot separatisme és un delicte.
Per tant, la unitat d'Espanya és l'objectiu, i aquesta unitat no només no admet ni aïllament internacional ni mediacions estrangeres, sinó que exigeix la inculcació de virtuts militars i la creació d'un exèrcit i una flota poderosos.

Fonaments polítics. L'Estat ha de ser de caràcter totalitari, en què tots els partits polítics seran abolits. El sistema corporatiu ha de substituir el parlamentari. S'exigeix disciplina política, però la iniciativa privada és essencial sempre que sigui compatible amb els interessos col·lectius de l'Estat nacionalsindicalista.

Fonaments econòmics. Es repudia el sistema capitalista «que ignora les necessitats del poble, deshumanitza la propietat privada i redueix els treballadors a masses informes exposades a la misèria i la desesperació». També ho és el marxisme.
Els forts ja no han de dominar els febles.
Es reconeix la propietat privada i també el dret al treball. S'ha d'elevar el nivell de vida dels camperols mitjançant l'establiment d'explotacions familiars i es han de racionalitzar l'agricultura i la ramaderia.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Fonaments morals. Els fonaments de l'Estat són la unitat, la disciplina i la formació militar.
L'educació s'ha d'organitzar «de manera que no es perdi cap talent per manca de mitjans econòmics». L'esperit catòlic, alliberat de la política, s'ha d'incorporar, i la vida s'ha de considerar com un deure «que s'ha de viure amb un esperit de servei i sacrifici exaltats».

LA GUERRA D'ESPANYA

Contràriament al que s'ha escrit a la premsa britànica, aquest moviment va tenir poc a veure amb l'esclat de la rebel·lió del juliol de l'any passat. En aquell moment encara estava en la seva infància, però durant els darrers vuit mesos el seu creixement ha estat miraculós. Avui dia els seus membres i simpatitzants es compten per milions, dels quals 180.000 estan formats en una milícia. L'abast d'aquest creixement queda ben il·lustrat pel fet que el moviment ara publica dinou diaris i trenta setmanals.

Quan va esclatar la rebel·lió, l'objectiu del general Franco semblava ser una mica vague.
Va ser una revolta contra unes condicions intolerables, de fet, d'ordre contra l'anarquia; ja que la vida i la propietat ja no es respectaven i les esglésies eren saquejades o cremades diàriament. El seu objectiu, sembla, era gairebé completament militar, és a dir, restablir l'ordre, però és incert quina forma de govern seria. Si la seva victòria hagués estat ràpida, amb tota probabilitat hauria conduït a l'establiment d'una dictadura militar del tipus de Primo de Rivera.

En desembarcar a Espanya, es va trobar no només amb una confusió completa, sinó també amb una manca total d'unitat i objectiu entre les faccions que buscaven el seu suport. Per exemple, l'Acció Popular, o Partit de Gil Robles, era ferventment catòlic i estava immers en el socialisme cristià; no tenia cap política definida, era políticament amorf i l'eina de l'Església. Després hi havia els requetès, o carlins, el lema dels quals és "Déu, Pàtria i Rei". Creien en la sobirania absoluta, l'Estat Corporatiu i eren violentament antiparlamentaris. A més d'aquests, hi havia monàrquics i altres faccions, la més important de les quals era la Falange. Va haver d'absorbir tots aquests partits i moviments.

De moment això no va ser difícil, ja que els Rojos van obligar a la consolidació. Una barreja de demòcrates, republicans, comunistes, anarquistes i altres, el seu únic enemic, Espanya, es veu atreta cap a Alemanya i la seva aliada Itàlia, igual que França es veu atreta cap a Rússia i la seva semialiada Anglaterra. De fet, una vegada més s'està lliurant una guerra oculta contra Alemanya per assegurar-se França, com es va lliurar fa un any durant el conflicte italo-abissini.

D'aquesta lluita interna se'n sent poc a parlar a la premsa; però el seu nom és "no-intervenció", que en realitat significa no-cooperació amb Burgos i cooperació francesa amb València per tal d'atacar Alemanya. Si el "bloqueig" internacional d'Espanya fos imparcial, no hi ha dubte que afavoriria la causa nacionalista; però està lluny de ser-ho, ja que l'honestedat no és una característica de la França moderna.

Tot i que sempre és molt difícil, sobretot durant la guerra, esbrinar la veritat, no hi ha dubte que l'ajuda francesa als rojos ha estat excessiva i profitosa, ja que cada ajuda s'ha pagat en or. Allà on es va a l'Espanya Blanca es pot sentir la mateixa història, és a dir, que l'ajuda francesa als rojos ha estat molt més important que la russa. Que des del juliol passat França ha fet passar pels Pirineus entre trenta i quaranta mil combatents internacionals rojos, i que aquest tràfic encara continua. Que els francesos han imprès passaports espanyols, només a Bordeus, i que proporcionen contractes predatats per a treballadors "especialitzats" per permetre'ls entrar a l'Espanya Roja. A més, que un gran nombre d'internacionals passen pel ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

frontera com a refugiats repatriats, o són enviats als ports de Catalunya com a membres dels vaixells de càrrega en què viatgen. Les municions s'envien a través d'Andorra; els camions que transporten gasolina diàriament creuen la frontera; hi ha una escola d'aviació roja a França i les armes es passen de contraban a Bilbao.

Malgrat tot això, sens dubte hi ha moltes possibilitats que guanyi l'Espanya Nacional; perquè la política de Franco és creativa mentre que la política dels Rojos no ho és.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Discurs del general Franco

Emès l'1 d'octubre de 1936, sobre l'assumpció dels poders de cap d'estat

GSALUTACIONS a tots vosaltres, escoltant a casa vostra les notícies de la guerra, o al front, pensant en les vostres llars, o a les zones vermelles, esperant amb anhel l'arribada de les nostres tropes, o més enllà de les nostres fronteres, seguint la nostra fortuna amb ànsia —salutacions des del micròfon de Ràdio Castella!

No parlaré de la guerra, ja que les obligacions d'Estat que assumeixo fan necessari explicar-vos alguna cosa de la feina que tenim per davant.

No cal que parlem de cap utopia, ni que dividim la realització de les nostres esperances en etapes rígides. Tanmateix, per parlar de les nostres intencions cal primer examinar breument el passat, tant per aprofitar les nostres experiències com per implementar les nostres decisions de manera útil.

Espanya, el nom de la qual invoco amb tota la devoció de la meva ànima, ha patit durant molts anys molts mals, entre els quals no menys perniciós ha estat la influència d'intel·lectuals desequilibrats, que han intentat rebaixar el prestigi dels pensadors de la nostra raça, i han mirat més enllà de les nostres fronteres per tal d'introduir a Espanya tota mena d'idees exòtiques i destructives que arrelaven en altres països. La literatura desmoralitzadora, les doctrines demagògiques, el racialisme amarg, la infiltració d'idees derrotistes i la perversió de la història: tot això i molt més va servir per sacsejar els fonaments del nostre patriotisme, de manera que vam perdre les principals característiques del nostre poble, avergonyint-nos del nostre present, oblidant-nos del nostre passat i tenint por del nostre futur.

Havent aconseguit la ruïna moral de la raça, no va ser difícil per a aquesta gent posar el país a subhasta i vendre'l al millor postor estranger. El nostre comerç va començar a mostrar un saldo deutor en lloc d'un creditor, i els fruits de la nostra terra van ser tractats com si fossin els d'alguna colònia conquerida, mentre que es fomentava un pseudopacifisme, per tal d'afeblir el braç d'espasa de qualsevol possible alliberador. Van sorgir falsos profetes que, mentre sembraven odi i lluita de classes, van prometre la terra als camperols, la dictadura als treballadors i l'autonomia a les nostres províncies.

Completament cínics, aquests individus, si haguessin obtingut el poder, haurien pres la terra als camperols, la llibertat als treballadors i tota esperança de flexibilitat autonòmica a les Províncies.

I ara la nostra Nova Espanya, tenint en compte la magnitud de la seva tasca, avança cap al seu alliberament, decidida a demostrar, amb esperit de col·laboració social, que el restabliment de la llei i l'ordre és la condició prèvia i el camí segur cap a la llibertat, els beneficis de la qual fluiran a tot el seu poble, dins i fora dels límits de la metròpoli.

Espanya s'està organitzant en gran part sota un concepte totalitari, en què les seves institucions natives asseguraran la seva nacionalitat, la seva unitat i la seva continuïtat. L'aplicació d'aquests nous mètodes d'autoritat no significa que el nostre règim serà de caràcter exclusivament militar; al contrari, el nostre sistema establirà un règim jeràrquic en què totes les capacitats i energies del país trobaran la seva expressió.

La personalitat de les Províncies d'Espanya ha de ser respectada, d'acord amb la vella tradició nacional en el temps de la nostra màxima esplendor; sempre que això contribueixi a la unitat nacional.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

El municipi espanyol recuperarà la seva importància històrica per tal de poder exercir les seves antigues funcions com a unitat en la nostra vida pública.

Havent abolit el sufragi universal, amb els seus desastrosos efectes locals i nacionals, i les seves opressions a través dels sindicats i els interessos polítics, vetllarem perquè la voluntat de la nació s'expressi a través d'aquells òrgans tècnics i corporatius en què les necessitats i els ideals del país es desenvolupen millor.

A mesura que creixi la força del nou Estat espanyol, també s'aconseguirà la descentralització, de manera que els districtes, municipis, associacions i individus gaudiran de la més àmplia llibertat possible dins dels interessos suprems de l'Estat.

En el seu aspecte social, el treball rebrà una garantia absoluta que no serà esclau del capitalisme, sempre que no adopti aquells mètodes amargs i combatius que fan impossible la col·laboració mútua. El treballador és digne del seu sou: no només s'establirà la seguretat dels salaris, sinó que es mantindran tots els avenços salarials fins ara assegurats. Amb els drets del treballador reconeguts per la present, es mantindran les seves responsabilitats de cooperació lleial amb els elements que creen la riquesa nacional.

Tots els espanyols estaran obligats a treballar segons les seves capacitats. El nou Estat no pot admetre qualsevol paràsit.

L'Estat donarà a l'Església Catòlica els drets i privilegis que li corresponen, respectant així la nostra tradició i la fe de la gran majoria del poble espanyol; però l'Estat no admetrà la intromissió de cap poder extern en les funcions específiques del Govern.

Pel que fa als ingressos, l'Estat organitzarà la justa distribució dels impostos, vetllant perquè la seva càrrega recau sobre les espatlles dels que millor la poden suportar.

Pel que fa a l'agricultura, les possessions familiars es faran realitat mitjançant l'establiment del conreador a la terra, no mitjançant cap sistema hipotètic de propietat, sinó mitjançant una ajuda directa i constant, l'objectiu de la qual serà donar al camperol la seva independència. Una característica permanent del nostre treball anirà dirigida a aquest fi. El treballador agrícola rebrà una part del que la ciutat absorbeix avui en pagament pels seus serveis comercials i administratius.

Pel que fa als afers internacionals, esperem viure en pau amb tots els pobles, obrint un ampli horitzó d'amistat amb tot el món. A això hi ha una excepció contundent: no tindrem cap contacte amb la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, la política de la qual ha tingut resultats tan desastrosos per a la humanitat i la civilització.

Estic segur que aquesta terra d'herois i màrtirs, en afrontar les seves dificultats, escriurà una altra pàgina gloriosa de la història, i trobarà una solució que no provindrà ni d'orient ni d'occident, sinó que serà genuïnament espanyola.

Espanyols, visca Espanya!

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Cap a una ortologia econòmica, d'Ezra Pound

El dubte sobre la naturalesa de l' *anomenada* economia ortodoxa, és a dir, sobre si s'ha de considerar com una investigació sincera o com una falsificació criminal i enganyosa, es pot dir avui dia que està desactualitzat en almenys 50 anys. Avui dia, els seguidors de l'ortodòxia només poden incloure els simples, els cecs i els arribistes que actuen de mala fe.

Qualsevol persona que investigui seriosament un tema no pot trigar 15 anys a adonar-se de fenòmens visibles i comuns.

Dir que l'economia no és una ciència és mer derrotisme i només pot causar confusió. A mitjans del segle passat, l'aeronàutica i la ràdio encara no es podien anomenar ciències (tot i que un tal Loomis, a finals de 1864, va aconseguir transmetre senyals elèctrics d'un vaixell a un altre sense utilitzar cables).

El que poden fer els homes seriosos avui dia és distingir entre la part de l'economia que és la ciència (camp del coneixement: episteme) i la part que és *la techne* o el camp de l'habilitat (massa sovint de l'art).

Es podria dir que l'art de governar un vaixell no és una veritable ciència: tanmateix, la ciència de La navegació existeix i s'està perfeccionant: des de la simple brúixola de vaixell fins al giroscopi.

Sembla prou natural que la confusió abundi en els articles econòmics quan es considera que l'estudi de l'economia ha estat realment realitzat per empiristes, per homes que no tenen una preparació terminològica seriosa. Per exemple, considereu els escriptors seriosos i honestos del món anglosaxó que han construït una ciència econòmica viva. Soddy, premi Nobel de física; Douglas, enginyer, cap de Westinghouse a l'Índia; Larranaga, enginyer de carreteres; Orage, periodista convertit per Douglas; Kitson, inventor de la làmpada Kitson; Gesell, home de negocis; etc. Tots homes pràctics!
Dir que han descobert la lluna no voldria dir res, però han redescobert la lluna real, mentre els professors continuen el seu joc infantil amb una lluna d'atrezzo; il·lusionistes, capaços d'enganyar el públic només dins de les seves cabines.

Per fer-nos una idea de la mentalitat dels fundadors de l'anomenada economia ortodoxa, prenguem, per exemple, una frase de Ricardo (sense oblidar, és clar, que ell reconeixia el valor dels diners en paper): "No hi ha cap mercaderia que no estigui subjecta a requerir més o menys treball per a la seva producció". Sembla que David Ricardo mai no havia estat en un galliner i que l'ou havia estat exclòs del seu sistema econòmic. Simplement com a mesura del valor nutritiu (valor vital), l'ou precedia l'índex de preus. Mitjançant l'observació directa dels fenòmens naturals, l'home mitjà comet menys errors que tenint el cap ple de logaritmes i mitologia bancària. I no estic de broma! El valor de l'ou creix i disminueix en relació amb la gana i la sacietat.

Aristòtil ens va llegar una paraula de significat obscur i complex: *Xpeia,* utilitat, desitjabilitat, que Rackham, naturalment de Cambridge, tradueix com a demanda. L'escoliasta no ens il·lustra. Aristòtil tenia raó, però pretenia dir que el valor d'una unitat monetària "val el que es pot obtenir a canvi". Absolutament cert, però no es pot anomenar terminologia científica.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

L'estudiant pot anar a la biblioteca i consultar 500 suposats tractats d'economia sense trobar-ne cap que comenci amb una taula euclidiana de definicions dels termes més comuns, bàsics i necessaris per a la discussió de qüestions econòmiques.

Comencem, per exemple, amb el terme «diners». Aristòtil el defineix malament, o més aviat no el defineix en absolut, però en parla sense definir-lo realment. I l'home ha romàs durant 20 segles en aquest estat de semiobscuritat.

Intentaré donar algunes definicions, tot i que conscient que no poden ser de gaire utilitat fins que alguna acadèmia o congrés, o millor encara, un grup d'especialistes seriosos i autoritzats, reconeguin la validesa d'aquesta obra lexicogràfica.

L'or sense encunyar no és diners; l'intercanvi d'or monetari contra altres béns és, en el fons, una mena de bescanvi: bescanvi d'una certa quantitat de béns o d'un cert pes de mercaderia, per metall que ha estat pesat i mesurat prèviament.

La qualitat essencial dels diners és que es puguin mesurar i que puguin servir com a mesura. Fins i tot en el bescanvi d'un disc de metall preciós per béns, és l'empremta de l'Estat la que determina que siguin diners. Un govern que digués: "No podem construir carreteres perquè no tenim diners" seria tan ridícul com un govern que digués: "No podem construir carreteres perquè no tenim quilòmetres".

Intentem definir què són els diners. «Els diners són un dret mesurat». Els diners són un títol o un dret mesurat. «Els diners són un dret general». Els diners són un títol que no és específic (com un bitllet de tren, un xec d'hostal, un bitllet de vaixell de vapor que porta el dret a transport, menjar, cabina, etc.). Són generals. Els diners són, a més, intercanviables, és a dir, es poden transferir d'una persona a una altra sense formalitats. No generen interessos com ho fan un bo estatal, un bo ferroviari o el bo de qualsevol «societat anònima».

Considerem el terme «crèdit». Es diu que un home té crèdit quan es creu que podrà pagar en efectiu i quan se suposa que no intentarà evadir o ajornar el pagament. «Deute» no és precisament el contrari de «crèdit». De fet, el crèdit sovint és la possibilitat de contraure deutes i no sempre significa necessàriament el contrari d'un deute ja contret. Per tant, ens trobem davant d'un terme ambigu.

Finalment, considerem la "inflació". Entre les mitges veritats de les pretensions ortodoxes, algunes es basen en fenòmens naturals i repetits. L'anomenada inflació s'ha de distingir, en primer lloc, de la veritable inflació, que té lloc quan s'emeten diners "corresponents" a béns o serveis que ningú vol o en excés de la quantitat desitjada. Els diners no tenen valor quan s'emeten "contra" (és a dir, en pseudocorrespondència amb) béns o serveis que no es poden lliurar o adquirir. Per exemple, emetre diners "contra" un obús que va explotar el 1917 seria inflació, i els diners en si no tindrien valor, ja que ningú vol l'obús i ningú el pot lliurar.

Una breu llista de definicions vàlides permetria a l'home mitjà escapar dels enganys i de la perfídia absoluta, condemnable i podrida, dels grans usurers i monopolistes.

De fet, amb una definició, o més aviat amb un concepte seriós i just dels *diners,* Soddy, després de publicar una quantitat de llibres obscurs (obscurs, és a dir, per al lector, tot i que extremadament profunds i estimats per al professor Soddy), escriu a *Tomorrow's Money :* "De la mateixa manera que és impensable que els particulars tinguin el poder de recaptar impostos, també és absurd que els bancs, malgrat totes les salvaguardes constitucionals contra això, usurpin per un simple truc la funció"

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

del Parlament i, sense cap autoritat, fer gravàmens forçosos sobre la riquesa de la comunitat."

Distingim entre la situació italiana actual i la situació dels països anglosaxons. Distingim entre països on l'abundància de riquesa crea crisis i països on hi ha una greu manca de certs materials; tornem una mica enrere per esbossar la història de la "nova economia", que tanmateix inclou tant de coneixement o consciència antiga.

Hi ha quatre corrents vius en el pensament econòmic actual: (1) el douglasisme; (2) el gesellisme; (3) l'economia canònica, que té els seus orígens en Sant Ambròs i va evolucionar amb Sant Antoni; (4)
Economia corporativa amb la seva política de millora (dessecament de pantans, etc.), la battaglia del grano, estalvis, xecs familiars, xecs d'alimentació, xecs de treball, control estatal, acumulació, etc.

L'economia ortològica que hauríem d'iniciar ha de tenir en compte certs fets ocults per l'anomenada ortodòxia. Els béns tenen una durabilitat desigual, les cadires, el formatge: les obres de Fídies, Praxíteles o Botticelli tenen durabilitats diverses. L'home primitiu utilitzava un instrument on l'home civilitzat en utilitza una dotzena.

Em sembla que hem de fer una llista dels homes seriosos que col·laboren avui en una ciència econòmica, fins i tot si són empiristes, fins i tot si han fet un sol descobriment en la seva activitat i no estan en procés de coordinar-lo amb la història i amb les idees justes i vàlides d'altres escoles, o d'altres èpoques, o d'altres sectes econòmiques.

Reconeixem de seguida que tal o qual va observar el poder del vapor per aixecar la tapa d'una tetera. Això té valor, fins i tot si l'inventor no va publicar una enciclopèdia o un voluminós tractat de física.

Reconeixem que CH Douglas pel seu compte va descobrir la insuficiència del poder adquisitiu distribuït pel (i dins del) sistema industrial. La seva fàbrica distribuïa el poder adquisitiu més lentament que no pas creava "preus", és a dir, de béns llançats al mercat. Per tant, es va crear una quantitat de preus en un mes més gran que el poder adquisitiu que es va distribuir.

El delinqüent, l'imbècil i el monopolista, que viuen de la fam dels altres, voldrien tallar l'home segons la seva capa. Douglas va veure, en canvi, la possibilitat d'emetre un poder adquisitiu corresponent a la quantitat de béns lliurables i desitjats pel poble. En això hi havia poc de nou i molt d'honest. David Hume ja havia vist que la prosperitat no depenia de la quantitat de diners que posseïa una nació determinada, sinó del fet que aquesta quantitat havia d'anar augmentant. Especifiquem que l'augment havia de ser lent i constant.

Entre els escriptors útils, podem anomenar MacNair Wilson, que ha educat el seu públic perquè reconegui que els bancs no presten diners, sinó que només prometen pagar. *(La promesa de pagar.)* Gesell, partint del punt de vista del lliure intercanvi, va evocar de nou les *bràctees* dels bisbes medievals.
Amb el seu càrrec de demurrage (els segells, que s'han d'adjuntar al bitllet cada mes per mantenir el seu valor declarat), pretenia estimular la velocitat de circulació, i l'alcalde Unterguggenberger de Wörgl va demostrar l'eficiència d'aquest sistema.

Gesell va destruir la part morta de Marx amb la seva frase lapidària: «Marx mai va qüestionar
diners." És a dir, Marx mai va qüestionar la naturalesa dels diners, ni els va analitzar.

Els avantatges del sistema Gesell són com a mínim els següents: (1) en països pseudodemocràtics pot alliberar la nació; és a dir, el govern i el poble (inclosos tots els productors, siguin empresaris o empleats) del poder dels bancs i dels usurers.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Tot i això, cap gesellita de raça pura ha considerat mai els diners per sobrestades des del punt de vista estatal —i corporatiu—.

Amb un segell proporcional a l'u per cent del valor del bitllet afegit mensualment, una circulació de 8ÿ mil milions donaria a l'Estat uns ingressos d'un milió a l'any, pràcticament sense despeses de recaptació, que seria automàtica i gairebé completament lliure de trampa o interferències burocràtiques.

En comptes d'acumular deutes (deutes astronòmics) amb bons nacionals com ha fet Roosevelt, tots els deutes estatals, tots els títols sobre la riquesa de l'estat, en comptes de duplicar-se, es cancel·larien en 100 mesos. (Els anglesos encara paguen impostos per la batalla de Waterloo.)

Els bons del Tresor podrien continuar estant en mans privades, com a forma d'estalvi per a aquells que volen mantenir la vellesa i les seves famílies, però es considerarien un dividend estatal per a una classe digna de ciutadans, no com una necessitat ineludible per a un govern que vol utilitzar el seu crèdit.

Insisteixo: l'Estat no necessita pagar "renda" pel seu crèdit; és a dir, no necessita demanar prestat als grans usurers professionals, com es fa a gairebé tots els països, per ignorància i prejudicis preconcebuts; per exemple, al meu desafortunat país, a França en la seva greu crisi moral actual, a Anglaterra pel poder de les tradicions acceptades sense coneixement dels nous esdeveniments del món.

La segona generació de creditors socials, després dels empiristes i els inventors, ha produït Butchart, qui, estimulat per AR Orage, va publicar el primer llibre d'ortologia econòmica, *Money.* Amb el seu segon volum, *Tomorrow's Money,* Butchart ha tingut menys èxit; de fet, ha recopilat set escriptors amb opinions diferents, tots ells lloables, però no ha aconseguit que els autors individuals llegeixin els assajos dels altres i els correlacionin. El llibre és valuós principalment per la reimpressió d'alguns dels escrits de Douglas i per una pàgina de Soddy ja citada en aquest article.

Entre els escriptors populars, cal esmentar Irving Fisher i Christopher Hollis. Però cal distingir: Fisher és un periodista (oficialment professor, però en el fons periodista) que escriu bé.
Quaranta pàgines del seu *Stamp Scrip* mereixen l'atenció de tot home seriós, així com dels professors.
Fisher no s'implica gaire a fons en la batalla. Potser és optimista i intenta persuadir els grans usurers americans perquè es conformin amb mitja lliura de carn en comptes de quedar-se sense l'últim tros i gram.

Christopher Hollis ha escrit un llibre de gran valor, **The Two Nations*,* i ha continuat la lluita pel públic en diversos llibres, en els quals es pot dir que té un toc feliç; de fet, és un dels pocs economistes que aconsegueixen tractar la ciència monetària i els diversos problemes de la usura de manera que els seus llibres es venen i arriben a una tercera edició. Aquestes fases pertanyen a l'educació popular, prou necessària en països on persisteixen els anomenats governs "majoritària".

Wyndham Lewis qualifica el govern anglès *d'antiguitat falsa.* Tot i que principalment és un home de lletres, un satíric, recentment ha contribuït amb un llibre d'alt valor sociològic, destinat a un públic selecte: *Count Your Dead, They Are Alive* (preparació per a una altra Gran Guerra sobre res). No ho cito com a economia, sinó per suggerir el ritme amb què aquests problemes penetren l'obra d'escriptors vius de primer rang. Els quatre millors poetes americans actuals estan preocupats pels problemes monetaris (ja no amb el vell Webbite "rosa", Fabian, Manchesterian o Villardian) com, de fet, ho estaven els grans escriptors com Dante, Shakespeare, Aristòtil, Hume, Berkeley, Montesquieu, etc. ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Un altre corrent de pensament que es dirigeix a aquestes idees apareix en els escrits d'aquells que van revigoritzar els fonaments de la república nord-americana, és a dir, els escrits de Jefferson, Jackson, Van Buren. El meu *Jefferson i/o Mussolini,* els llibres de WL Woodward, A New *American History,* els articles del pare Coughlin i de Buck o més concretament la millor part del llibre de Coughlin que es titula *Money* (pp. 211-213).

Seria difícil dir quines revistes angleses i americanes hauria de llegir un estranger, ja que la vida intel·lectual en aquests països es manifesta en publicacions efímeres que només duren dos o tres anys (o fins i tot menys) i després de sobte deixen d'existir o degeneren en una mena de burocràcia literària o ideològica, assumeixen una coloració protectora i es relaxen en idees fabricades. Tanmateix, hem de remarcar que els feixistes anglesos van començar fa un any la publicació d'una revista socioeconòmica de gran vitalitat: *The Fascist Quarterly.* Aquesta és l'única revista anglesa en què he pogut llegir els escrits dels altres col·laboradors, entre els quals hi ha el general Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, A. K. Chesterton i J. Jenks.

Hugo Fack, que té el gran mèrit d'haver publicat a Texas *L'ordre econòmic natural* de Geseli, amb les seves pròpies despeses, quan les grans editorials no pensaven que aquesta publicació fos un bon negoci, tenyeix el seu petit periòdic, La sortida, amb les idees que van quedar de Scarcity Economics, tot i la publicació del Chart of Plenty de Loeb (vegeu la ressenya d'Odon Por a la Rivista del Lavoro, març de 1936).

La llibertat d'expressió no existeix entre aquestes sectes de raça liberal. Ni les publicacions dels gesellites ni les publicacions oficials del douglasisme permeten una discussió oberta d'idees econòmiques. Semblen estar hipnotitzats i rígids com a muscloters decadents. Es barallen entre ells. Douglas pensa que els segells sobre els diners de demurrage constitueixen un impost opressiu, inútil i perpetu, tot i que més comprensible que la "cancel·lació" del crèdit de Douglas o que el seu descompte i altres mitjans de cancel·lar el crèdit emès.

Els gesellites s'enfureixen gairebé sàdicament davant la idea que tota la raça es pugui beneficiar del treball dels que ja són morts i dels descobriments científics. (El valor deriva del treball, però els nostres predecessors, que no van menjar aquí per consumir-ne el fruit, han fet una gran quantitat de treball.)

La *Figuera* (douglasita) no assenyala el progrés dels no douglasites, ni cap als gesellistes ni cap al sistema corporatiu. *El New English Weekly* està submergit en el temperament suburbà anglès i, per tant, està descolorit per aquesta vida pàl·lida més que no pas per una ideologia específica i definida. *New Democracy* (Nova York) va ser útil, però ja no existeix. Coughlin està duent a terme una tasca d'educació popular a través d'un setmanari per al públic en general, no per als iniciats *(Justícia Social).* Però al mes de juny de l'any XV, trobo al seu diari notícies que o bé no s'imprimeixen enlloc més o bé només es dediquen unes poques línies, amagades entre columnes d'escàndol i camuflatge. Dels editors de la publicació periòdica Press de caràcter general sovint rebo la invitació: *No podeu escriure sobre res més que economia?*

Anhelo la indulgència del lector seriós: he parlat de coses massa diverses.

Aquest article consta de dues parts: a la primera gairebé he suplicat als economistes que considerin la necessitat urgent d'una terminologia exacta; a la segona he indicat breument certes obres, fragmentàries però sinceres, escollides entre diversos escriptors dispersos, que no estan coordinades, però que podrien estar-ho, si es pogués trobar un nucli compost per tècnics disposats a assumir una responsabilitat lexicogràfica.

Dic amb tota la força que sense una ètica sòlida no hi pot haver cap consciència sensata ni científica

******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

economia. Considerar el mer dinamisme, sense tenir en compte la fi i l'objecte d'una política monetària, conduiria al caos. La direcció de la voluntat és un dels components d'estudi en la ciència de l'economia. Badoglio, que diu: "El nostre or és la voluntat i les armes dels nostres soldats", és més economista que tots els professors de Londres.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Causes de la recessió per A. Raven Thomson

Jo HE escrit en diverses ocasions *al Fascist Quarterly* i *al British Union Quarterly* sobre la depressió imminent, que havia de seguir el breu auge de la recuperació impulsat pels vells economistes de bandes. Vaig mostrar com el cicle comercial d'auge i recessió havia estat en funcionament durant els darrers cent anys, des que es va fundar el capitalisme, i havia mostrat un període regular de nou anys de mitjana, que baixava, ocasionalment, a set o pujava a onze. De mitjana, el següent any de crisi hauria d'haver estat el 1938, amb probabilitat d'ajornament fins al 1939, a causa de la profunditat inusual de la depressió. En realitat, la crisi s'ha precipitat un any abans del que és habitual, i la següent recessió ja ha començat el 1937.

Això ha sorprès fins i tot aquells de nosaltres que estàvem convençuts que la "prosperitat" no podia durar. Només en l'últim número del *Quarterly* vaig parlar de l'efecte del rearmament i els diners barats sobre la crisi imminent, i tot i que vaig reconèixer que l'especulació excessiva havia creat un auge prematur, vaig considerar que l'impuls del rearmament ens permetria arribar fins a la tardor de 1938 com a mínim, quan vaig argumentar que una guerra per consumir l'armament acumulat només evitaria una recessió. De fet, vaig advertir contra el perill que els financers busquessin deliberadament la guerra com a alternativa a la recessió.

De fet, havia subestimat el pes que tenia l'economia americana en el món encongiment de la democràcia financera i l'absència de qualsevol gran programa de rearmament als Estats Units.
És des d'Amèrica, com en l'última recessió, que la nova depressió s'està irradiant, i tot l'estímul als beneficis del rearmament és insuficient per evitar que Throgmorton Street reaccioni al dramàtic col·lapse del valor de les accions a Wall Street.

Tot i que aquesta recessió prematura, com la de 1907, pot ser de menor intensitat, i per tant un cop menor a l'estabilitat capitalista que un revés posterior i més intens, té un avantatge, que ha arribat abans que els bel·licistes hagin pogut, malgrat tots els seus esforços, submergir-nos en la guerra. A mesura que la depressió s'intensifiqui, l'interès públic tornarà dels afers exteriors als problemes interns urgents, i el perill de conflicte internacional disminuirà. El perill de la guerra com a prevenció de la recessió ja està passant.

PÀNIC A WALL STREET

Malgrat l'esforç de la nostra premsa per encobrir-ho, el pànic a Wall Street ha estat tan fort aquesta tardor com ho va ser a la tardor de 1929. La disminució de la demanda d'acer per a obres de capital ha estat el factor decisiu, i les accions de United States Steel i altres acers han liderat la caiguda de valor. A principis d'aquest any, US Steel cotitzava a 129¼ per a l'acció de 100 dòlars. Fins i tot després de la crisi de l'or a l'abril, el valor era molt superior a 100. La disminució constant del setembre va portar US
Acer a 80. Després va arribar la caiguda d'octubre, amb valors caient dia rere dia. Els EUA van baixar.
L'acer va passar dels 70 als 68. Un breu repunt, i després el "dimarts negre" les vendes de pànic van enviar el preu a 54.
Des de llavors hi ha hagut una nova recuperació, que va fer que US Steel tornés a uns 65, però ja al novembre el preu torna a baixar fins als 50 a causa de nous informes de reducció de la producció d'acer, que ara és inferior al 50 per cent de la capacitat.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Tot això no es pot descartar com a simples "nervossos" de la borsa. Hi ha causes fonamentals darrere de la caiguda de Wall Street. La demanda de béns de consum encara es pot mantenir bé, però la demanda de béns de capital està caient ràpidament. La sobreproducció, si encara no és real, és en qualsevol cas potencial, i els industrials estan deixant d'ampliar les plantes. Com a resultat, els productors de béns de capital, en els quals l'acer entra ara en proporció creixent, ja estan greument afectats, i la caiguda del valor de les accions de l'acer, que ha desorganitzat el mercat, no és una mera maniobra de mercat, sinó una anticipació raonable de beneficis reduïts per una producció reduïda.

POT AJUDAR ROOSEVELT?

A les ciutats siderúrgiques, com Pittsburgh, l'atur ja està creixent, cosa que, és clar, tindrà el seu efecte sobre la demanda de béns de consum, amb una repercussió redoblada sobre la inversió.
Els Estats Units estan ben encaminats cap a una depressió clàssica una vegada més, abans d'haver-se recuperat completament de l'última. Si Roosevelt intervé, com sembla reticent encara a fer, anirà nedant contracorrent, tal com Hoover va intentar fer entre el 1929 i el 1932. Aquesta vegada no serà una tasca fàcil, com ho va ser el 1933, posar els Estats Units en la marea de la recuperació mundial general. Aquesta vegada el poderós president haurà d'exercir totes les seves forces.

La manipulació monetària, les obres públiques, etc., seran insuficients per afrontar la crisi; de fet, dins dels seus termes de referència, Roosevelt només pot ajudar mitjançant compres estatals gegantines, que potser hauran de ser tan intensives com per situar la major part de la indústria americana sota la propietat del govern.
Com que Roosevelt no té poder per imposar l'alternativa feixista del control estatal de la indústria, i el seu New Deal ha estat desacreditat i en gran part destruït per les decisions del Tribunal Suprem, és possible que es vegi obligat a adoptar el mètode comunista d'introduir el capitalisme d'estat. Encara no hem vist fins a quin punt els seus assessors jueus treballen en aquesta direcció. Els EUA i l'URSS poden gravitar encara més estretament com les dues grans repúbliques materialistes, en què el control jueu és primordial.

REACCIÓ BRITÀNICA

Els nostres polítics conservadors, malgrat totes les proves d'un col·lapse de la borsa, ens asseguren que no hi ha cap senyal d'una "recessió" imminent (paraula especial encunyada amb la finalitat de tranquil·litzar el públic), que Gran Bretanya no està afectada pels mateixos problemes econòmics que els Estats Units i que el rearmament ens permetrà superar-ho. Tot això és una ximpleria, ja que totes les democràcies financeres estan estretament vinculades per les finances internacionals i Wall Street és, i continua sent, el centre financer del món.
Passi el que passi allà, segur que tindrà repercussions en altres llocs, tant el 1937 com el 1929. No hem, després de tot, emfatitzat la "unió de les grans democràcies" mitjançant un Acord Tripartit? No està el nostre govern, entre els aplaudiments dels partits de la "vella banda", negociant relacions comercials més estretes amb Amèrica? Aquesta última maniobra sembla tan útil com un nedador, abraçant deliberadament un home que s'ofega, bo si el nostre objectiu és el rescat de les finances judeoamericanes, dolent si volem salvar Gran Bretanya d'enfonsar-se en les onades d'una nova depressió.

Pel que fa al rearmament, lluny de salvar-nos de la depressió, sens dubte ha precipitat problemes, no només aquí sinó també a Amèrica. Els especuladors, que, és clar, gaudeixen de la plena llibertat de la democràcia, van veure en el rearmament i la possibilitat de guerra incomptables oportunitats de benefici i, aprofitant diners excepcionalment barats, van procedir a comprar existències de tota mena que consideraven que les nacions rearmadores necessitaven o que podrien escassejar en temps de guerra.
Com a resultat, els preus de totes les matèries primeres, especialment els metalls, van augmentar en divuit mesos en quantitats que van arribar al 100% en alguns casos: un boom especulatiu sense precedents en la història durant un ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

període de pau, superat, de fet, només durant els pitjors períodes de l'última guerra.

Per sort nostra, els especuladors es van excedir. La guerra que preveien es va limitar a Espanya i la Xina, malgrat els esforços dels bel·licistes d'esquerres, i, com tots els que intenten acaparar productes, aviat es van veure avergonyits per la producció renovada, atrets per nivells de preus més rendibles. De fet, van subestimar completament la immensa capacitat productiva de la indústria moderna i van ser arrossegats per la inundació de mercaderies que produïen els preus més alts. Ara es necessita molt poc estímul per produir sobreproducció en relació amb el consum actual. L'immens estímul d'un augment sense precedents dels preus ha inundat completament, no només els propis especuladors, sinó també el comerç legítim, que no pot fer front, malgrat el rearmament, a l'excés. De fet, ja hi ha demandes renovades de quotes de producció reduïdes, abans que la depressió estigui completament en marxa. Com reaccionaran aquestes reduccions en l'atur i la consegüent manca de poder adquisitiu, deixem que els nostres lectors s'ho imaginen.

Ja hi ha 80.000 aturats més que a l'agost.

CAUSA SUBJACENT

Sota tots aquests símptomes externs, amb la seva reacció al rearmament i a les pors de guerra, hi ha una causa fonamental, que és la disparitat crònica entre la producció industrial moderna i el consum popular general. Mentre existeixi aquesta discrepància absurda, el nostre sistema econòmic està òbviament subjecte a una inestabilitat inherent, que l'implica en els auges i les recessos recurrents del capitalisme financer. De fet, a mesura que la ciència augmenta cada cop més el poder de producció i el sindicalisme és impotent per augmentar encara més els salaris dels treballadors contra la creixent resistència de les cooperatives financeres, la discrepància es fa cada cop més gran i, com ha assenyalat Mosley, els auges es fan cada cop més curts i les recessos cada cop més llargs a mesura que el capitalisme decau.

La causa fonamental d'això, com de totes les depressions, és la manca de poder adquisitiu a les mans de les masses populars, i la crisi es precipita inusualment aviat en aquesta ocasió per l'augment sense precedents dels preus, que no només ha fomentat un excés de producció, sinó que ha reduït encara més el poder adquisitiu de la gent, els salaris de la qual no han pogut seguir el ritme de l'augment del cost de la vida. La depressió resultant només es pot corregir permanentment, no mitjançant reduccions economiques i salarials, com creu la "vella colla", sinó mitjançant obres públiques i augments salarials constructius, fins que l'Estat i el poble consumeixin entre ells la producció de la indústria moderna. És cert que l'Estat actualment, mitjançant el rearmament, consumeix la producció a un ritme inusual, però ni tan sols això compensa de cap manera la manca de poder adquisitiu de la major part de la gent, empobrida com està pels recents augments dels preus dels productes bàsics.

REMEDIUS

Els remeis que generalment es plantegen són la reforma monetària i la planificació econòmica. El primer ha perdut el seu argument més fort, ja que els diners eren tan barats el 1937 com ho eren el 1929, i tot i així la recessió és tan greu com abans. Els problemes monetaris són òbviament secundaris al problema principal del desajustament econòmic del consum a la producció, i cap forma de teoria monetària serveix de res si no explica com han d'arribar els diners al consumidor. El Crèdit Social té el seu interès en aquesta direcció i mereix consideració, però els partidaris del Crèdit Social han de reconèixer la necessitat d'una autoritat extrema per enderrocar l'actual dictadura financera. En aquest sentit, les mesures preses pel Govern del Crèdit Social a Alberta per controlar els bancs, i fins i tot la premsa, són molt significatives. ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

La planificació econòmica és òbviament necessària, però de nou cal autoritat, i sorgeix la pregunta de com aquesta autoritat ha d'obtenir el seu títol. Segons els financers, que afavoreixen, com Israel Moses Sieff, del PEP, la combinació industrial i distributiva, l'autoritat per planificar s'obtindrà per compra i fusió capitalista. *Planificació per compra,* de fet. Segons els socialistes, que afavoreixen la nacionalització dels mitjans de producció, distribució i intercanvi, l'autoritat per planificar s'obtindrà per confiscació estatal sota la funció pública. *Planificació per confiscació* en aquest cas.

La Unió Britànica afavoreix un mitjà menys materialista d'obtenir autoritat per planificar, no mitjançant la compra capitalista combinada o la confiscació capitalista estatal de la propietat privada, que són molt similars, sinó mitjançant l'autorització del poble per imposar un pla econòmic a l'empresa privada i pública per igual. *Planificació per consentiment.* Els mitjans pels quals l'autoritat estatal i la propietat privada es fusionen en un sistema econòmic en gran part autogovernat es poden estudiar en diversos llibres, ja publicats, sobre l'Estat Corporatiu. El que cal comprendre, però, és que l'Estat Corporatiu existeix per distribuir els productes de la indústria al poble, i les finances estan completament subordinades a aquest objectiu principal. Especialment, es prohibeix tota especulació i retorn excessiu del capital per evitar la inestabilitat i permetre que la part justa del producte passi al productor.

AÏLLAMENT DE MÉS CAÏDES

L'Estat Corporatiu no només ha d'equilibrar la producció de béns de capital i de consum, posant fi a la inestabilitat de la inversió especulativa i permetent que la gent consumeixi la producció de la ciència moderna; també ha de protegir la nació contra la competència externa de la mà d'obra estrangera barata, com la que actualment prové del Japó. Per a aquest propòsit, s'ha d'introduir una política d'Imperi Aïllat, reservant els mercats imperials per a la indústria nacional i imperial, i oferint als dominis i colònies una part totalment protegida de la demanda del mercat nacional de productes bàsics.

Només per aquests mitjans es pot implementar un pla complet per als nostres assumptes econòmics, i només així podem garantir al nostre poble contra una repetició de la terrible recessió amb què ara estan amenaçats. Mai més s'hauria de permetre que un pànic a Wall Street llenci la indústria britànica a la depressió. Aïllem-nos, com ha fet Alemanya, contra les fluctuacions boges del món capitalista, i planifiquem els nostres assumptes amb el ple coneixement que cap factor desconegut fora del nostre control pot arruïnar sobtadament tot el que hem fet. La política de la Unió Britànica de l'Estat Corporatiu dins d'un Imperi Aïllat per si sola ofereix seguretat contra l'auge i la recessió, i la distribució dels fruits de la invenció científica moderna al poble britànic.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Revolució traïda per Ezra Pound

T. La revolució que ha estat traïda és, bàsicament, la "nostra" Revolució Americana de 1776, no en les seves fases locals i particulars, i certament no com una escissió totalment innecessària de la RAÇA anglesa.

Sigui quin sigui el bé que hagi sortit o no d'aquella escissió, l'escissió va ser completament innecessària i, en gran part, involuntària. Certament no va ser cap benefici per a Gran Bretanya. Va ser, potser, la primera gran ferida infligida al vostre país pels prestadors que va deixar entrar Cromwell.

El segle XIX va ser tot el que La Tour du Pin l'anomenava, tot el que Maurras i els pallassos reialistes francesos han intentat oblidar que La Tour du Pin l'anomenava. Va ser el segle de la usura. Va ser el segle de la descomposició. Va ser un segle més baix que qualsevol altre que se m'acudeixi com a era de la TRAÏCIÓ dels termes, del desordre i la contaminació dels significats de les paraules.

La REVOLUCIÓ TRAÏDA no és cap revolució traïda en un any o dos per un o dos passos en fals de Joe Stalin o de cap govern.

La revolució traïda va ser la revolució nascuda de les reformes leopoldines a la Toscana, i ben manifesta en el procés jeffersonià que va culminar amb les victòries —massa efímeres— d'Andy Jackson i Martin van Buren.

Abans d'elles, les reformes leopoldines havien evolucionat cap al concepte d'autarquia i cap a la creença que el GRA d'una nació existia principalment perquè la nació (en la persona de tots i cadascun dels seus ciutadans) en MENJÉS.

Aquesta revolució ha estat clarament traïda per les generacions de Dan Webster, Biddles, Morgans, Baruchs, camufladors de tots els matisos, Trotskys, Wallace, Perkinses, els dos bancs d'assessors de Roosevelt, organismes com Morgenthau, amarats des del bressol en preconcebuts usurers, els avars.

Insisteixo en aquest terme. El verí semític està en el semita temperat per la inestabilitat semítica, per el vaivé del semita d'un excés a un altre.

Aquesta inestabilitat el converteix en un perill per a les races estàtiques i paralítiques. Però en tot l'horrible, perillós i subversiu seguici de Roosevelt, ha estat el jueu, M. Ezekiel, qui ha avançat primer cap a l'economia de l'ABUNDÀNCIA amb els seus *2.500 dòlars anuals.*

Aquest llibre és desagradable, és tan evasiu com pot ser qualsevol escrit semític, esquiva el problema real dels diners. És un compromís jueu, té tot el desig j. simònic d'un acord suau i tranquil·litat general, PERÒ és millor que Wallace i Perkins. I qualsevol antisemita objectiu raonable admetrà també que els fets amb què Mordecai Ezekiel intenta arribar a un compromís sorgeixen de l'informe d'un comitè encapçalat pel jueu esportiu Loeb (el tímid del Sr. Hemingway).

Si creieu que tota una raça hauria de ser castigada pel pecat d'alguns dels seus membres, admeto que l'expulsió dels dos milions de jueus de Nova York no seria un càstig excessiu pel dany causat per les finances jueves a la raça anglesa a Amèrica.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Sigui el que sigui que hagi dit el camarada Wyndham Lewis sobre els jueus que governen Anglaterra força bé, els jueus NO governen els Estats Units de manera satisfactòria, però el financer jueu no és el nostre pitjor mal.

El nostre pitjor mal és l'aryio-kike que és capaç de prendre una línia bruta i mantenir-s'hi sense desviació ni ombra de gir, sense cap dels moments de llàstima, excitació o necessitat d'ostentació opulenta dels jueus.

Una raça possiblement pot ser considerada responsable dels seus pitjors individus. La raça jueva no ha assumit durant segles la responsabilitat de fer complir la seva pròpia llei. A la història de l'Evangeli, tant si la preneu com a fet com a ficció il·lustrativa, l'execució de Jesús es va aconseguir passant la pilota a altres persones. L'aplicació de la llei depenia dels romans. Si un home ha de ser antisemita, que sigui objectivament antisemita. Que recopili tants fets com pugui i que no els ignori.

El jueu s'ha provocat l'antisemitisme per MANCA D'ORGANITZACIÓ, per la negativa a assumir responsabilitat.

Si el jueu vol viure en un món veí entre pobles IL·LUSTRATS, ha d'assumir la disciplina dels infractors menys agradables de la llei jueva. Pel que sé, durant 2.000 anys s'ha mostrat completament reticent a fer-ho. Cap altra raça demana que se li governi un país, o que se li conquereixi, almenys no a Occident. Si els brahmans ho fan, mereixen el nom de "negres bruts", i potser també ho fan alguns epígons xinesos, no confucianistes.

El gabinet de Roosevelt té dues malalties. La usura de Nova York, que està relacionada amb tota la usura de Londres i d'aquí a Basilea i les clavegueres de París.

Però també té la mesquinesa i l'avarícia ario-kike dels Perkins. Aquesta és la mesquinesa del "cap rodó" i té la persistència del cap rodó, la falsa moral de l'avarícia, nascuda probablement de l'enveja però en qualsevol cas condemnable.

La "dotzena d'economistes" que el *NY Tribune* va enumerar el novembre de 1937 com a aconselladors a Roosevelt per posar fi a la recessió, no mereixen cap llàstima humana pels consells que van donar, tant si van ser donats per ignorància bruta com per pura malícia.

«Reforçar la confiança pública», etc. Aquests homes van tenir l'oportunitat d'abordar el problema d'equiparar el poder adquisitiu públic amb els béns necessaris disponibles, i no la van aprofitar, i són tan poc dignes de compassió com Neimeyer, Baruch o qualsevol gendre de la usura incorporada.

Mira això i allò!

Passant a l'estat organitzat, tenim un impost sobre el capital INCORPORAT.

Aquest moviment extraordinari amb prou feines va causar cap commoció a la premsa controlada dels països pseudodemocràtics. Els rojos ploramiques no ho van aclamar com un triomf de les idees. Els diaris de capital-préstec ho van fer passar com si fos un impost sobre la propietat privada.

CAP dels grans diaris ha distingit entre propietat (terrenys, cases, mobles) i una reclamació contra "interessos més propietat" o contra interessos "i a la possessió total si els interessos no es paguen puntualment". Naturalment, no ho han fet, són un llegat, una mà morta i pútrida de la tomba, de la fossa comuna del segle XIX.

Aquell segle va ser el traïdor de les paraules. Va embrutar totes les idees lluminoses del segle anterior. Voltaire, el deista, va ser presentat com ateu.

La LLIBERTAT, que significava el dret a fer allò que NO perjudica els altres, es disfressava de dret a sagnar altres persones. ******convertidor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

La IGUALTAT, en boca de Jefferson, significava que els homes tenien els mateixos drets legals; que cap home no naixia amb una discapacitat insuperable. Tenia un toc de "un home és un home per això" de Burns, però en l'època de Jefferson no significava ni tan sols sufragi universal. El sufragi podia ser una recompensa al mèrit.
No es definia tan estrictament com l'afiliació a un partit, però no es llançava sobre porcs desprevinguts.
Abans que aquestes salut mental poguessin ser criticades i profanades, era necessari que la horda d'usurers traís els mateixos mitjans de comunicació. Calia torpedinar el llenguatge. Calia buidar cada paraula que s'havia ennoblit per cobrir els gàngsters amagats del 'Leihkapital', l'emissió bancària.

La llibertat és impossible sense ordre, i l'ordre prové de l'organització.

Una nació agrícola, com la de Jefferson en la seva majoria, no necessitava immediatament una organització gremial com les ciutats medievals l'havien necessitat i l'havien desenvolupat. Cap sistema és infal·lible i a prova de temps. Si evolucioneu un mecanisme social perfecte i poseu-lo en acció, els fills de l'infern començaran a cisellar; les sangoneres començaran a xuclar la sang i els bitxos infectaran els racons deixats sense vigilància.

La mesura en què la premsa conservada ha confós el lector anglosaxó a Anglaterra i als Estats Units es fa evident en una carta que va arribar ahir i ara al meu escriptori, d'un home que no és gens imbècil. La cito per mostrar el que pot ser:

En el seu darrer llibre, Christopher Hollis diu que Mussolini ha donat a Itàlia un sistema monetari decent prenent als banquers privats el poder de crear diners o crèdit arbitràriament amb una ploma estilogràfica. Insinua que el govern controla i *provoca* l'emissió de diners allà.
Reticent a confiar només en la seva paraula per a una reforma tan revolucionària en l'economia nacional, que els banquers han de combatre amb ungles i dents, us pregunto si aquest és el cas. Si és així, Itàlia hauria de ser un lloc on anar.

Això està datat el novembre de 1937; és a dir, dos anys després de la reforma bancària italiana. Els fets hi són, però el jove ha estat tan condicionat per la premsa del Leihkapital que simplement no se'ls pot creure sense una resposta personal d'un amic.

Gent acabava de veure'l al cafè de sota, tot just arribat d'Anglaterra, no sabia que l'impost era sobre el capital INCORPORAT, no sobre el capital privat. Pensava saber què havia passat. Havia llegit el breu avís sense accents al seu diari de Londres.

La revolució russa va ser la FI d'un cicle. Va continuar la traïció a les paraules del segle XIX, va utilitzar un llenguatge fals, com ara "dictadura del proletariat", per referir-se a la dictadura d'unes poques persones, etc. Els bolxevics ni tan sols ara defineixen les paraules. No volen la revolució. Almenys cap dels que he trobat per escrit, o en els dies en què demanaven respostes, ho fa. No volen lluitar per termes clars, per la definició clara dels significats, de manera que per molt que a un li hagin agradat algunes coses que volien destruir, simplement no es pot continuar quiet, ancorat amb elles.

No podem, o si més no jo no puc, en aquest moment, obtenir cap informació clara de Rússia sobre què vol dir Stalin monetàriament. Ningú afirma ni tan sols que ell, Stalin, ho sàpiga. Almenys jo no he vist cap afirmació semblant, i el seu oponent, el Sr. Bronstein, no ho és més clar. D'aquí la intel·lectualitat rosa.

NO es dediquen a definir paraules. NO es dediquen a recopilar informació. No busquen informar sobre esdeveniments reals en aquesta península, com ara els actes de Rossoni i les seves clares declaracions.
declaracions.

«En l' *acumulació* de gra hi ha, a més, una raó política: el pa hauria d'estar garantit a tots els italians, sense pujades absurdes de preu, sense especulacions immorals.» Rossoni admet que

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Això no és una nova economia, o més aviat les seves paraules són "no aconseguim una nova economia". Tanmateix, definitivament HEM SUPERAT el principi de la "pastanaga abans que el nas" *("recerca"* de la felicitat).

En cert sentit, això és més o menys un retorn al sistema dels nou camps admirat per Menci. El costat negatiu és que no equival DIRECTAMENT els diners a una massa de béns consumibles. Però, d'altra banda, és eficaç, perquè tot control honest del preu per al públic, i el bé públic, afecta el poder adquisitiu d'aquests diners que existeixen. Fa dos anys, un italià, tan conegut com Rossoni o potser més conegut, però no al gabinet, em va escriure:

«Les dues malalties de la societat moderna són la legalització de la usura a través dels bancs i la legalització del robatori en les lleis de societats de responsabilitat limitada.

Era una carta privada i mai havia sabut del tot si era lliure de citar-la. Ara em sento completament lliure de fer-ho, ja que aquesta idea ja no és imprudent. Tant si la carta era originalment una opinió privada com una indicació del que anava a ser públic en el moment oportú, la idea fonamental s'ha posat en pràctica A ITÀLIA.

Podeu mesurar el curs feixista per graus:

1. A la Consegna, any XII: «disciplinar les forces econòmiques i equiparar-les a les necessitats de la nació."
2. El discurs de Milà la tardor següent: «producció resolta, economistes instigats» per part de l'Estat hauria de resoldre el problema de la distribució."
3. Autarquia. Doctrina de CH Douglas. Analogia amb la política de Jefferson. Les bases d'una economia sòlida han estat les mateixes durant mil·lennis. «Certament, una nació NO pot pagar correctament i honestament un dividend fins que no tingui allò que dividir.»

Els diversos mètodes possibles de distribució del poder adquisitiu requeririen tot un conjunt de aquesta revista per descriure'ls.

Per mantenir l'elogi en la seva justa mesura, l'antidemòcrata ha d'admetre que la Constitució dels Estats Units atorga al govern dels Estats Units ple dret a centralitzar la seva pròpia moneda. No és res més que bava rooseveltiana i xerrameca baruquiana inflar globus sobre la constitucionalitat. El Congrés dels Estats Units, si fos honest i suposant que contingués unes quantes dotzenes d'homes entre els seus centenars de simis, PODRIA fixar demà el poder adquisitiu del dòlar en un bushel o el que sigui de blat, en sis lliures del millor bistec de vedella, en dues iardes de sarga o quatre lliures de llana d'una determinada qualitat, o el que es trobés just després d'un estudi adequat dels recursos nacionals.

Ningú, excepte un mentider o un home que juga per obtenir un avantatge polític personal, pot intentar ocultar això. Als EUA NO és un defecte de l'instrument verbal del govern, sinó una podridura d'arrel de la voluntat o una pura ignorància bestial que impedeix aquestes reformes.

Si aquesta reforma és feixisme, ha de ser feixisme jacksonià. Qualsevol país necessita alguna forma d'ordre. La guerra hispano-americana, quan nosaltres, els nens (els nens del meu temps), estàvem sent entrenats, va introduir una jerga sobre l'ordre obert. Pot ser que les illes i el continent americà exigeixin un ordre OBERT, no adaptat a Europa com a continent. Però en qualsevol cas, intentem veure què és i què ha estat, i intentem mantenir aquestes realitats separades del que els senyors Bunkum i Wunkum ens diuen i ens fan dir als seus diaris.

La disciplina de les tropes en formació oberta difereix de la de les tropes sota el comandament de Braddock, que van intentar combatre els indis abans de 1776. Demano disculpes per les comparacions militars si són maneres.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

perquè ho faci. Però m'agradaria aclarir el meu punt de vista d'alguna manera. M'agradaria establir una veritable demarcació per a les paraules «llibertat», «ordre», «responsabilitat», «trasparència».

La recent afirmació de Mussolini que «el capital està al servei de l'Estat» és la resposta a la frase d'Adam Smith: «Els homes del mateix ofici mai no es reuneixen sense una conspiració contra el públic en general».

El que és condemnable de la premsa mantinguda i dels pseudoeconomistes contractats és que mai no il·luminen la veritable grandesa dels escriptors que diuen admirar i als quals atribueixen les seves teories nocives. Aquella frase de Smith era real.

El segle XIX mai s'hi va enfrontar. Va necessitar cent anys i el fill del ferrer de la Romagna per trobar la seva resposta i equilibri. D'aquí diverses corporazioni, o altes organitzacions gremials centrals, inclosa la corporazione de "Previsió i Crèdit". El crèdit es proclamava com la sang vital.

La resta d'aquest article s'aplica a respondre a afirmacions diverses d'escriptors honestos.
Algú ha d'intentar correlacionar el pensament actual, ha d'intentar eliminar certs malentesos, fins i tot si *no pertanyen tots* a la mateixa part del tema.

Com a nota a peu de pàgina en resposta a la carta que preguntava sobre la creació de diners per part d'Itàlia. Itàlia crea els seus propis diners, però el crèdit és un producte humà natural. Mentre un home confiï en un altre, cap estat no podrà evitar TOTALMENT que petites taques de crèdit individual brotin com l'herba, per naturalesa, benèfica i fraternal.

Itàlia NO té cap mena d'estat-latria. L'expressió "culte a l'estat" s'ha encunyat per ignorància i amb finalitats propagandístiques.

Ho pots treure directament de la font. L'estat a Itàlia no és aquí per suprimir la iniciativa individual, sinó per prevenir els abusos i trobar una mesura justa quan els interessos en conflicte no tenen prou sentit per trobar la seva pròpia solució.

En resposta a una dotzena de corresponsals i als finals de dues dotzenes de converses, SÍ, hi ha defectes en l'estat corporatiu italià en aquest moment I es deuen a la superstició, a les restes, als hàbits bruts dels antics monopolistes. Hi ha a Itàlia, com a tots els països, porcs humans i ments tòrpides i mandroses que encara continuen al vell pantà, intentant sabotejar, intentant enganyar els seus veïns, impedint que les persones simples i ingènues obtinguin el màxim de resultats per a elles mateixes i per a tant públic com les seves activitats puguin afectar.

Però crec fermament que aquests defectes s'abordaran en el moment oportú. Mai he trobat cap tendència a desanimar ningú que es proposi lluitar sol contra aquests obstacles decreixents o "molins de vent".

«La donació romana és mesura», amb la qual cosa vull dir que el geni romà per a 2.000 i
més anys ha estat un geni per a la mesura.

Hi ha límits al poder de l'estat (sigui quina sigui la teoria sobre la qual es basi), algunes coses que l'estat NO pot fer. L'experiment rus immoderat ara està ocupat il·lustrant què passa quan l'estat intenta carregar massa per sobre del seu Plimsoll.

L'estat del segle XIX va intentar prescindir de llast. La Itàlia de Mussolini és potser el primer estat que es pregunta seriosament quanta llibertat es pot deixar en mans privades sense ser llavor de ruïna.
Vull dir que cap altre estat no ha examinat mai seriosament aquesta qüestió.

La colla de Jefferson atacava els mals del privilegi i la podridura humida de les finances centralitzades

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

tirania. Sabien que per a la seva època no podrien arribar massa lluny cap al contrari.

Si no cregués que el feixisme a Itàlia significava el desenvolupament més complet i el màxim camp de llibertat individual compatible amb un ordre social sa, seria tan antifeixista com els nois del te rosa i els pseudoliterats francesos, que encara no saben que alguna cosa ha començat a Itàlia. Es permet creure en la llibertat a través de l'ordre. És molt més probable que l'aconseguiu amb unes normes de trànsit decents que a través de la tossuderia o la desinvolucració, com en el cas de l'heroi que va aconseguir disparar al seu propi camell durant una càrrega de camells.

Ara em preocupa tant la manca de transmissió de notícies econòmiques i polítiques, o, per exemple, de notícies sobre l'estat del pensament econòmic, com fa 25 anys em preocupava la manca de notícies reals sobre llibres. Aleshores, no hi havia cap lloc on es pogués saber convenientment què s'escrivia a l'estranger. Un antifeixista seriós voldria saber avui dia a què s'enfrontava i si els seus odis preferits corresponien a una realitat existent i objectiva.

«Hi ha», diu Karl Winter, al número d'octubre de Civilta Fascista, «un antifeixisme en el món democràtic que és només posició i mala fe; també hi ha un antifeixisme ignorant i de bona fe».

Recomano aquell article de Winter i el que diu sobre l'esquerra com a element constructiu en països totalitaris. Beniamino de Ritis també contribueix a aquest número de "CF" amb un article sobre la desaparició de l'hostilitat entre el Nord i el Sud als EUA, un article que podria fer pensar en les possibilitats d'una Europa nova i curada.

He dit repetidament que qualsevol que vulgui estimar o odiar la nova Itàlia intel·ligentment, ha de llegir almenys algunes de les revistes mensuals italianes, com ara *La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista* o *Rassegna Monetaria de Rossoni, editades* pel professor Spinedi, el senador Bevione i Furio Lenzi.

Finalment, hi ha una expressió a l'admirable article de Montague Fordham a la BUQ del desembre que m'agradaria veure més clarament definida. Quan "dubta del valor de les emissions de diners especials per als consumidors com a tals", no estic segur del que vol dir. No podrien alguns lectors pensar que aquestes qüestions formaven part de la tesi essencial de Douglas? No ho són.

Com a simple qüestió d'equiparar el poder adquisitiu total als béns desitjats disponibles, la discrepància, quan n'hi ha, teòricament es podria compensar al mercat immediat per qualsevol que pogués crear i gastés diners nous (o crèdit).

Molts antidouglaistes han vist que la distribució als més necessitats significa la despesa més ràpida. El subsidi britànic (maleït) es dóna sens dubte a persones que NO es dediquen a la producció, és a dir, a no productors pro tempore. La teoria del "pro tempore" és força fluixa en els casos d'homes vuit anys sense feina.

Però el dividend de Douglas es dóna, com em sembla recordar que ens va dir el comandant, als accionistes, com a tals, de la nació. Es dóna en relació amb el treball (principalment inventiu, però també treball de construcció de plantes) realitzat pels nostres avantpassats, és a dir, per treballadors que ja no són presents per menjar i utilitzar cases.

No sé si el Sr. Fordham considera que l'assignació per fills, a Itàlia, es fa als futurs productors o als no productors pro tem; sens dubte es fa als consumidors immediats i als no productors pro tem.

Hi ha com a mínim les alternatives següents, que compleixen les condicions següents.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

L'emissió de crèdit, si no es fa com una emissió directa de "reclamacions mesurades" sense interessos, és a dir, pagarés estatals (tal com els entenia Jefferson almenys el 1816 i tots els economistes informats des de llavors), s'emet mitjançant préstecs i pagament d'interessos, i m'agradaria saber qui creu el Sr. F. que hauria de rebre aquests interessos, fins i tot si són tan baixos com els que se suposa que el Sr. Roosevelt paga als partidaris de les velles idees.

Les emissions de crèdit prestat es registren com a deute.

L'emissió de crèdit no prestat són emissions de diners.

El Sr. Fordham diu "qüestions monetàries especials", i no vull interpretar injustament això com que significa "emissions de tipus especials de" diners.

Tanmateix, vull deixar clar que una emissió de moneta d'Avigliano o de bons de Gesellita amb el seu càrrec de demurrage és una emissió de reclamacions mesurades que s'esvaeixen en 100 mesos, sense deixar deute.

Douglas anomena els segells mensuals un impost, però torno a assenyalar que l'estat, en proporcionar una mesura d'intercanvi que també és un dret intercanviable, realitza un servei i que el segell mensual es pot considerar una recompensa per aquest servei. En qualsevol cas, elimina la necessitat d'altres impostos fins a una quantitat equivalent per any al 12% dels segells en circulació.

És més fàcil d'entendre que qualsevol dels esquemes de cancel·lació de Douglas. El seu valor pedagògic és enorme. Vull dir que fins i tot persones força senzilles que han utilitzat aquests diners tenen una idea molt més clara del que SÓN els diners que la majoria d'estudiants d'"economia" de Cambridge.

Hi ha nombrosos esquemes alternatius per a les demurrage loads on power no used, però cap d'ells és tan educatiu en general. El pla Milhaud, per exemple, només educaria uns quants exportadors i importadors i uns quants dels seus empleats.

Naturalment, si emeteu crèdit o diners o fins i tot tipus especials de diners per sobre dels béns DESITJATS disponibles, teniu una inflació, és a dir, una malaltia, que frustra l'objectiu de l'emissió, A MENYS QUE tingueu una fixació de preus governamental, tal com exigeixen Douglas i OPERATIVE a Itàlia avui dia.

La devaluació és una trampa i, a més, és una reducció dràstica de la quantitat de poder adquisitiu en general. L'home que tria el moment d'una devaluació sempre pot enganyar algú altre.
Fins i tot si la seva intenció és decent, tempta i gairebé força l'especulació per part de delinqüents i d'homes en dificultats que lluiten per viure en el revolc del mercantilisme i en un infern d'entorn mercantilista-usurari.

Els propietaris d'or, que són de llarg més intel·ligents, astuts i xucladors de sang que el públic en general, han creat, de manera natural, i (si no fóssim tan imbècils) instructiva, fons d'estabilització per tal de tenir cura dels SEUS interessos.

Un ESCLAU és algú que espera que algú l'alliberi.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

El marxisme, la doctrina de la decadència, de Francis Mcevoy

M.L'ARXISME és la doctrina de la destrucció universal proposada pel jueu alemany Karl Marx, que ha trobat expressió política a Rússia sota l'etiqueta de "comunisme".

Aquesta darrera impostura, despullada de la seva jerga pseudocientífica sobre el materialisme dialèctic i del seu galimaties per als enganyats —dictadura del proletariat, germanor humana i la resta—, no es revela com res més que un règim de capitalisme d'estat despòtic, mantingut per assassinats i terror. En el seu sistema de col·lectivització, el vampirisme col·lectiu és el factor dominant.

No cal dir que l'igualitarisme utòpic de l'intel·lectual desnacionalitzat no ha existit mai enlloc, però no és el suposat comunisme polític el que amenaça amb un perill immediat aquest país. Aquesta seria la consumació final, però abans que els comissaris orientals puguin prendre el control, les ments de les possibles víctimes han d'estar preparades per a l'esdeveniment, és a dir, pervertides i enverinades fins al grau de receptivitat necessari. Aquí rau la tasca del marxisme cultural, la bolxevització preliminar de la ment, facilitada per la psicosi de tolerància indiscriminada del liberalisme, inherent a la socialdemocràcia, i que condueix al seu col·lapse final i inevitable.

Així, a Rússia el marxisme té, de moment, ascendent polític i, per tant, controla totes les esferes d'activitat, mentre que aquí, i en les altres democràcies, la seva influència corruptora és, fins ara, principalment aparent en la vida social i cultural. Això és molt més insidiós i fonamentalment destructiu que qualsevol mera activitat política doctrinal, ja que el credo del materialisme subversiu, introduït subtilment a la vida d'un poble, és l'aniquilador de tota espiritualitat, valors morals i cultura nacional. És, citant les paraules de Mommsen, "un ferment actiu de cosmopolitisme i descomposició nacional". Molta gent, tant opositors com enganyats del comunisme polític, així com grans elements de les masses superficials, van a la deriva sense saber-ho cap al mar de Saragossa del bolxevisme cultural a causa dels molts corrents malsans que infecten la vida contemporània.

Nombroses són les flors del mal que sedueixen els buscadors de sensacions i els hedonistes de les ciutats modernes, amb la iridescència de la seva putrefacció!

Compareu el que avui dia s'anomena art amb els fascinants èxits de l'època isabelina, o amb els d'altres èpoques menors, fins i tot fins a principis del segle actual. L'embotiment de la *mentalitat popular* es va agreujar seriosament amb l'arribada de la revolució industrial i la destrucció concomitant de la pagesia. Havent-se tornat amorfa, és incapaç de reaccionar contra la infecció espiritual. Malgrat tot, però, el segle XIX encara podia mostrar en el seu declivi alguns grans escriptors i poetes, bons pintors i compositors capaços.

Quin és l'aliment intel·lectual de la gent avui, l'ambrosia de la nostra beneïda democràcia?
Pintura i escultura surrealistes, una orgia d'imaginacions mòrbides i distorsionades, que troba la seva contrapart cacofònica en la música cantant i ritmada de la selva contaminada per la neurosi del club nocturn. Pel·lícules carregades d'excitació, cosmopolitisme i propaganda. Llibres i revistes sensacionalistes o sexuals, o ambdues coses. Papers plens de mentides, trivialitats i fotografies més calculades per atraure l'atenció sobre els cossos de les dones que sobre les seves cares. És peculiar que tantes "belles i glamuroses senyoretes tal i tal" s'aixequin les faldilles fins a...

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

ser fotografiat.

En l'esfera econòmica, el liberalisme, que és el leitmotiv filosòfic de tots els partits democràtics, dóna joc sense traves als instints depredadors i a la dominació o extinció dels febles i menys astuts pels forts. Els humanitaris apòcrifs que denuncien indignats qualsevol recurs a la força física, no demanen cap restricció a l'exercici del poder monetari massiu ni a la tirania econòmica de la "capacitat empresarial" sense escrúpols. I, tanmateix, hi pot haver altres formes d'assetjament més menyspreables que la violència física crua.

L'esclavitud i la subjecció no són sempre només físiques. Els individus que no tenen ni una sola gràcia salvadora, ni cap talent més enllà de la mera astúcia mercantil, poden, i ho fan, forçar altres persones infinitament més dignes i dotats a un estat de dependència econòmica abjecta. Han portat la lluita al terreny on saben que estan segurs de guanyar, on preval el codi de Mammon. Sota la dictadura dels diners, el benefici és necessàriament l'objectiu primer i final, i l'estandardització massiva en totes les fases de la vida ofereix el mètode més racionalitzat i, per tant, lucratiu per esgotar la vaca lletera pública. La nació es troba cada cop més dominada pel sistema de cadena financera i comercial des del bressol fins a la tomba. Els ideals morals, espirituals i culturals no són "proposicions remuneradores". No es poden "imposar" ni "suportar" a les borses de valors. A més, les persones que els posseeixen no tenen la docilitat i l'apatia necessàries per convertir-se en els partidaris de l'explotació i l'engany estandarditzats.

Així, la subversió espiritual marxista va de la mà del materialisme comercial, "aprofitant-se" de la follia i la decadència. Un precedent que s'eixampla cap a un altre (una frase que cristal·litza el col·lapse de la ment democràtica moderna), la llicència genera encara més llicència i culmina en un abús incontrolat. L'extrem prim clàssic de la falca s'introduïa aquí, allà i a tot arreu, i la bretxa s'eixamplava, fins que la nació "real" trontolla cap a la seva ruïna.

Els apòstols de la decadència anomenen això "progrés". Ho és, però progrés en el seu propi camí designat cap a la Gehenna. El progrés del bolxevisme espiritual del llibertí, la podridura del marxisme que corroeix els òrgans vitals de la nació, un afrodisíac sinistre administrat pels bruixots de la decadència sota les diverses etiquetes de llibertat democràtica, autoexpressió i pensament avançat. "Cal moure's amb els temps" és la consigna fútil, com si l'anarquia social actual fos el resultat de "força major", i s'hagués convertit en el destí irremediable del poble britànic sucumbir en un alè de degeneració cosmopolita.

Acompanyant la podridura moral i cultural, la doctrina de l'atròfia racial i el mestissatge entra al camp contemporani, i els mateixos destil·ladors de verí són els principals en la campanya per la limitació racial i l'abolició de la barrera de color. La gent del camp, font de salut i cultura nacionals, és estrangulada econòmicament, i la barrera de la seva oposició instintiva eliminada. Les últimes restes són amuntegades a les ciutats per crear un entorn artificial i antinatural que les converteixi en part de la massa megalopolitana desarrelada, divorciada de la natura, i que augmenta el nombre de víctimes passives i cegues de la democràcia financera per a un major benefici de les cadenes internacionals de botigues i cinemes.

Ni les excursions de cap de setmana al camp o al mar, ni l'habitatge en cases adossades en zones residencials amb jardí, poden compensar la desracinació generalitzada del poble, la destrucció gairebé total de la pagesia anglesa, ja que, a part dels perills econòmics, els efectes morals, físics i culturals són incalculables. Davant la necessitat imperiosa d'una reorientació i replanificació completes de la nostra economia nacional, la socialdemocràcia ens dóna "cinturons verds" i campanyes de "fitness nacional". Pal·liatius puerils, castells de sorra i il·lusions. Els fugitius de cap de setm

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

d'una civilització mecanitzada s'emporten la ciutat a la ment i la reflecteixen en les seves accions subconscients. Els acompanya en la seva parla i literatura, els seus discos de jazz per al gramòfon portàtil i els seus aparells de ràdio, en la seva urbanitat i les seves afectacions.
L'Smart Alick substitueix l'oblidada Amintas, i una jueva esteatòsica en pantalons curts és la seva Amaril·lis.
("Oh, cantor de Persèfone.") Buscant Arcàdia troben una casa de viatgers. No senten les flautes de Pan en clarianes frondoses, sinó que gemeguen una cançó de jazz negroide, o la Internacional, en camps abandonats que esperen "desenvolupament", dels quals les fades han fugit.

En aquesta atmosfera de decadència, el marxisme floreix com el fruit del Mar Mort, mentre que la humanitat, la debilitat, la cobdícia, la vanitat i el vici són complaguts i explotats. Els gustos i les tendències poc saludables són excitats per la suggestió i la propaganda de "donar la iniciativa", i després cínicament anomenats "demanda pública". Les noies més belles mostren els seus encants en pel·lícules, en companyies de ball internacionals o "fan striptease" en cabarets estrangers davant l'escòria multicolor de la humanitat.

L'apoteosi de la degeneració nacional, si no es controla, és el control del bolxevisme polític. El pla marxista és imposar-lo furtivament sota la màscara d'un socialisme pseudoidealista, quan la ment col·lectiva ha estat prou enverinada pel virus de la decadència col·lectiva. Els sequaços del marxisme soscaven amb la intensitat d'una plaga de rates mesqueres, i tot buscador de plaer irresponsable, tot egoista apàtic i tot imbècil fatu que pensa que és de moda o intel·ligent criticar tot allò tradicional, patriòtic i saludable està ajudant a augmentar l'impuls del nostre declivi nacional.

La frase està escrita a la paret. El poble no té ulls per a res més que informes de la borsa, resultats esportius, el programa diari de plaers insignificants, atrocitat i persecució, i la lletania antifeixista d'odi? És significatiu que sigui precisament contra aquells que han vist i entès el portent d'aquest escrit, que es dirigeixin tots aquests grunyits de hiena.

El marxisme s'aprofita de cada bogeria i debilitat, busca la junta de totes les armadures i exigeix tolerància i encara més tolerància, fins que arriba el moment d'imposar la seva pròpia intolerància incommensurable.

Fins i tot si la seva obra malvada només estigués a mig fer, segurament la destrucció de l'ànima de Gran Bretanya seria un sacrifici massa gran a l'altar de l'Anticrist.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

L'enemic és el liberalisme, de J.K. Heydon

PRIMERA PART

T. La nació és una unitat natural, que funciona com un organisme viu en virtut d'un amor comú que uneix els individus que la componen. Existeix per naturalesa, ja que l'home és per naturalesa social i individual; existeix pel bé comú, que, com va reconèixer Aristòtil, és més sublim que el bé individual; i per tant constitueix una vida que en alguns aspectes transcendeix les vides dels individus que la componen en cada moment concret.

Dic «en alguns aspectes», perquè la veritat sempre està equilibrada entre errors que exageren un aspecte i en descarten un altre. És un error dir, amb Hegel, que la nació transcendeix l'individu en tots els aspectes, igual que és un error dir, amb els liberals, que la nació no és més que la suma aritmètica dels seus individus. La veritat es troba entre aquests errors. La nació és una unitat composta de parts, i per tant té un ésser més gran que les seves parts; perquè allò que està compost té un ésser més gran que allò de què està composta. Té un principi de composició, en el cas present l'amor, que actualitza les potencialitats dels seus components, i així constitueix un ésser més gran. A més, l'ésser més gran de la nació és evident de moltes maneres.

La nació té una certa immortalitat natural que els seus individus no tenen; té una certa mesura del poder de creació, investit en les seves unitats fonamentals, les famílies; té el dret de prendre la vida de l'individu per una causa suficient, cosa que cap individu té. Per tant, és manifest que la nació, la comunitat perfecta, transcendeix els individus que la componen.

Però tot això només s'aplica a l'ordre de la natura, que és l'ordre en què existeix la nació.
L'home, l'individu, a diferència de la nació, és un ésser sobrenatural. No té cap fi natural, estrictament parlant; només té un fi sobrenatural, al qual està subordinada tota la seva vida natural, ja sigui personal o social. D'aquí es dedueix que la nació, que només és en l'ordre natural, està subordinada a l'individu pel que fa a la finalitat. Existeix per naturalesa, precisament perquè els seus individus puguin arribar a ser, i així puguin assolir el fi sobrenatural pel qual han arribat a ser.

Aquest assumpte és de la màxima importància i els feixistes faran bé de tenir-ho ben clar, ja que altrament podrien posar en perill el nucli de la força del seu argument. L'ús de la paraula "totalitari" és desaprovable, ja que és molt ambigu, sobretot si la distinció que acabo de fer no està clarament present. Mentre que el comunisme és estrictament totalitari, negant que l'individu tingui un fi sobrenatural o cap dret contra el Poder Civil, els feixistes de vegades es conformen amb una manera condescendent envers la religió, com si poguessin reclamar amb raó un totalitarisme absolut però renunciar-hi magnànimament en el cas de les pràctiques religioses. Si això representés la seva actitud real, trencaria tota la força de la seva causa, justificant l'acusació que el feixisme no difereix del comunisme en essència. Tinguem tan clar com el migdia que considerem que l'organisme nacional és més gran que els individus, només en l'ordre de la naturalesa i fins al fi del bé comú, que s'ha d'entendre a la llum del destí sobrenatural dels individus.

Fins i tot amb això clar, l'ús de "totalitari" encara està obsolet, ja que porta a ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

malentès. Suggereix que l'Estat, en el sentit del poder civil del governant, podria reclamar el dret de fer coses com ara treure els fills del control dels seus pares, si es considera oportú, fins i tot si els pares no han fet res per renunciar al seu dret natural de criar els seus fills. L'Estat no pot reclamar aquest dret, és clar, ja que és contra natura destruir la família i, per tant, no pot ser pel bé comú. Els feixistes no pretenen fer cap afirmació tan antinatural com aquesta; però de vegades es diuen totalitaris per emfatitzar-ho, és a dir, reclamar l'autoritat total per governar pel bé comú. Aquest ús de la paraula és defensable; però és massa obert a tergiversacions i fins i tot a malentesos innocents.

A més, l'èmfasi que es pretén posar és completament innecessari. La sòlida doctrina del Poder Civil no necessita èmfasi, ja que és que el governant té *plens* poders per al bé civil per llei natural. Cap poder pot ser més complet que ple, i és millor deixar la qüestió aquí, excepte per considerar què s'entén per bé civil.

En aquest sentit, cal destacar que l'organisme nacional no està mancat d'estructura interna. Al contrari, és orgànic en tota la seva massa. L'amor és el seu principi vital, des de l'amor conjugal i parental a la família fins al patriotisme que dóna personalitat a la nació en conjunt; i entre aquestes manifestacions limitants forma concentracions intermèdies de tota mena i tipus, polítiques, culturals i econòmiques, que corresponen a les necessitats de la nació o a les necessitats dels individus en diverses capacitats socials però subnacionals. Un home pot ser alhora marit, votant en la política nacional i subnacional, metge, accionista de diverses empreses, golfista, naturalista, amant de l'art i moltes més coses; i en cada capacitat, algunes d'elles d'importància nacional i altres no, es troba unit amb altres individus pel vincle d'un amor comú.

Algunes de les concentracions orgàniques dins de la nació són de tan vital importància que només les podem comparar amb els principals òrgans d'un ésser humà, mentre que d'altres són més ornamentals. Així, el governant és clarament el cap de la nació, l'agricultura i la indústria són les seves mans, i el transport és la seva sang vermella; la publicitat és l'orella nacional, i l'exèrcit és la pell protectora; la policia són potser els fagòcits, etc. La Reial Acadèmia, en canvi, és un bonic clotet, desitjable i que serveix a un propòsit per a la salut i la felicitat, però de menys urgència.

Sent aquesta la vida de l'organisme nacional, se'n deduirà que la llibertat consisteix, per a cada individu, a tenir l'oportunitat d'aconseguir un equilibri harmoniós entre tots els aspectes de la seva vida que li són propis en vista de la seva naturalesa general i particular, siguin aquests aspectes individuals o socials, importants o no importants. I, a més, l'oportunitat en aquest sentit s'ha d'entendre en un sentit positiu, ja que l'amor és el principi de la vida social.

L'oportunitat no és un mer *laissez-faire* per fer un ajust que pot ser pràcticament impossible, sinó que la comunitat ha de proporcionar totes les facilitats i els estímuls perquè un home pugui aconseguir una harmonia en tots els aspectes de la seva vida, de manera que res més que la seva pròpia manca d'amor no ho pugui impedir.

L'oportunitat, en l'altre sentit de mera absència de prevenció activa, potser es pot anomenar llibertat, però està lluny de ser-ho. Per exemple, l'ètica ofereix diversos criteris mitjançant els quals podem estimar, almenys aproximadament, quin és el salari just d'un treballador en circumstàncies donades.
Aquest salari no pot, sota cap circumstància, ser inferior al salari que mantindrà l'home i la seva família amb una comoditat frugal, i serà superior si la riquesa produïda, en part pel treball de l'home, és més que suficient per oferir una simple compensació a tots els agents humans implicats en la producció de la riquesa. Però la teoria liberal ignora el salari just de l'ètica i considera el treball com una mercaderia que s'ha de comprar el més barat possible al mercat laboral; considera que un salari natural sorgirà de la lliure interacció entre l'oferta i la demanda de treball;

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

i aquesta és la teoria dels salaris que s'encarna en tota l'organització liberal d'Anglaterra avui dia, tot i que *el laissez-faire* absolut ha estat considerablement restringit per la legislació social. En aquestes circumstàncies, potser no és una ximpleria dir que el treballador és *lliure* de rebutjar el salari de mercat i exigir el salari just, que l'empresari és *lliure* de pagar el salari just i de desestimar el salari de mercat. Els economistes parlen del contracte salarial com un contracte lliure, i això pot tenir un significat, igual que té un significat dir que sóc lliure de pujar a la lluna. El treballador és lliure d'acceptar un salari injust o d'unir-se als aturats; al nostre país lliure no és un delicte punible estar a l'atur. I també és lliure l'empresari de pagar un salari injust o sucumbir a la lliure competència dels seus rivals i deixar de complir la seva funció social com a empresari. Però ni el treballador ni l'empresari poden exigir o fer justícia i continuar durant molt de temps complint la seva funció social. Per tant, cap dels dos gaudeix de llibertat.

La llibertat requereix com a mínim que es pugui fer justícia en el compliment de les funcions socials, ja que la justícia va per davant de l'amor. Si l'amor és el principi vital de l'organisme social i no es pot manifestar en la simple justícia social, aleshores, clarament, l'organisme social ha d'estar malalt i la llibertat afectada. La llibertat és salut social, un entorn social en què l'individu té totes les facilitats i els estímuls per aconseguir una harmonia en tots els aspectes de la seva vida.

Aquesta és la veritable teoria de la llibertat i comparem-la amb la falsa teoria liberal, enmig de l'agonia de la qual la civilització anglosaxona encara intenta prosperar virilment i lamentablement. En el seu millor moment, la teoria liberal no identifica la llibertat amb el *laissez faire;* aquesta identificació va ser un desenvolupament natural d'una teoria que originalment era menys òbviament falsa. En el seu millor moment i més presentable, la teoria liberal considera la llibertat com un equilibri entre la llibertat d'acció personal i les obligacions que sorgeixen d'un contracte social que es considera que els ciutadans han signat entre ells per al bon ordre, els termes del qual s'han de determinar mitjançant l'opinió pública, ja que la veu del poble és la veu de Déu.

L'interès personal individual és l'única força reconeguda com a operant, és a dir, l'interès personal ordinari quan es considera la llibertat personal, i un tipus d'interès personal il·lustrat quan es consideren les restriccions necessàries de la llibertat personal. L'amor no entra en el cas en absolut, perquè tot el sacrifici de la llibertat personal que pot ser necessari per l'ordre es considera prou justificat per l'interès personal il·lustrat.

Ara bé, aquesta teoria podria funcionar molt bé si els homes fossin perfectes. Seria artificial i simplement falsa en la seva formulació, però no veig cap raó per la qual no hauria de donar els mateixos resultats que la teoria veritable; perquè l'interès propi, en la seva perfecció, té el mateix fi que l'amor, és a dir, l'elecció del bé suprem.

Però no som perfectes. Essencialment, som amants del bé i la veritat, però no perfectes; definitivament estem deformats cap a un interès propi del tipus anomenat egoisme, que és el contrari de l'amor. La deformació no és suficient per fer-nos diferents de bons i bells per naturalesa, però és una taca clara i innegable. Ningú nega ni pot negar la seva existència, tant si s'adhereix a la doctrina cristiana de la caiguda com si ens considera com a evolucionants de simis a superhomes.

Sent això així, podríeu esperar que la teoria liberal s'allunyés del funcionament perfecte tant, però no més, com la humanitat s'allunya de la il·lustració perfecta en la seva estimació de l'interès propi; i us podeu preguntar quina millor hipòtesi de treball podem esperar o desitjar en un món imperfecte. És molt bonic parlar de l'amor com el principi vital de la societat; però com que el funcionament de la teoria de l'amor es veurà afectat per la nostra tendència a l'egoisme tant com la teoria de l'interès propi il·lustrat, què guanyo substituint una teoria per l'altra?

Aquest raonament podria ser enganyós, però seria fals, ja que la teoria de l'amor és certa mentre que

******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

la teoria il·lustrada de l'egoisme, què hi guanyo jo que la teoria falsa funcioni millor que una teoria simplement falsa, perquè l'amor roman per ajudar-la; i admeto que la teoria veritable no funcionarà tan bé com hauria de funcionar, perquè l'amor està contaminat per l'egoisme. Però malgrat tot això, encara és cert que la teoria liberal és una teoria falsa, i una teoria falsa en els afers humans necessàriament, ja que som imperfectes, ha de conduir a la ruïna a la llarga. Ha de ser així, a partir de principis abstractes.

Però no cal que em basi en raonaments abstractes. La teoria liberal ha estat amb nosaltres prou temps com per permetre'ns observar el procés ruïnós en acció. Quan es va formular per primera vegada, potser la imperfecció del seu funcionament no era més gran que la imperfecció de la humanitat. De fet, no tenia cap funcionament considerable; va ser només a mesura que la teoria va trobar expressió en la doctrina econòmica i en l'acció política basada en ella que el seu funcionament va créixer fins a convertir-se en l'organització liberal de la societat que ara ens té gairebé indefensos.

L'expressió de la hipòtesi purament teòrica del liberalisme en economia, i en la política que s'hi basava, era una qüestió de raonament; i aquest raonament va ser l'inici del procés degeneratiu. Mentre el cor fos lliure d'ignorar la falsa teoria, no hi podia haver resultats més baixos que la baixesa de la humanitat; però el raonament sobre una falsa teoria pot avançar cap a la baixesa sense límits. Al principi, potser, el suposat equilibri entre la llibertat d'acció personal i els sacrificis per ordre només estava una mica deformat cap al costat de la llibertat personal; però a mesura que els homes s'acostumaven a aquest fals equilibri i començaven a raonar sobre el tema, la seva vena d'egoisme va trobar fàcilment excuses per inclinar la balança una mica més a favor de la llibertat personal. I així va continuar el procés fins que vam arribar al *laissez-faire pur,* que va ser enunciat solemnement com la més alta saviesa econòmica i política.

En aquell moment érem esclaus de la falsa teoria, almenys en la nostra qualitat d'individus. No servia de res que un home fos bondadós; la competència sense restriccions era l'ordre del dia i estava protegida per les lleis del país i tota l'organització de la societat; un home bondadós només podia sospirar i dir-se a si mateix que els negocis eren negocis, que les lleis de l'economia eren les lleis inexorables de la selva: menjar o ser menjat.

Però la naturalesa humana va romandre bona i bella, i els resultats del *laissez-faire* van ser obertament impactants. L'individu no podia fer res per alterar-la, però la comunitat en conjunt podia restringir la llei de la selva; i així va succeir que els homes van recórrer a l'acció política, de la qual abans havien exigit que deixés en pau la indústria, demanant-li que intervingués cada cop més mitjançant la legislació social.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nacionalsocialista per William Joyce

THOMAS CARLYLE ocupa el primer lloc entre els pensadors britànics que el van precedir i va mostrar en els seus escrits algunes de les principals tendències de la filosofia feixista, i entre ells Shakespeare i Goldsmith van contribuir molt; però en tota la vasta extensió dels escrits de Carlyle no hi ha res que es pugui considerar com a producte d'una ment nacionalsocialista. Ell mateix tenia l'esperit del nacionalsocialisme molt abans que el nom existís. Les seves paraules són sempre les paraules d'un patriota. El seu apassionat amor pel país podria, en el seu temps, no haver satisfet les proves del patriotisme, perquè no era cap abstracció el que estimava, era el poble; i aquí rau precisament la diferència fonamental entre el vell patriotisme i el nou. El vell es preocupa per les idees i els traços externs: el nou es preocupa per la realitat mateixa del poble, i és patriotisme perquè és socialisme en l'únic sentit honorable que es pot adjuntar al terme.

El propòsit d'aquest breu article no és escriure sobre Carlyle, criticar-lo i afegir-hi res a la ja pesada massa de generalitzacions que inevitablement s'han d'entrellaçar al voltant de qualsevol gran escriptor. Encara menys tenim la intenció de discutir el que els incauts descriurien com la "política de Carlyle". Que aquells que tenen molt de temps lliure s'embarquin en investigacions destinades a demostrar que el gran autor era un Whig o un Tory. Demostrar que ho era seria qualsevol dels dos seria difícil; però a part de la dificultat, seria inútil perquè aquests termes antics no connoten res del que existeixi en la política britànica actual. En lloc, per tant, d'intentar demostrar la nostra tesi, simplement presentarem Thomas Carlyle una vegada més.

A aquells que, imprudènciament, s'hagin acomiadat d'ell durant una bona estona, que parli per si mateix, i les seves paraules proporcionaran al nacionalsocialista tant una inspiració com una confirmació de la teoria feixista. Tot defensor del nacionalsocialisme feixista és conscient de l'acusació que constantment es fa contra el seu moviment: que està conspirant per destruir la llibertat. Potser, de fet, no hi ha cap acusació que es faci amb més freqüència contra el credo nacionalsocialista.

Fent un cop d'ull a les pàgines de *Past and Present,* llegim:—

> «Llibertat? La veritable llibertat d'un home, diríeu, consisteix a trobar, o a ser obligat a trobar, el camí correcte i a caminar-hi. Aprendre o a ser ensenyat quina feina realment era capaç de fer, i després, mitjançant permís, persuasió i fins i tot obligació, posar-se a fer-la. Aquesta és la veritable felicitat, honor, "llibertat" i màxim de benestar. Si la llibertat no és això, a mi, per exemple, no m'importa gaire la llibertat.»

Probablement mai no hi ha hagut una afirmació més clara que sense disciplina la llibertat és impossible.

De la mateixa manera, veiem aquí una clara demanda del dret a actuar. Com diu Sir Oswald Mosley: «El principi de la llibertat és la fi del caos econòmic. Però, com es pot superar el caos econòmic sense el poder d'actuar? Cal preservar la llibertat constitucional, però aquesta llibertat s'expressa en el poder del poble per elegir el parlament i el govern, i així triar la forma de lideratge que desitja. Més enllà d'això no es pot anar». O per citar el manifest oficial del

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Unió Britànica: El feixisme és un lideratge de la nació. No és dictadura en el sentit antic de la paraula, que implica un govern contra la voluntat del poble. És dictadura en el sentit modern de la paraula, que implica un govern armat pel poble amb un poder d'acció complet per superar els problemes que s'han de resoldre si la nació vol viure.

La doctrina de Carlyle sobre el lideratge i l'autoritat no inclou cap de les actituds adoptades envers la classe pels antics partits. Igualment repulsives li són l'esnobisme i la guerra de classes. Les cites llargues difícilment es poden justificar tret que siguin d'un valor excepcional, però aquí ens prenem la llibertat de citar un passatge llarg perquè és un dels més grans mai escrits en la nostra llengua:

> «Dos homes honro, i cap tercer. Primer, l'Artesà treballador que amb eines fetes a la terra conquereix laboriosament la Terra i la fa d'home. Venerable per a mi és la Mà dura; torta, grollera; en la qual, tanmateix, resideix una virtut astuta, indestructiblement reial, com la del Ceptre d'aquest Planeta. Venerable també és la cara aspra, bronzejada per la intempèrie, bruta, amb la seva intel·ligència rude; perquè és la cara d'un Home que viu com un home.»
> Oh, però el més venerable per la teva grolleria, i fins i tot perquè hem de compadir-te tant com estimar-te! Germà amb prou feines suplicat! Per a nosaltres la teva esquena estava tan encorbada, per a nosaltres estaven deformats els teus membres rectes i els teus dits: tu eres el nostre conscripte, sobre qui va caure la sort, i lluitar les nostres batalles va quedar tan malmès. Perquè en tu també hi havia una Forma creada per Déu, però no s'havia de desplegar; havia d'estar incrustada amb les gruixudes adherències i desfiguracions del Treball; i el teu cos, com la teva ànima, no havia de conèixer la llibertat. Tot i això, continua treballant, continua treballant: estàs en el teu deure, deixa'n anar qui vulgui; treballes per allò totalment indispensable, pel pa de cada dia.
>
> Un segon home honro, i encara més: Aquell que es veu treballant per allò espiritualment indispensable; no el pa de cada dia, sinó el Pa de la Vida. No està ell també en el seu deure; esforçant-se per l'Harmonia interior; revelant-la, per acte o per paraula, a través de tots els seus esforços externs, siguin alts o baixos? El més alt de tots, quan el seu esforç extern i intern són un: quan el podem anomenar Artista; no només Artesà terrenal, sinó Pensador inspirat, que amb un instrument celestial conquereix el Cel per nosaltres! Si el treball pobre i humil que fem que tenim Aliment, no ha de ser el treball elevat i gloriós per a ell a canvi, que tingui Llum, tingui Guia, Llibertat, Immortalitat? Aquests dos, en tots els seus graus, els honro: tot la resta és palla i pols, que deixa que el vent bufi on vol.

La dignitat del treball mai s'ha expressat amb més fidelitat que en aquestes línies, que per si soles proclamen Carlyle com un gran pensador nacionalsocialista. S'ha escrit molt sobre el mateix tema per innombrables escribes socialistes, però cap d'ells tracta el tema d'aquesta manera. En el millor dels casos, el treball es presenta com una dificultat i, en el pitjor dels casos, com una maledicció, ja que la seva actitud general és que el treball és una injustícia oportuna i inevitable infligida a l'home, que s'ha de redimir de la desgràcia exigint el preu més alt pels seus serveis. Però per molt alt que sigui el preu que obtingui, en la filosofia socialista només serà un "esclau assalariat". Per tant, és interessant llegir el que Carlyle té a dir sobre els motius de l'heroisme i l'èxit. Escriu: «És una calúmnia contra els homes dir que la facilitat, l'esperança de plaer, la recompensa, una merda de sucre de qualsevol tipus en aquest món o en el següent, els impulsa a l'acció heroica. En

> el mortal més vil hi ha alguna cosa més noble. El pobre soldat maleït, contractat per ser afusellat, té el seu honor de soldat diferent de les regulacions d'entrenament i el xíling al dia. No és tastar coses dolces, sinó fer coses nobles i veritables, i vindicar-se sota el Cel de Déu com un Home fet per Déu, el que el fill més pobre d'Adam anhela vagament. Mostrar

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

> Si li doneu la manera de fer-ho, la feina més avorrida es converteix en un heroi. Fan un gran mal a l'home que diu que ha de ser seduït per la facilitat. La dificultat, l'abnegació, el martiri, la mort, són els atractius que actuen sobre el cor de l'home. Enceneu la seva vida interior genial, teniu una flama que crema totes les consideracions inferiors.

Sentiments com aquests mai no podrien tenir el seu origen en la democràcia financera o els seus admiradors. Cal destacar que Carlyle aquí parla dels motius de l'heroisme, no del mer treball. Ataca l'arrel del vell dogma marxià conegut com la Teoria del Valor Treball i l'anihila. Mostra la comprensió més clara del que Marx mai no entendria: que l'intel·lecte creatiu i l'acció heroica són completament incommensurables amb els processos ordinaris del treball; i que de cap manera els èxits més nobles i, per tant, més importants de l'home es poden incloure dins la categoria de mer esforç mecànic.

Es podria objectar que Carlyle simplement representa l'home com una criatura irracional o irracional. Si això és així, Carlyle té raó.

En algunes societats, l'heroisme disminueix fins als límits més baixos. En els països financero-democràtics actuals, fins i tot és menyspreat i odiat pels financers jueus perquè informaria el caràcter nacional amb l'orgull que exigeix la independència nacional; però que el motiu heroic pot ser la regla més que l'excepció s'ha demostrat a Alemanya i Itàlia, on, tot i que l'objectiu principal del sistema feixista és millorar fins a la irreconeixibilitat la sort del poble, la gran majoria dels homes estan disposats a sacrificar-ho tot, no per guanys materials, sinó pels principis que consideren sagrats.

El nostre autor mostra en un passatge molt sorprenent la veritable relació entre el treball i l'Imperi. Quan es sosté que Thomas Carlyle era un simple socialista, hem de pensar en la propaganda que el Socialisme Internacional ha dut a terme durant tants anys contra l'imperialisme, i invocar un dels passatges més sorprenents del Sartor Resartus:

«Cert, tu, Gold-Hofrath», crida el professor en un altre lloc: «massa ple, de fet». Mentrestant, quina porció d'aquest insignificant globus terràcnic heu llaurat i excavat fins que ja no ha crescut més? Quina és la densitat de la vostra població a les pampes i sabanes d'Amèrica; al voltant de l'antiga Cartago i a l'interior d'Àfrica; a tots dos vessants de la serralada altaica, a la plataforma central d'Àsia; a Espanya, Grècia, Turquia, la Grim Tartària, el Curragh de Kildare? Un home, en un any, segons tinc entès, si li presteu la terra, s'alimentarà a si mateix i a nou persones més. Ai las, on són ara els hengistes i els alarics de la nostra Europa, encara brillant i encara en expansió; que, quan la seva llar esdevingui massa estreta, s'allistaran i, com a pilars de foc, guiaran endavant aquestes masses supèrflues de valor viu indòmit; equipats ara no amb la destral de batalla i el carro de guerra, sinó amb la màquina de vapor i l'arada? On són? Preservant la seva caça?

És interessant observar un exemple aquí de l'actitud envers l'aristocràcia que Carlyle reitera gairebé en cada ocasió. Era un pensador massa profund i infinitament massa honest per fingir que l'aristocràcia era innecessària. Una i altra vegada queda clar al llarg dels seus escrits que no pot concebre cap poble que actuï com una comunitat, excepte sota la direcció d'una classe de líders. Però el que espera d'aquesta classe també queda molt clar, i contrasta molt fortament amb el que va rebre la gent del seu temps i el que la gent del nostre temps encara està obligada a rebre, durant molt poc temps. Volia construir un veritable Imperi Britànic, i aquest desig està clarament escrit amb les seves pròpies paraules:

> «Anglaterra, aviat, aquesta illa nostra només contindrà una petita fracció dels anglesos.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

> A Amèrica, a Nova Holanda, a l'est i a l'oest fins a les antípodes, hi haurà un domini saxó que cobrirà grans espais del Globus. I ara, què pot mantenir tots aquests units en pràcticament una sola nació, de manera que no es baralli i lluiti, sinó que visquin en pau i en relacions fraternals? Això es considera, amb raó, el problema pràctic més gran, la cosa que tota mena de sobiranies i governs han d'aconseguir aquí.
>
> Què aconseguirà això? Les lleis del Parlament, els primers ministres administratius no poden. Amèrica està separada de nosaltres en la mesura que el Parlament la podia separar. No ho diguem fantàstic, perquè hi ha molta realitat. Aquí, dic, tenim un rei anglès, a qui cap temps ni casualitat, el Parlament o la combinació de Parlaments no pot destronar. Aquest rei, Shakespeare, no brilla amb una sobirania coronada sobre tots nosaltres com el més noble, el més gentil i, alhora, el més fort dels signes d'unió; indestructible?

La inferència no és, és clar, que volguéssim Shakespeare com un emperador feixista, sinó que els lligams més forts han de tenir realment la seva força en la cultura espiritual del nostre poble, sigui quina sigui la part del món on siguin; i, en última instància, aquesta proposició no significa més que la conducta i el destí dels pobles estan determinats per les filosofies que sostenen. Estar completament informat de la filosofia més noble és fer actes nobles; ser degradat amb una corrupció bastarda de cultures negroides i semítiques és que l'home blanc estigui arruïnat.

Carlyle sabia que ni els tractats ni les conferències podien produir la unitat mundial que tant desitjava. El seu assoliment només podia ser possible mitjançant la unitat espiritual. Com hem escrit en una altra ocasió: "On no hi ha esperit col·lectiu, no hi pot haver seguretat col·lectiva". Però aquesta font de poder espiritual, aquesta cultura i filosofia, només poden provenir d'una veritable aristocràcia basada en convencions de classe com les que existeixen en la democràcia financera. D'altra banda, Carlyle va emfatitzar amb raó la connexió entre la propietat de la terra i el poder d'influir en la cultura d'una nació. En *el passat i el present* es diu bé que "la terra és la base justa d'una aristocràcia; qui posseeix la terra, ell, més emfàticament que qualsevol altre, és el governador, el vicerei del poble de la terra. És en aquests dies com ho era en els d'Enric Plantagenet i l'abat Samsó, com ho serà en tots els dies. La terra és la mare de tots nosaltres; nodreix, protegeix, alegra, ens enriqueix amorosament a tots: de quantes maneres, des del nostre primer despertar fins al nostre darrer son al seu benetït si matern, ens envolta a tots, com amb els seus benetïts braços materns".

Carlyle, però, no va preveure del tot els efectes de la Revolució Industrial. Amb prou feines podia visualitzar el dia en què tot quedaria arruïnat, i l'agricultor, el pagès, el terratinent, reduïts a una posició d'impotència miserable, carregats amb les cadenes de la usura jueva.
No hauria pensat que el terratinent en aquesta condició lamentable pogués fer el paper d'un aristòcrata benèvol; perquè per a ell l'aristocràcia era poder, i el poder significava responsabilitat i servei. "Una classe alta", escriu, "sense deures a complir és com un arbre plantat en precipicis; de les arrels del qual s'ha esfondrat tota la terra. La natura no posseeix cap home que no sigui un màrtir. Quin és el significat de la noblesa si aquesta és noble? La noblesa mai va residir en un patiment valent pels altres, no en una mandra de fer patir els altres per nosaltres".

Per hora es poden llegir passatges de Carlyle que tracten les condicions del seu temps que serien igualment aplicables a les condicions del nostre. Gairebé no es pot evitar preguntar-se si li ha passat alguna cosa al Parlament en els darrers cent anys quan es llegeix:

«El Parlament, amb qualsevol esforç, haurà de sortir d'aquelles profundes rutines de no fer res; i aprendre a dir, per tots els costats, alguna cosa més edificant que el Laissez-faire. Si el Parlament no ho pot aprendre, què serà del Parlament? Els milions de treballadors d'Anglaterra pregunten als seus ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******»

Machine Translated by Google

Parlament anglès, sobretot, ens pots governar o no? El Parlament, amb els seus privilegis, és fort; però la necessitat i les lleis de la natura són més fortes que ell. Si el Parlament no pot fer això, profetitzem que el Parlament farà alguna altra cosa i coses que, de la manera més estranya i no pas la més feliç, faran que es faci —probablement no gaire avantatjosa per al Parlament! Feta d'una manera o altra, la cosa s'ha de fer."

Com va dir Adolf Hitler: «Etwas muss geschehen». O com va observar Oswald Mosley: «El resultat dels dos sistemes dels dos grans partits organitzatius de l'Estat és al final el mateix, l'estabilitat confosa amb la reacció i la resistència al canvi, juntament amb el progrés confós amb el debat obstructiu i la irresponsabilitat dels comitès, acaben igualment en el caos. Tots dos són instruments per evitar que es facin les coses i el primer requisit de l'era moderna és que les coses es facin». Aquest passatge de The Greater Britain mostra un acord amb Carlyle que va més enllà de la convicció i es converteix en un mètode d'expressió.

Es pot triar qualsevol passatge a l'atzar del nostre autor per il·lustrar el seu odi pel sòrdid materialisme de l'Escola de Manchester:

«En aquests temps complicats», escriu, «amb el pagament en efectiu com a únic nexe entre home i home, les classes treballadores de la humanitat declaren, de la seva manera confusa però més emfàtica, als no treballadors, que seran governades; que ho han de fer, sota pena de cartismes, matonismes, cremades de robatoris i fins i tot coses més negres que aquestes. El pagament en·efectiu és l'únic nexe; i hi ha tantes coses que els diners en efectiu no es poden comprar! Els diners en efectiu són un gran miracle, però no tenen tot el poder al Cel, ni tan sols a la Terra».

A la vista de tot el que va escriure Carlyle, i tot el que s'ha escrit sobre ell, seria va i presumptuós en un article tan breu intentar fer una anàlisi completa de la seva obra. Fins i tot seria precipitat seleccionar passatges dels seus escrits i tractar-los com a professions de mera fe política. És per aquesta raó que hem adoptat l'altre mètode, més directe, de seleccionar a l'atzar de la seva immensa obra passatges que no pretenen estar limitats pels termes de la mera doctrina política; sinó que en esperit i en raó són expressions del pensament nacionalsocialista del qual qualsevol feixista podria estar orgullós.

Si es suggereix que la selecció s'ha vist afectada per la parcialitat, l'única resposta és que cap persona responsable ha acusat mai Carlyle d'inconsistència. La filosofia que trobem en una pàgina, la trobem en una altra, i així fins al final del volum. En lloc de suposar que la nostra proposició inicial s'ha demostrat a satisfacció del lector, preferiríem que busqués la prova per si mateix en l'estudi més aprofundit de Thomas Carlyle, la duresa i puresa de pensament del qual haurien de servir d'exemple a aquells que sostenen el credo d'acer d'una edat de ferro, que, en paraules de Mosley: "travessa la verborrea de la il·lusió per assolir una nova realitat".

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

William Morris - Nacionalsocialista per Arthur Reade

T. L'actitud dels socialistes anglesos envers William Morris ha causat durant molt de temps sorpresa i decepció entre els seus admiradors. Aquí hi havia un home, entre els més grans del segle XIX, que en el punt àlgid del seu poder va descuidar molts dels seus interessos anteriors per llançar-se al moviment socialista. Cap anglès d'igual calibre no s'havia unit mai a les seves files.
I, tanmateix, en cert sentit, sempre ha estat un estrany en el moviment i els seus companys socialistes el consideren així. La seva grandesa a vegades ha estat reconeguda amb inquietud per ells, s'ha fet un elogi de boca en boca del seu treball i els seus èxits, però mai li han donat el cor, mai l'han considerat com un d'ells, ni com el seu líder inspirat. Aquesta posició ha estat reservada per al jueu alemany Karl Marx.

Aquest és un fet que il·lumina considerablement la vergonya causada per la presència de Morris entre els socialistes. De fet, estava d'acord amb ells en el seu desig d'acabar amb la pobresa sòrdida i els seus mals concomitants, i en la creença que el socialisme, d'una forma o altra, proporcionava la sortida. Però la seva perspectiva de la vida i la seva visió del socialisme diferien en molts aspectes vitals de les dels "camarades" i sentia en el fons dels ossos que una societat que s'hi recomanés seria una presó per a ell mateix. Va lluitar diligentment amb Marx i va intentar conscientment absorbir-lo. Fins i tot va tenir els seus moments d'entusiasme per "El Capital". Però a la llarga, alguna cosa en ell, més forta que el seu jo superficial, es va revoltar. Volia una revolució, sí, però aquesta societat marxista no era la forma de vida que corresponia a la seva visió. Era massa mecànica per a ell, massa abstracta, massa urbana; massa cosmopolita, massa poc anglesa.

Entre la perspectiva de la vida de Marx i la de Morris hi havia, efectivament, un gran abisme. Marx era un jueu cosmopolita, Morris era un anglès del sud. Marx era un home d'estudi, Morris un home de l'aire lliure i del taller. Marx abraçava la ciutat, Morris sempre somiava amb un camp purgat del "vapor esbufegant i la cursa del pistó" i amb un Londres "petit, blanc i net". Marx era un entusiasta de les màquines, Morris desitjava reviure l'artesania individual que havia fet bella Anglaterra. Marx era materialista, amb visions d'una organització social mecanitzada, Morris era poeta i, com a tal, una mica anarquista. Marx predicava l'odi de classe i la guerra civil. El crit del cor de Morris era per la companyonia. "La companyonia és el cel, i la manca de companyonia és l'infern: la companyonia és la vida, i la manca de companyonia és la mort! i les accions que feu a la terra, és per la companyonia que les feu".

Morris, doncs, per molt que s'esforcés, mai va ser en el fons un marxista. El cosmopolitisme, tant del socialisme internacional com de les finances internacionals, era un anatema per a ell. No només com a somiador de somnis va néixer fora de temps, sinó també com a socialista. Com a socialista va ser un precursor d'alguna cosa que encara es trobava al ventre del temps. Les seves afinitats espirituals eren amb un moviment que només va sorgir i es va consolidar molt després de la seva mort. El seu veritable lloc no és entre els marxistes sinó entre els nacionalsocialistes.

Perquè Morris era un home de fortes passions i cap al llarg de la seva vida va ser més forta o constant que la seva passió per Anglaterra. Amb quina afectuositat i comprensió escriu sobre el seu aspecte exterior.

La terra és una terra petita, massa tancada dins dels mars estrets, sembla, per tenir gaire espai per inflar-se fins a la immensitat; no hi ha grans erms aclaparadors en la seva tristesa, no

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

grans solituds de boscos, cap terrible paret de muntanya verge: tot és mesurat, barrejat, variat, lliscant fàcilment d'una cosa a una altra; petits rius, petites planes que s'inflen, terres altes que canvien ràpidament, totes assetjades per bells arbres ordenats; petits turons, petites muntanyes, envoltades per les parets de cames d'ovelles: ni presó ni palau, sinó una llar decent.

El mateix afectuós agraïment informa les boniques descripcions dels paisatges anglesos a les introduccions, mes a mes, dels relats de "El paradís terrenal" i és un acompanyament perpetu d'aquell somni d'una Anglaterra renovada i desperta que és el tema de "Notícies del no-res", i dóna tant color i resplendor a "Un somni de John Ball". El socialisme de Morris, de fet, es va inspirar en gran mesura per l'anhel de salvar o recuperar els antics valors anglesos, la glòria de la seva arquitectura, la bellesa del seu paisatge, la mà d'obra individual que feia que fins i tot els seus més humils fossin artesans, el caràcter del seu poble "rústic i de ment estreta, però seriós, veraç i d'hàbits senzills". En un racó apartat de l'Alt Tàmesi, va dir una vegada a un públic de Birmingham que acabava de veure mitja dotzena de «petites esglésies de poble, cadascuna de les quals és una bella obra d'art. Aquestes són les obres dels pallassos del camp del Tàmesi, com ens diríeu, res més grandiós que això. Si la mateixa mena de gent les dissenyés i construís ara, no podrien fer res millor que les petites capelles inconformistes ordinàries que es veuen escampades pels nous barris. Això és amb el que es corresponen...». I de Westminster va escriure que «els autors d'aquesta gran epopeia no han deixat noms. Perquè, de fet, no és obra d'un sol home, sinó de la gent del sud-est d'Anglaterra. Va ser obra de la voluntat inseparable d'un cos d'homes, que van treballar, com van viure, perquè no podien fer altrament...». Trobar en termes de vida moderna algun equivalent d'aquest assoliment, d'aquell esperit d'una Anglaterra anterior i més feliç, aquesta va ser la força motriu darrere del socialisme de Morris.

El seu veritable lloc, doncs, és en un socialisme que ha deixat de ser cosmopolita i s'ha convertit en nacional. I amarat com està a l'Edat Mitjana, hauria sentit un interès particular en tots aquests aspectes del nacionalsocialisme que recorden els gremis d'artesans medievals. Que l'Estat Corporatiu basi la ciutadania no només en una base territorial sinó en la pertinença activa a un gran gremi de treballadors, li hauria semblat el més alt sentit comú.

De fet, hauria lamentat que l'artesà individual de l'Edat Mitjana hagués estat tan àmpliament substituït per l'enginyer i el tècnic. Però hauria sentit que, en reconèixer la importància dels treballadors organitzats com a tals, l'Estat Corporatiu s'inspirava en la idea correcta.
Massa temps fa que la política ha estat divorciada de les necessitats i els desitjos de l'home comú i deixada en mans especialitzades d'aquells advocats, malvats i desagraïts, els monopolis dels quals la població enfadada a "A Dream of John Ball" està tan ansiosa per desfer-se. A "News from Nowhere" les Cases del Parlament no són més que una relíquia interessant. Anglaterra està governada pels anglesos i per als anglesos i ha deixat de ser el peó dels interessos financers que avui manipulen la política del seu partit a Westminster.

Una altra característica del nacionalsocialisme que hauria tingut l'aprovació total de Morris és la seva insistència en la importància fonamental de l'agricultura. Morris, com els nacionalsocialistes d'avui dia, concebia una comunitat feliç no en termes de grans ciutats sinó d'una societat principalment agrícola. La terra és per a ell una passió. «La terra i el seu creixement i la seva vida! Si pogués dir o mostrar com l'estimo!»

Però no només com a quelcom sobre el qual escriure poemes. També com a quelcom per cultivar i nodrir una raça forta. Una de les vistes més boniques del món per a Morris eren "les terres verdes amb el creixement començat" i en una de les seves cartes parla de l'agost, amb la seva collita daurada.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

camps, com el millor de tots els mesos per veure la campinya anglesa. "News from Nowhere" té una vinyeta encantadora dels segadors de fenc treballant a la vall del Tàmesi, tots vestits alegrement de manera que el prat semblava un gegantí llit de tulipes. "Totes les mans treballaven deliberadament però bé i constantment, tot i que eren tan sorolloses amb xerrades alegres com un bosquet d'estornells de tardor". El país feia temps que havia deixat de ser menyspreat, de ser descuidat, de ser avorrit. En altres llocs, escriu: "Vull que la ciutat estigui impregnada de la bellesa del país, i el país de la intel·ligència i la vida viva de la ciutat".

Morris, de fet, hauria subscrit amb entusiasme tota la doctrina que s'anomena autarquia econòmica. Entenia el romanticisme i la utilitat del comerç i s'imaginava, sota el vell pont de Londres, les onades verdes que s'hi llepaven.

> "Unes poques quilles que porten vares llevantines,
> tallades de la fusta de teix al turó cremat, i gerres
> punxegudes que mans gregues van treballar per omplir, i
> van atresorar espècies escasses d'algun mar llunyà, tela
> d'or de Florència i tapissos d'Ypres, i tela de
> Bruges i barrils de Guyena."

Certes coses belles i rares s'han d'aconseguir necessàriament a través del comerç. Però per la doctrina econòmica moderna de viure de les exportacions, de sacrificar-ho tot a "una balança comercial favorable", no sentia res més que menyspreu. El fonament i el secret d'una vida feliç residien per a ell en produir coses del propi sòl. Una expressió clàssica d'aquest sentiment es troba en la seva descripció de la vida dels homes de Burgdale en aquella noble novel·la romàntica "Les arrels de les muntanyes". A "Notícies del no-res", Anglaterra s'ha emancipat de la seva dependència d'un immens comerç exterior i ha trobat la felicitat i una abundància substancial amb els seus propis recursos.

Un altre vincle entre el nacionalsocialisme i Morris es troba en la filosofia del primer, *Kraft durch Freude* (Força a través de l'alegria). Això coincideix estretament amb l'ensenyament de Morris sobre l'alegria en el treball. Gran part de la propaganda socialista ordinària es preocupa de representar el treball com una maledicció. Això està a quilòmetres de distància de Morris. "Vaig intentar pensar què em passaria", escriu, "si em prohibissin la meva feina diària ordinària; i sabia que moriria de desesperació i cansament". Però sostenia que "cap treball que no es pugui fer amb plaer en fer-lo val la pena fer-lo", i es va esforçar a través del seu socialisme per garantir que tots els seus companys de feina també estiguessin en condicions d'escollir el treball que els agradava i estimar-lo com ell. Dels pallassos del país de la vora del Tàmesi als quals ja s'ha al·ludit, va escriure: "Hi va haver un temps en què tothom que feia alguna cosa feia una obra d'art a més d'una peça útil de béns, i els donava 'plaer de fer-ho'. Sigui el que sigui que dubti, no en tinc cap dubte". I referint-se a l'actualitat, diu: "En un estat de societat correctament ordenat, tot home disposat a treballar hauria de tenir assegurat: Primer, una feina honorable i adequada; Segon, una casa sana i bonica; Tercer, ple oci per al descans de la ment i el cos". Que lluny que estem d'això avui! Mirant per una finestra a Hammersmith, sent els "crits i xiscles i tota la degradació llançada a la gloriosa llengua de Shakespeare i Milton" i veu passar "les figures i cares brutals i imprudents". "Sé pels meus propis sentiments i desitjos què volen aquests homes, què els hauria salvat d'aquesta profunditat més baixa de salvatgisme: una ocupació que fomentés el seu respecte per si mateixos i guanyés l'elogi i la simpatia dels seus companys, i habitatges als quals poguessin arribar amb plaer, un entorn que els calmaria i els elevaria; treball raonable, descans raonable". No creu en l'especialització excessiva: un home hauria de ser capaç de dedicar-se a moltes coses diferents. I el plaer es troba en la tensió i l'esforç, així com en la feina més delicada i refinada. "Notícies del no-res" conté un enèrgic...

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

descripció d'un grup d'homes que arreglaven camins amb energia i del seu plaer en això, i unes paraules de lamentació que la feina bruta s'està tornant força escassa en aquests temps utòpics.

Un altre punt de contacte entre Morris i el nacionalsocialisme és el seu apassionat desig que un poble arribi a les seves pròpies arrels. De principi a fi va ser un gran nord-europeu. Podria haver criticat la insistència de Hitler sobre la raça, considerant-la excessiva, però detestava el cosmopolitisme que produïa aquesta insistència i era profundament nòrdic de cor. Tot i que estimava tots els elements que formen el caràcter i la història anglesos, tenia una afecció especial per aquells que són del nord. Així, mentre que com a narrador feia plena justícia a les arrels clàssiques i celtes de les quals també extraiem la nostra sang i força, tornant a explicar les seves sagues amb un entusiasme afectuós, és al voltant de la saga del nord on sorgeixen els seus entusiasmes més poderosos, i especialment aquella saga islandesa de la qual va escriure de manera tan crua i commovedora a "Poems by the Way". Els seus escriptors desconeguts havien trobat "l'encanteri, pel qual es fonia la boira de la por" i a ells Morris es va dirigir en les tensions de la seva pròpia vida, i va poder dir en retrospectiva: "Bé, m'heu ajudat en la meva necessitat". Que els homes no coneguessin aquestes històries li causava dolor físic i, en tornar-les a explicar al seu "Sigurd el Völsung", va donar a conèixer sense descans tota la mesura de la seva força. Va visitar Islàndia dues vegades i va arribar a considerar-la com una mena de Terra Santa de la nostra raça.

La nostra debilitada Anglaterra d'avui podria respirar amb avantatge aquell aire tònic inspirador.

Fins i tot amb una mirada tan breu com aquesta, és evident que les afinitats de Morris amb el nacionalsocialisme són del caràcter més sorprenent. No és difícil imaginar les seves probables crítiques.
Va ser un gran poeta i en el poeta sempre hi ha alguna cosa d'anarquista. El que menys li agrada del nacionalsocialisme és la gran importància que sol imposar a l'Estat. En fer-ho, els nacionalsocialistes poden tenir raó; almenys és cert que durant un període de gran crisi i transició, quan es creen i s'estan provant noves formes, un comandament unificat fort és essencial per a la supervivència. Però sempre existeix el perill que una organització altament centralitzada, perquè és un mitjà necessari per a la salut social en moments d'estrès, pugui persistir i convertir-se en un fi en si mateixa, en dies en què es requereix una major llibertat. El nacionalsocialisme pot fer front a aquest perill si i quan sorgeix. Mentrestant, no és dolent que un precursor tan robust com William Morris li recordi que, en igualtat de condicions, el nacionalsocialisme, un cop les noves formes que ha creat s'hagin establert i consolidat sòlidament, hauria de tenir com a objectiu menys interferència estatal en lloc de més.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

El mite jueu per "Scepticus"

A A la reunió anual de l'Associació Britànica a Nottingham, el setembre de 1936, el Sr. H.G. Wells va dir la veritat històrica pel que fa al paper que van jugar els jueus en el pensament religiós, que segons ell havia estat molt exagerat. Quan el Sr. Wells va fer el seu discurs, jueus de totes les classes socials van sortir a respondre i van aconseguir que moltes figures públiques gentils repudiessin les opinions del Sr. Wells. L'argument principal jueu en les seves respostes va ser —com ha estat des del principi— que els profetes hebreus han ensenyat el monoteisme a la humanitat.

El gran problema és si aquesta afirmació hebrea es pot establir a la llum dels documents cuneïformes i dels autors clàssics, tots dos coincidint amb el període dels orígens hebreus i el Regne jueu de Palestina.

És extraordinari que totes les fonts esmentades anteriorment demostrin exactament el contrari d'aquestes afirmacions.

Els documents egipcis de l'Imperi Mitjà (1750-1350 *aC)* sota els dos Amenhoteps mostren sense cap mena de dubte que cap al 1400 *aC* Akhenaton i la seva cort van fer una revolució religiosa en introduir el monoteisme com a religió d'estat. Els fets es descriuen acuradament a la Cambridge Ancient History.

L'evidència de l'historiador llatí Justinus que l'origen dels jueus era de Damasc, ara està més que confirmada per les cartes de Tell-Amarna. Aquesta correspondència demostra que durant molts segles Canaan va ser una mera província fronterera egípcia, la possessió de la qual va ser sovint disputada pels hitites. L'idioma de la correspondència era el babiloni.

Aquestes cartes de Tell-Amarna s'il·luminen encara més amb els arxius hitites de Boghaz-Keuy. Tots dos esmenten una classe de persones anomenades *Habiru,* una classe d'esclaus. Els estudiosos d'origen jueu de tots els països neguen que els *Habiru* tinguin res a veure amb els hebreus. Hi ha detalls interessants a les cartes de Tell-Amarna. Sis cartes adreçades al faraó d'Egipte són d'un tal *Abdi-hiba,* el governador d'Urusalim (Jerusalem). Crec que aquest Abdi-hiba és la transcripció egípcia del nom Abraham, en qualsevol cas natiu de Síria, mentre que l'Antic Testament porta Abraham de l'Ur dels Caldeus. Abdi-hiba està molt pressionat pels Habiru (cap al 1400 aC). Carta rere carta, sol·licita ajuda militar a Egipte. «Al Rei, senyor meu, Sol meu. Abdi-hiba, servent teu, als peus del rei, senyor meu, set i set vegades caic. És una calúmnia el que al·leguen contra mi. Mira, no sóc un príncep... Mira, ni el meu pare ni la meva mare m'han establert en aquest lloc; el braç del poderós rei m'ha fet entrar a casa del meu pare.»

...

En una altra carta demanant ajuda, escriu al faraó: «els habiru estan capturant les fortaleses del rei... totes han mort. Que el rei, senyor meu, enviï ajuda al seu país».

L'Antic Testament no coneix cap d'aquests fets ni els posteriors, res de la gran guerra mundial lliurada entre Ramsès II (1292-1225 aC) i els hitites de Cadeix, on tots els estats organitzats de l'època s'havien unit a un o altre dels dos bel·ligerants.

No hi ha ni una paraula sobre el rei David o Salomó de cap font, excepte la tradició oral

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

de l'Antic Testament escrit molts segles més tard, probablement durant el captiveri a Babilònia, és a dir després del 585 aC. El fet que no se'n faci cap menció en cap font no exclou necessàriament la possibilitat de la seva existència i la veritat aproximada de la història; més encara, ja que el país més interessat en Síria i Palestina, Assíria, estava aleshores en eclipsi, és a dir, cap al 1000 aC.

La següent evidència cuneïforme planteja les preguntes sobre els orígens de Jahur-Jehovah. La tradició de l'Antic Testament sobre l'origen jueu del nom és ben coneguda. Però les inscripcions aramèiques trobades a Zinjirli (vall mitjana de l'Eufrates) mostren clarament que en el moment de la invasió de Tiglat-Pileser III (740 aC) de la terra de Sam'al, hi havia un petit regne independent de Y'di que és realment Yaudi. Aquesta dinastia de Y'di va ser fundada pel que sembla al segle VIII aC per KrL; a qui va succeir Parra I, que ha deixat una inscripció al seu déu Hadad. Per tant, el rei Azrian de Yaudi, que va ser identificat amb Azariah de Judà (2 Reis, xv.) fins al descobriment d'aquesta inscripció aramèica, resulta pertànyer a una dinastia eufratiana mitjana. Aquesta revelació també ha creat una gran pertorbació en la història de l'Antic Testament.

Al llarg del període del poder militar d'Assíria, des d'Assurnatsirpal II (884-860 aC) fins al final d'Assíria (612 aC), els assiris esmenten un rei de Samaria i un de Judà. És estrany que no s'esmentin Israel i Canaan. Eren petits principats sempre tributaris d'Assíria, així com del regne més proper de Damasc. Durant els seus 35 anys de poder, Shabuanassar III (859-824 aC) va envair Síria i Palestina catorze vegades. Esmenta almenys cinc invasions durant les quals va deportar gent de Palestina a Assíria. Tiglat-Pileser IV (745-728 aC), Sargon II (722-705 aC), Sanherib (705-682 aC), Azarhadon, etc., tots van envair i devastar Síria i Palestina, cadascuna d'elles diverses vegades, i van deportar gent a Assíria i Babilònia. Igual que Amenhotep IV d'Egipte, Zoroastre havia estat cantant himnes al Sol i a l'Ahuramazda, la forma més pura de monoteisme des de principis del segle VIII aC.

El déu únic Ahuramazda, la font de la bondat i la puresa, va sobreviure fins i tot després —i probablement gràcies a— el martiri del mateix Zoroastre. La prova d'això és que els aquemenis (des del 548 aC en endavant) van adoptar Ahuramazda com el seu únic déu. Ara es pot demostrar que Zoroastre va viure a la primera meitat del segle VIII aC. Els pobles de Síria i Palestina escampats per tot l'Imperi Assiri a causa de les deportacions no desconeixien del tot la doctrina monoteista de Zoroastre.

L'Antic Testament diu que Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer de l'Antic Testament), el rei de Babilònia, va portar el poble jueu al captiveri (cap al 555 aC). No hi ha cap registre d'això en els textos babilònics. Però suposant que sigui cert, com és el més probable, els captius jueus a Babilònia, després de la destrucció del temple de Jerusalem en particular, naturalment s'inclinarien a una reflexió més profunda. La religió zoroastriana devia ser força prevalent allà.
Hi ha proves que l'Àsia occidental va quedar profundament commocionada per la caiguda total d'Assíria (612-606 aC) i l'auge de les races àries, totes més o menys adoradores de Zoroastre. La idea d'un únic déu devia haver penetrat fins i tot entre un poble tan conservador com els babilonis. Nabunaid (553-538 aC), l'últim rei de Babilònia, conscient de la marea creixent, va intentar evitar el perill.
Sota un pretext o un altre, va reunir a la capital tots els ídols de les diferents ciutats babilòniques i les imatges dels déus locals. Aquesta acció va causar un immens descontentament entre els sacerdots locals i el gran nombre dels seus seguidors. Probablement aquesta és una de les raons per les quals l'exèrcit babilònic no va resistir quan Cir va entrar discretament a la ciutat (538 aC) i va posar fi a l'Imperi Babilònic.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

La tradició de l'Antic Testament diu que Cir va alliberar els captius jueus. Crec que el persa despreocupat no es preocupava gens per la gent de la ciutat, sempre que rebés el tribut. La meva opinió és que el monoteisme jueu va ser portat a Palestina pels captius de Babilònia. Una revisió crítica d'Esdres 1 i altres capítols de les Cròniques són susceptibles a aquesta interpretació. Una consciència racial va créixer entre els jueus —si és que mai abans de la gran dispersió de l'any 71 dC— com a conseqüència del captiveri a Babilònia. L'experiència havia demostrat que massa déus no havien salvat la humanitat. Hi havia més probabilitat de redempció mitjançant l'adoració d'un déu totpoderós.

Ha desconcertat molt els estudiosos que durant tot el període hel·lenístic, el mitjà de comunicació comú entre els jueus fos el grec. Per descomptat, hi havia el Sanedrí i els sacerdocis. La parla principal entre els nadius semítics sembla haver estat una llengua vernacla de l'arameu. No es pot determinar si els sacerdots jueus parlaven hebreu entre ells.

Sens cap mena de dubte, Ciceró és l'estadista més intel·ligent i just de la República Romana. En un món de corrupció i llicència absolutes, està sol ambAtó, contra qui no s'ha al·legat cap càrrec de suborn o mala conducta. Els seus escrits proven l'abast dels seus poders intel·lectuals i raonament. Entre centenars de cònsols i pretors, és l'únic cònsol que va tornar de Cilícia amb un historial honorable. Ciceró és un pensador polític exaltat, just i honest. És molt objectiu pel que fa a les nacions estrangeres. Va escriure sobre la lleugeresa dels grecs, sobre l'esclavitud dels lidis, però mai va anomenar cap d'ells enemics de Roma. Només els jueus anomena una vegada i una altra "els nostres enemics". *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

El següent és l'acusació sobre l'or jueu... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis* ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.—Quant a l'or exportat a Jerusalem pels jueus d'Itàlia i de totes les nostres províncies. . . . . *Huic autem* barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fut. de la República.

. . *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.—El* credo religiós dels jueus, els nostres enemics, no era un obstacle. . . etc., etc.

Aquesta oració de Ciceró és probablement una de les peces més belles i patriòtiques en llatí; durant els darrers cinquanta anys, però, no hi ha hagut cap edició escolar per a les escoles públiques i universitats d'aquest país, per raons òbvies. Tampoc hi ha hagut cap edició de *Les Històries,* de Tàcit, per la mateixa raó. Tàcit (Annalium.il.85) esmenta que sota l'emperador Tiberi el senat va emetre un decret que prohibia el culte egipci i jueu i expulsava 4.000 jueus alliberats de Roma a Sardenya, i la resta que abandonessin Roma immediatament.

Tàcit afirma en un passatge que durant el període de més èxit del Regne jueu (el segle aC i fins a la destrucció de Jerusalem per Titus l'any 70 dC), els jueus adoraven un cap d'ase al seu temple (Tàcit: Historiarum V. 2-5).

Horaci i Juvenal tenen moltes altres coses a dir sobre ells. Constantí, anomenat el Gran, va cometre l'horror de permetre la canonització de l'Antic Testament al primer Concili de Nicea l'any 325 dC. Durant aproximadament una o dues generacions, els jueus es van fer molt populars a tota la cristiandat com a fills de profetes. Però amb prou feines va passar un segle (és a dir, des de principis del segle V) abans que masses d'ells rebessin l'ordre d'abandonar Constantinoble i Alexandria.

No hi ha gaire dubte que, amb l'objectiu de venjar-se de la "cristiandat", els jueus

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

va tenir un paper considerable en l'organització del moviment de l'Islam. Tot i això, és molt curiós que, malgrat els serveis prestats pels jueus, els primers califes van infundir-los un fanatisme terrible.
Com a "pobles del Llibre", els àrabs mai van obligar els cristians a adoptar l'Islam, excepte amb una invitació formal. Però fins als califes abbàssides (850 dC), l'Islam no va reconèixer els jueus com a monoteistes.
Comunitats senceres de jueus a les parts del Llevant van ser obligades a la conversió, i els homes van ser conduïts a les primeres files dels exèrcits de l'Islam.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

El món musulmà i Palestina per A. Yusuf Ali

P. La política britànica a Palestina durant la postguerra ha estat una nafra recurrent en les relacions entre Gran Bretanya i el món musulmà. Els malentesos que va crear ja eren prou greus a la dècada de 1920; a la dècada de 1930, la calor que han generat ha estat tan tremenda que hi ha el perill d'una explosió. I en aquest any de gràcia de 1938, la situació mundial s'ha deteriorat tan ràpidament que ningú es pot permetre ignorar Palestina com un factor important per a la futura pau del món. Les autoritats britàniques s'han adonat vagament de la seva situació impossible i en dos anys han enviat dues comissions per ajudar-les a resoldre el problema. El que no s'han adonat és de la força del sentiment musulmà i dels fonaments inexpugnables en què es basa aquest sentiment.

No és cert que només els països àrabs estiguin interessats en la qüestió. Cada setmana els diaris de l'Índia publiquen notícies de reunions en diversos centres del país que expressen simpatia amb els àrabs i demanen a la Gran Bretanya que canviï la seva política a Palestina.

No només els musulmans, sinó també els hindús estan interessats en la qüestió. S'ha observat més d'un Dia de Palestina, en el qual s'han pronunciat discursos contundents. S'ha suggerit l'Hijrat (exili voluntari) i la no cooperació amb el govern com a mitjans per pressionar les autoritats. Els musulmans de Java sota sobirania neerlandesa han mostrat el mateix gran interès i han causat molta vergonya al seu govern. A les colònies musulmanes franceses, el sentiment de Palestina s'afegeix materialment als problemes molt complicats als quals s'ha d'afrontar la política colonial francesa. I és natural que als mateixos països àrabs el sentiment de simpatia amb els seus germans àrabs i d'indignació contra la repressió i la injustícia que es practica a Palestina trobi una forta expressió.

El príncep Saiful Islam del Iemen, amb la seva delegació de coronació el 1937, va expressar públicament els seus profunds sentiments i els del seu poble en reunions a Londres. Parlant en una recepció a la qual van assistir diversos membres del cos diplomàtic, va dir: "Tots els musulmans del món simpatitzen amb els àrabs de Palestina i no descansaran fins que la qüestió palestina es resolgui sense perjudici dels drets civils dels àrabs". I el Iemen no ha callat des de llavors, sinó que ha fet diversos esforços per suggerir una solució.

L'Iraq ha estat encara més insistent. L'actual primer ministre de l'Iraq ha fet declaracions que han estat criticades en alguns sectors com a "indiscrecions flagrants". Si eren indiscrecions, almenys estaven inspirades per una genuïna ansietat que l'opinió britànica no es deixés enganyar i cometés més errors a Palestina. Es creu que la seva recent visita (a la tardor de 1938) a Londres va tenir principalment l'objectiu de presentar alguna solució raonable a la qüestió palestina, i va ser en resposta al fort sentiment sobre la qüestió que existeix entre el seu propi poble a Bagdad. Transjordània, com a veïna i en alguns aspectes part de la mateixa àrea geogràfica, està, per descomptat, íntimament interessada. El rei Abdul Aziz Ibn-Saud, de l'Aràbia Saudita, ha mantingut fins ara un silenci diplomàtic, però els seus súbdits, l'ardent Ikwan, són potser entre els grups àrabs més importants que observen els esdeveniments a Palestina amb un interès més que platònic.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Síria està en plena fase de naixement de la seva nova llibertat com a Estat àrab sobirà, i la visió àrab de Palestina no és enlloc un tema més viu que a Damasc. Històricament i geogràficament, Palestina forma part de Síria i la rebel·lió palestina té la més sincera simpatia i suport a la naixent república siriana. El Gran Muftí de Jerusalem és refugiat en un dels estats constituents de Síria: Damasc ha estat i és un dels centres més importants de suport a la causa àrab palestina. S'ha celebrat més d'un congrés musulmà internacional a Bludan (prop de Damasc). L'últim d'aquests congressos es va celebrar al Caire l'octubre de 1938. Hi van assistir membres musulmans de les legislatures de diversos països. Es va comprometre a la defensa de Palestina, l'establiment d'un govern nacional al país i l'abandonament de la idea impracticable d'una Llar Nacional Jueva a Palestina. Immediatament després del congrés parlamentari es va celebrar al Caire una reunió internacional de dones partidaris de la causa àrab a Palestina sota la presidència de la Sra. Sharawy. Els egipcis, tant el poble com els seus líders religiosos i parlamentaris, donen suport de tot cor a la causa. I Egipte és el centre intel·lectual del món arabòfon.

Així, tenim pràcticament la veu unànime del món musulmà en la resistència a les ambicions jueves a Palestina. Els cristians dels països àrabs també estan completament d'acord amb els seus germans musulmans en aquest assumpte. No és exagerat dir que tot el Pròxim Orient està en flames per aquesta qüestió, i que tot el món musulmà hi està en simpatia i cooperació.

Aquests estats estan creixent gradualment en poder i importància. La seva ambició és formar un *bloc compacte,* i s'han negociat diversos tractats per tal de promoure aquest objectiu. L'Iran i Turquia s'han unit a alguns d'aquests tractats. Val la pena alienar elements tan importants de la població de l'Àsia occidental i el nord d'Àfrica per tal de dur a terme la Declaració Balfour, que en si mateixa era incompatible amb les promeses fetes als àrabs? De fet, si es volen satisfer les demandes jueves, infringirien una part essencial de la mateixa Declaració Balfour, ja que la carta del Sr. Balfour a Lord Rothschild, publicada el 2 de novembre de 1917, contenia les paraules en cursiva a continuació:

> *"Veiem amb favor l'establiment a Palestina d'una Llar Nacional per al poble jueu, i farem tot el possible per facilitar aquest objectiu,* entenent clarament que no es farà res que pugui 'perjudicar els drets civils i religiosos de les comunitats no jueves existents a Palestina'."

La Declaració era ambigua i inconsistent amb la bona fe britànica envers els àrabs. S'ha demostrat que no funciona a la pràctica i ha fet molt de mal al prestigi britànic al món musulmà. És una nafra recurrent en la política mundial en el moment actual i és probable que sigui una causa fructífera de molts disturbis i inquietuds en el futur. Els enemics d'Anglaterra hi troben un camp prometedor per a la seva propaganda i no és probable que perdin les seves oportunitats en temps de crisi o perill. Segurament, una opinió intel·ligent i ben instruïda es pronunciaria amb contundència en contra d'una política tan absurda.

Fins ara només hem considerat qüestions de política. Examinem l'assumpte com una qüestió de justícia. Jerusalem i Terra Santa no només són sagrades per als jueus; ho són encara més per als cristians i els musulmans. L'esdeveniment central de la fundació del cristianisme es va dur a terme en aquesta terra. L' *Urasjid al-Aqsa* s'esmenta expressament com a lloc sant a l'Alcorà (xvii. 1, 5 i 7). Durant 1.868 anys, des de la destrucció del Temple per Titus l'any 70 *dC,* els jueus han estat expulsats del país. Durant 2.500 anys (des del captiveri babilònic)

Els jueus no han tingut cap poder suprem al país. Durant els sis segles aproximadament (des de l'època de Josuè, 1254 aC, fins a la captura de Jerusalem per Nabucodonosor, 587 *aC)* van intentar governar un poble mixt

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

població, però estaven dividits entre ells. El seu poder real amb prou feines va durar dues generacions, és a dir: durant els regnats de David i Salomó (1055 a 977 *aC).* En cap moment van formar una majoria en la població, que consistia en filisteus (que van donar nom a Palestina) i diverses tribus àrabs, com ara edomites, amalequites, moabites, etc. Els jueus només han estat a la terra a bots i barrals, i només com a minoria.

És just, en aquestes circumstàncies, parlar de Palestina com una terra de jueus? Es considera més correctament com una porció del Jazirat-ut Arab, l'illa àrab gairebé envoltada pel Mediterrani, el Mar Roig, el Mar d'Aràbia, el Golf Pèrsic i la vall de l'Eufrates i el Tigris.
Econòmicament, Aràbia, si mai arriba a la seva pròpia esplendor, només es pot mantenir amb les extensions de terres costaneres fèrtils que envolten els seus deserts sorrencs. Jurídicament, el Mandat que Gran Bretanya té sobre Palestina no converteix Palestina en territori britànic, ni autoritza Gran Bretanya a disposar de la terra com vulgui. És un administrador d'una "nació independent", i la seva funció és "oferir assessorament i assistència administrativa", no cedir part del seu territori a estrangers, ni guardar-lo per a ella mateixa. El Pacte de la Societat de Nacions (Art. 22) diu en referència a Palestina i Síria: "Certes comunitats que abans pertanyien a l'Imperi Turc han arribat a una etapa de desenvolupament en què la seva existència com a nacions independents pot ser reconeguda provisionalment, subjecta a l'assessorament i l'assistència administrativa per part d'un mandatari fins que puguin valer-se per si soles. Els desitjos d'aquestes comunitats han de ser una consideració principal en la selecció del mandatari".

El desig unànime de la majoria de la població original de Palestina, és a dir, gairebé tota excepte l'element estranger introduït recentment, és que siguin declarats una nació sobirana i independent. Han experimentat enormes sacrificis i han vessat la seva sang lliurement lluitant per aquest objectiu. L'únic camí honorable, per tant, que li queda a Gran Bretanya és:

Abandonar el mandat;

Lliurar el territori al poble com a nació sobirana, amb una constitució elaborada per el poble mateix;

Prohibir qualsevol futura immigració jueva;

Fer un tractat amb el nou Estat per a la protecció raonable de la minoria jueva que decideix romandre com a membres lleials de l'Estat i obeir les seves lleis, amb les salvaguardes per a l'autonomia local que s'acordin, sobre el principi que *factum vale quod fieri non debuit;*

Permetre la lliure elecció de retirada a aquells que no desitgen ser incorporats a l'Estat.

Un acord d'aquest tipus contribuirà a la pau i el desenvolupament futurs i, finalment, farà justícia als àrabs assetjats. Aquest seria un dels últims actes flagrants d'injustícia comesos pel Tractat de Versalles que s'haurien de remeiar segons els principis d'equitat, bona consciència i una concessió raonable als fets reals de la situació.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Feixisme i dialèctica per A. Raven Thomson

El progrés ininterromput del feixisme a Europa sembla indicar l'existència d'un nou procés històric, que no es pot negar, però que avança cap a la seva inevitable conclusió.

Els marxistes, que pensaven haver heretat del profeta Carles una explicació perfecta del progrés històric, ara no saben explicar aquest revés inesperat, que fa estralls amb el seu pla estratègic en el moment en què la victòria semblava a l'abast del proletariat. Està molt bé anomenar el feixisme "l'expressió organitzada de la determinació dels capitalistes de no detenir-se davant res per mantenir-se al poder", com fa el Sr. John Strachey; però això no explica la manera arrogant amb què els líders feixistes tracten els capitalistes més grans, ni la seva completa subordinació de la llibertat financera al benestar nacional.

Examinem el sistema marxista, "La interpretació materialista de la història", per veure on s'ha equivocat. Primer de tot hem de tornar a Hegel, ja que, com va comentar Lenin, "Marx és inintel·ligible sense Hegel". Ara bé, Hegel certament no era materialista; al contrari, era idealista. Creia que l'univers era tot esperit, o més correctament, tot "idea". Això no va agradar al jueu Karl Marx; però en la seva explicació dels fenòmens Hegel va inventar un sistema anomenat "La dialèctica" que va tenir una immensa atracció per a la ment subtil de Marx.

El concepte de Hegel de l'"Univers" va ser un esforç estupend de l'intel·lecte humà, potser el major assoliment mental de la humanitat. Va veure un espectacle impressionant d'una "idea" que ho abastava tot i estava involucrada en un procés interminable d'autoconeixement. En aquest procés, tots els fenòmens, inclosa l'existència de la humanitat mateixa, eren peces d'una "dialèctica" o argument vast i complicat, mitjançant el qual la "idea" disputava amb si mateixa en la recerca de la veritat última, o més correctament, de l'"autoconeixement". Va concebre el procés com la postulació repetida d'alguna "tesi" o aspecte de la veritat, de la mateixa manera que un científic postula una teoria per explicar fets químics o físics.

Aleshores, com que aquesta tesi no abraçava, de fet, tota la veritat, extorquiria una "antítesi" o concepte oposat, que aleshores s'enfrontaria a una lluita "dialèctica" amb la suposició incompleta de la "tesi". De la mateixa manera que els oponents d'una teoria científica reuniran els arguments en contra.

Finalment, d'aquesta dialèctica sorgiria una "síntesi", incloent-hi aspectes tant de la tesi com de l'antítesi en una apreciació més detallada de la veritat. Com que aquesta síntesi formaria aleshores una tesi nova, però encara incompleta, provocaria una lluita dialèctica addicional, una síntesi addicional, etc., en una recerca progressiva del coneixement últim. De nou, el paral·lelisme amb el progrés de la investigació científica és proper. De manera molt natural, Hegel tenia l'home, i especialment l'estat organitzat i civilitzat, en la més alta estima, com l'instrument més avançat en la perfecció dialèctica de la idea. Aquest és l'origen de l'opinió, força errònia, que Hegel defensava el culte a l'Estat. En realitat, Hegel era un panteista; potser el monoteista més intens mai conegut per la humanitat.

MARX I LA DIALÈCTICA

Marx tenia poca de la capacitat intel·lectual de Hegel, el sistema del qual només s'esbossa de la manera més rudimentària.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

forma anterior, però es va centrar en el procés dialèctic com a explicació i justificació de la guerra de classes. Compartint l'estima de Hegel per l'home i l'estat organitzat, Marx estava particularment interessat en el desenvolupament de la societat sota el procés dialèctic. Veient la societat com un instrument de producció, no com Hegel com un instrument de coneixement, considerava els "treballadors" com l'única secció de la societat amb dret a respecte, i condemnava la imperfecció d'una societat que donava poder i prestigi als paràsits i als no productors.

La "Interpretació Materialista de la Història" marxista es basa en la lluita dialèctica entre les classes de la societat amb l'objectiu final de la perfecció de la societat sense classes en què tots "treballaran", és a dir, tots participaran en el procés de producció. Tot i que aquest esquema marxista està molt lluny del concepte universal sublim de la filosofia hegeliana, no pot deixar de reclamar la consideració comprensiva de tots els realistes que rebutgen tant l'idealisme com el materialisme com a filosofies completes de l'existència. Potser no compartim el prejudici marxista a favor dels productors materials, i encara podem mantenir un lloc d'honor per als que busquen la Veritat, ja sigui a través de l'Art, la Ciència o la Religió, però ens revoltem contra la dominació de la societat per qualsevol classe sectorial, sobretot si aquesta classe no contribueix ni al coneixement de la Veritat ni a la producció de Riquesa.

DESPLAÇANT LA CIVILITZACIÓ

Sigui quina sigui la nostra visió de la veritat última de la filosofia hegeliana, no es pot negar que la "Tríada" hegeliana de tesi, antítesi i síntesi forma un ritme fonamental d'existència tant en la natura com en la societat. Des de la combinació de protó i electró per formar un àtom fins a la combinació d'home i dona per formar una família, es troba la mateixa base tríadica fonamental. A la societat, la mateixa llei s'aplica en un procés dinàmic continu, que Marx sostenia, sens dubte amb raó, que acabaria en la societat sense classes perfecta. Tracem aquest procés a través del desenvolupament de la civilització europea.

L'Europa moderna té el seu origen remot en l'impacte de les hordes bàrbares sobre l'Imperi Romà. Quin exemple més perfecte del procés dialèctic es podria donar? La tesi de la civilització romana, artificial, materialista i decadent, va ser desafiada per la seva antítesi, la barbàrie alemanya, natural, idealista i viril. El resultat va ser una síntesi gairebé perfecta, després d'una amarga lluita dialèctica de conquesta, reconquesta, esclavitud i vandalisme, quan el sistema feudal es va aixecar sobre les ruïnes de Roma, liderat per líders bàrbars que, tanmateix, encara portaven els títols tradicionals de la Roma Imperial, dux (duc), comes (comte), imperator (emperador), etc., governant sobre els vilans, però recentment alliberats del servei a les vil·les romanes.

Aquest sistema feudal es basava completament en el poder militar de protecció per l'espasa a canvi del servei militar al senyor suprem. De manera molt natural, en un procés dialèctic (completament ignorat per Marx), el poder militar va provocar el seu complet poder antítesi-espiritual. El poder del baró feudal va ser desafiat pel poder del sacerdot, i l'Edat Mitjana va ressonar amb la gran lluita entre l'Església i l'Estat; culminant amb la rivalitat entre el Papa i l'Emperador que va acabar a Canossa amb el triomf del Papat, i la sorprenent síntesi del poder militar i espiritual a les Croades.

La supremacia papal, però, centralitzada a Itàlia, es va tornar intolerable per a la noblesa provincial, que finalment va trencar el poder de Roma amb la Reforma i va fundar els estats independents d'Europa, trencant la unitat prèvia de la cristiandat. Una altra síntesi va seguir quan nobles i clergues es van unir al servei de la monarquia absoluta. Importa poc si

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Això es va aconseguir pels mètodes implacables d'Enric VIII o per la finesa de Lluís XIV, que va fer d'un cardenal el seu principal ministre d'estat: tant en les nacions protestants com en les catòliques, la síntesi de la monarquia va posar fi a la lluita dialèctica entre el poder temporal i l'espiritual.

La monarquia, però, no era més que l'escut i la justificació del privilegi de naixement i del clergat, aquell privilegi aristocràtic que Karl Marx anomena erròniament "feudal". Ara és finalment quan emergim al curt període de la història que només interessa als marxistes, el període en què els motius materialistes comencen a dominar sobre els motius idealistes i la dominació de classe comença a fer-se sentir. Inevitablement, la gent comuna es va ressentir i es va revoltar contra les pretensions aristocràtiques, i la Gran Rebel·lió, la Revolució Francesa, l'"any boig" de 1848, van ser simplement incidents en una vasta lluita dialèctica que va acabar amb l'enderrocament de l'aristocràcia. Tanmateix, la lògica implacable de la síntesi només va acabar amb un privilegi per començar-ne un altre, encara pitjor que abans. Els burgesos orgullosos de la cartera van substituir l'aristocràcia terratinent. El privilegi de naixement va donar pas al privilegi de la riquesa.

L'aristocràcia va donar pas a la plutocràcia.

CAPITALISME

Així va arribar el capitalisme i la nova dialèctica de la guerra de classes entre els propietaris privilegiats de la propietat i el proletariat despossetït d'obrers i camperols que brandaven la seva falç i martell simbòlics. Com el terratinent feudal, el capitalista industrial confiava en la pura força per mantenir la seva posició, i com el terratinent feudal, es va trobar amb una crida al Dret per part dels seus treballadors, que es van oposar a la seva resistència negativa al seu poder positiu. Els sindicats van unir els treballadors i van desenvolupar el seu dret a la vaga i a retenir la seva feina com una poderosa arma defensiva.
L'organització va ser una part essencial d'aquesta operació, i van prendre forma vastos moviments sindicals a totes les nacions del món occidental.

Els capitalistes industrials van respondre construint els seus propis i amplis trusts i combinacions, que aviat van arribar molt més enllà de les fronteres nacionals en federacions internacionals unides pels senyors capitalistes suprems de les finances internacionals. Mentrestant, els treballadors també estaven estenent els seus sindicats en organitzacions cada cop més grans, buscant les seves afiliacions internacionals i, finalment, buscant un lideratge en la revolució mundial a Moscou i Stalin. Així van créixer les organitzacions rivals de les Finances Internacionals i el Socialisme Internacional, preparades per al que els marxistes esperaven amb afecte que seria la lluita final del mil·lenni social. Un estrany paral·lelisme, de fet, amb l'organització internacional de l'Europa feudal sota l'emperador i el papa per al que molts milions de persones en aquells dies imaginaven que seria un mil·lenni religiós.

Per què s'ha retingut intolerablement aquest mil·lenni? Les forces de producció s'han ampliat immensament gràcies a la invenció científica i l'avenç tècnic dels darrers anys, i tot i així el nivell de vida de les masses populars continua sent baix i les condicions socials deplorables.
Mentrestant, una major eficiència de la producció simplement implica la creació d'un enorme exèrcit d'aturats. Com s'explica això? Per què la revolució social està penjada de foc?

PRIVILEGI DE PODER

L'explicació és que l'organització pel poder porta la seva pròpia corrupció. El desenvolupament d'organitzacions sindicals gegantines atorga als líders d'aquestes organitzacions un poder immens.
Aleshores es tornen reticents a arriscar les seves organitzacions en la culminació de la Guerra de Classes per crear un Estat sense Classes, en què aquestes organitzacions perdran la seva principal justificació. Comerç

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Els caps sindicals que manen milions d'homes, igual que els capitalistes monopolistes que manen milions de diners, tenen un interès personal en el manteniment d'un sistema que els dota d'un gran poder personal.

Així doncs, tenim una síntesi nova i corrupta. Els financers i els funcionaris sindicals fan treva i, més tard, fins i tot s'alien per defensar el sistema que és tan beneficiós per a tots dos. La primera traïció va arribar quan el líder sindical, Ben Turner, es va reunir amb el financer jueu internacional, Alfred Mond (més tard Lord Melchett) i va signar el famós acord Mond-Turner repudiant l'arma de la vaga. La segona traïció, i més greu, ha arribat més recentment quan els caps del sindicalisme i els financers del capitalisme mundial es van combinar per "defensar la democràcia" i "preservar la llibertat". L'internacionalisme buscat primer com a mitjà d'organització ampliada per a la guerra de classes esdevé un fi en si mateix, quelcom pel qual els treballadors han d'estar disposats a sacrificar salaris, condicions i la vida mateixa. Així arriben les súpliques per Abissínia i Txecoslovàquia, Xina i Espanya, mentre l'atur i la misèria augmenten a casa.

Què és tot això sinó la vella i coneguda lluita per preservar el privilegi, aquesta vegada el privilegi del poder? Aquesta és la conclusió lamentable de la guerra de classes marxista al món occidental. El privilegi del naixement va donar lloc al privilegi de la riquesa: ara tots dos s'inclinen davant el privilegi del poder posseït pels caps dels homes i dels diners.

LA REVOLUCIÓ SENSE CLASSES

El procés dialèctic, però, no acaba aquí. No es pot cridar "Alto" a la història més que a la marea. La tesi del privilegi monopolístic provoca inevitablement la seva antítesi, i aquesta antítesi és el moviment popular de masses de totes les classes que pateixen sota la tirania financera i sindical. Finalment, sorgeix l'esperança d'un veritable estat "sense classes", ja que l'antítesi del "govern patronal" és la revolució "sense classes". Tot privilegi de classe ha estat liquidat. Només uns quants homes posseeixen el poder que els han atorgat milions de treballadors o milions d'accions, i avui exerceixen aquest poder per mantenir el sistema que els el proporciona. Contra aquests homes s'aixeca la marea de la Revolució Sense Classes.

No és gens sorprenent que aquesta nova força revolucionària prengui una forma nacional.
El patriotisme ha estat sempre l'emoció que ha unit totes les classes de la comunitat en una acció comuna. Així doncs, és al patriotisme que totes les classes es dirigeixen per alliberar-se d'una tirania exercida ja sigui pels mateixos estrangers (jueus en la seva majoria) o per homes que s'han casat amb una perspectiva internacional.

Així doncs, el feixisme juga el seu paper en el desenvolupament dialèctic de la societat. El moviment revolucionari del segle XX forma part del procés històric, com ho va ser sempre el moviment democràtic del segle XVIII o el moviment proletari del segle XIX. De fet, la següent síntesi ja està fent sentir la seva presència. L'exercici irresponsable del poder ha provocat una revolta popular. Es podria esperar que aquesta revolta prengués una forma anàrquica en el repudi indignat del poder personal. Tanmateix, en resposta a la inevitable llei de la síntesi, la revolta popular s'aferra al poder com a únic mitjà per derrotar la tirania. El principi del feixisme és l'exercici responsable del poder per part del líder nacional popular a qui el poble ha confiat l'autoritat per actuar en el seu nom. El poder irresponsable desafiat per la revolta nacional crea la veritable síntesi de l'autoritat nacional responsable de l'ús del seu poder per a la nació.

LA FI DE LA LLUITA?

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Només queda discutir si la Revolució sense classes del feixisme posa fi al procés social i perfecciona l'estat sense classes. Això ha de ser en gran mesura una qüestió per al futur. Es pot esperar que la dialèctica ara pugui anar més enllà de la nació cap a la perfecció de l'ordre mundial, o elevar-se per sobre de l'esfera política cap a l'esfera cultural. En qualsevol cas, semblaria lògic esperar que una revolució sense classes tingui moltes més possibilitats de crear un Estat sense classes que una revolució de classes deliberada com el comunisme, que ha produït un Estat a la Rússia soviètica encara ferotgement preocupat per la rivalitat de classes i que crea ràpidament la seva pròpia tirania burocràtica d'una minoria comunista molt purgada.

També és significatiu que tots els estats feixistes s'hagin preocupat intensament per establir una estructura orgànica de la societat i subordinar totes les distincions artificials de classe al servei nacional.
Això sens dubte sembla indicar que la Revolució sense classes condueix a la fundació de l'Estat sense classes, i per tant a la fi de la lluita pel privilegi de classe, que Marx va condemnar. És ben possible que la Revolució Nacional aconsegueixi allò que la Revolució Internacional del marxisme no ha aconseguit establir.

En qualsevol cas, cap feixista busca un "mil·lenni" judaic en què la lluita cessi i s'esdevingui l'estancament. N'hi ha prou amb haver de fer front als mals del nostre temps i participar en el procés històric que portarà la regeneració a una era sumida en el materialisme sòrdid. La lluita de classes és un símptoma de l'egoisme material. L'Europa medieval coneixia altres objectius i ideals superiors. Posem fi a la lluita de classes perquè l'home occidental pugui girar els ulls cap a coses més nobles. Celebrem aquestes lluites futures, aquests conflictes més grans que encara han de venir.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Els desheretats de la terra, de Francis Mcevoy

T. Aquí tenim tants de nosaltres que, com vosaltres, pagesos de Gran Bretanya, vam néixer i créixer a camp obert, i que, abans de ser obligats per la tirania devastadora del capitalisme modern a buscar la seva subsistència a les ciutats estèrils, coneixíem l'alegria de despertar-nos cada matí a l'aire pur amb el cant dels ocells, o la veu del vent als arbres, amb la resplendor del sol, la picada de la gebrada o el suau so de la pluja sobre l'herba. Estimàvem la Natura en tots els seus estats d'ànim i en totes les seves estacions, perquè érem part d'ella. Vivíem vides de la més gran simplicitat i, per tant, de la més profunda satisfacció. El millor de tots els dons de Déu a la humanitat, la salut robusta i la pau mental, eren nostres, perquè no trencàvem cap llei, humana ni divina. Demanàvem tan poc a la vida, només treballar per una modesta retribució, i així guanyar prou per viure a la terra dels nostres pares.

Però els dies negres van arribar a les terres de conreu. Vam ser destruïts pel sistema que amuntega la gent de Gran Bretanya en oficines i fàbriques, i deixa l'agricultura a l'estranger. Productes manufacturats britànics per a aliments importats.

No importa quant perjudiqui un sistema així a la gent, física, intel·lectual, moral o els exposa al perill de fam en temps de guerra, és una "proposta rendible" —per a alguns.

I així vam arribar a les grans ciutats, a la servitud econòmica. Vam esdevenir oficinistes, treballadors de fàbrica, dependents de cadenes de botigues, vam perdre el bronzejat de les nostres cares i vam portar la vida angoixant i sense ànima de l'esclau assalariat. Ens van dir que havíem d'estar agraïts, i si calia lluitar, per les benediccions que ens acollia la democràcia. Una democràcia que encarna l'avarícia, el materialisme, la trivialitat i l'explotació comercial de totes les necessitats i instints humans. Una embrutiment de la humanitat fins ara desconeguda a la història, fora de la Rússia soviètica. Visca el "petit home", estandarditzat com un automòbil produït en sèrie, l'eixam de "Babbitts" dels pisos de servei i dels suburbis, propaganditzats, explotats i embruteïts, en "aquesta Anglaterra nostra"!

És cert que encara no tothom ha abandonat la terra, però quant de temps més podrà la resta, greument provada, continuar la lluita contra un ordre econòmic bàsicament hostil, que lliura la guerra civil de fàbrica contra granja? Camperols d'Anglaterra, la nostra terra és esclava del capitalisme d'exportació, que posa tot el seu èmfasi en les ciutats, industrialitzant-les i urbanitzant-les.

Què us pot oferir sinó pal·liatius temporals per aturar el clam del vostre nombre cada cop més minvant i per obtenir el tribut dels vostres vots enganyats? Us han dit que es farà alguna cosa per vosaltres; una garantia probablement de tant valor com l'eslògan de "llars dignes d'herois" d'una memòria menyspreable. Quan hàgiu demostrat la seva futilitat, doncs, en nom de la vostra virilitat i tradicions britàniques, que sigui per última vegada. La Unió Britànica té una política que us salvarà a vosaltres i a Gran Bretanya, i permetrà a tots els que ho desitgin, i seran legió, tornar a la terra dels seus pares. Sens dubte heu sentit i llegit molt per al nostre descrèdit, però mai heu pensat que hi podria haver una raó per a això: que podríem estar desafiant interessos que no són els vostres, ni els nostres, ni els de la massa del poble? Creieu que tota aquesta campanya de menyspreu és tan desinteressada? Us diran més temps què us agradarà o no, què us agradarà, què us agradarà, què us agradarà, què us opinions polítiques es limiten a la broma de les "Velles Bandes"? Jutgeu la nostra política vosaltres mateixos, tal com us afecta, sense cap mena de pèrfida insinuació de la premsa de baix cost.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Veureu que som nacionalistes ardents, totalment dedicats al benestar del sòl de Gran Bretanya. La indústria també prosperarà, ja que serà ajudada pels diners que ara financen l'estranger, però no a costa de l'agricultura. Hi haurà un equilibri just i saludable, en lloc de l'economia antisocial desequilibrada d'avui.

Nosaltres, els exiliats del camp, estimem la terra tant com qualsevol de vosaltres. És fals dir que nosaltres aspirar a la tirania. No podríem, ni tan sols si volguéssim, tiranitzar el poble de Gran Bretanya.

La mort del camp presagia la mort de la nació, ja que de la terra brolla tota la vida, física i espiritual. Vosaltres, que enteneu instintivament aquestes veritats, heu de saber que no estem equivocats, els qui les enarborem a les nostres banderes.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Economia corporativa per A. Raven Thomson

El col·lapse de l'actual sistema econòmic ha creat un GRAN problema per al món modern. Ja no podem tolerar un sistema que condemna la majoria de nosaltres a la pobresa enmig de la major abundància que la humanitat ha conegut mai, que priva milions de persones del dret a guanyar-se la vida i que acosta cada cop més el perill de la guerra en la lluita internacional per la contracció dels mercats mundials. Quina és la causa d'aquest col·lapse universal? On ens hem equivocat?

Abans de poder apreciar plenament la causa del problema, hem de considerar la triple naturalesa de la societat organitzada de la manera següent: —

- Un govern central investit de l'autoritat per planificar i dirigir la vida nacional.
- Diversos grups socials amb interessos i finalitats diverses.
- Una massa d'individus dotats de poder d'iniciativa i esperit emprenedor.

La teoria econòmica clàssica del segle XIX es preocupava gairebé completament pel tercer aspecte, el menys organitzat, de la societat, i es ressentia de la interferència de l'estat o del grup en els afers econòmics. En èpoques anteriors d'escassetat comparativa, potser hi havia alguna justificació per a aquest punt de vista, ja que la iniciativa i l'empresa de l'individu eren de vital importància per desenvolupar els poders latents de producció i avançar en la invenció tècnica. Òbviament, l'individu desenvoluparia els seus poders d'iniciativa i empresa de la millor manera possible si se li concedís la major mesura possible de llibertat econòmica, i això és precisament el que exigien els economistes de l'Escola de Manchester, quan defensaven el "laissez faire" i el lliure comerç.

Siguin quins siguin els avantatges de la llibertat econòmica per resoldre el problema de l'escassetat, s'ha convertit en una amenaça positiva per al benestar social en una era d'abundància que comença. No cal condemnar la teoria econòmica clàssica com a tal, però hem de ser conscients que no hi pot haver "lleis" absolutes de l'economia independents de l'organització social. Sens dubte, el sistema individualista era molt necessari en una era d'escassetat, i hem d'agrair a l'Escola de Manchester per resoldre el problema de la producció, però ara ha arribat el moment d'un nou sistema econòmic d'acord amb les necessitats d'una nova era. L'empresa individual fomentada per la completa llibertat d'explotació ha posat fi a l'escassetat, però és completament incapaç de distribuir l'abundància que ha creat al conjunt de la gent. La producció és per naturalesa un procés individual o, com a màxim, un procés de grup: la distribució, en canvi, es basa en les necessitats de tota la comunitat i, òbviament, no pot tenir èxit sense una gran mesura de planificació social conscient.

EL SOCIALISME I LA GUERRA DE CLASES

Com que l'individualisme ha superat el seu període d'utilitat i s'ha convertit en un perill real per al progrés econòmic, ha arribat el moment de centrar l'interès econòmic en el grup social, si no en la nació en conjunt. Fins ara, aquells que han atacat més vigorosament el sistema actual i han adoptat termes col·lectius com ara "socialista" o "comunista", mai no han realment...

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

elevat per sobre de les consideracions de grup. Malgrat la seva grandiloqüent afirmació de "nacionalitzar" els mitjans de producció, la base mateixa de l'atractiu socialista i comunista rau en l'exageració de la diferenciació de classes i la insistència en la "guerra de classes". Clarament, aquesta doctrina conscient de classes pertany a l'àmbit del grup social i no aconsegueix cap apreciació de tota la comunitat com a entitat orgànica viva. De fet, l'èmfasi que el socialista posa en l'internacionalisme i la seva negació del patriotisme confirmen la seva incapacitat per comprendre totes les implicacions de l'organització social, que hauria d'elevar-se molt per sobre de les consideracions de classe cap a la realització d'un propòsit nacional. La "reductio ad absurdum" definitiva s'assoleix quan el règim soviètic a Rússia afirma que és la "dictadura del proletariat", ja que això implicaria l'ascens permanent i conscient d'un grup sobre la vida nacional.

De fet, la guerra de classes esdevé una pura absurditat en una era d'abundància, ja que quin objectiu pot tenir una lluita entre les classes quan hi ha abundància per a tothom? La guerra de classes no és ni més ni menys que una relíquia macabra de l'era de l'escassetat, que només pot persistir fins a l'era actual a causa de la ineficiència del nostre sistema econòmic actual. Resoleu el problema de la distribució i la guerra de classes s'acaba. En qualsevol cas, la separació de la societat en classes enfrontades és en gran part una invenció artificial de Karl Marx, ja que la diferenciació entre les classes propietàries i explotades esdevé cada cop més difícil, a mesura que la vida moderna esdevé cada cop més complexa.
Karl Marx no tenia cap concepció de les grans societats anònimes que repartien la propietat entre un gran nombre de persones que normalment es guanyen la vida a la indústria; ni tampoc va preveure el gran nombre d'organitzadors i enginyers, experts i tècnics que s'interposarien entre empresaris i treballadors pel desenvolupament de la indústria moderna.

Fins i tot si acceptem la divisió de la societat en empresaris i treballadors, no obstant això, no necessàriament es dedueix que els seus interessos siguin oposats. És cert que tant els empresaris com els treballadors es consideren exèrcits oposats amb interessos en conflicte, però això sorgeix de la incapacitat de comprendre el benefici de l'organització col·lectiva per a ambdues parts. En el cas de cada empresa comercial, és obvi que els interessos de l'empresari i els treballadors són oposats, i que si els treballadors exigeixen salaris massa alts, no quedarà cap benefici per a l'empresari, mentre que si l'empresari pot forçar la baixada dels salaris, gaudirà d'un benefici més alt. Tanmateix, no es dedueix que els empresaris i els treballadors en conjunt puguin, per tant, beneficiar la seva pròpia classe a costa de l'altra. De fet, en una era d'abundància, com ara, els interessos dels treballadors i els empresaris van de la mà. Òbviament, la necessitat de la indústria moderna és de mercats grans i en expansió. L'intent de trobar-los en el comerç internacional il·lusori ha fracassat estrepitosament en els darrers anys, amb el resultat que ara els industrials s'estan dirigint cada cop més al mercat interior.

Clarament, el poder adquisitiu del mercat interior, però, vindrà determinat en gran mesura pels salaris, de manera que, de fet, ha esdevingut en l'interès de l'empresari que els treballadors rebin salaris més alts per tal que puguin comprar els productes de la indústria moderna.
Segurament els treballadors socialistes no estendran la seva creença en la guerra de classes fins al punt de rebutjar salaris més alts, perquè beneficiaran els empresaris!

EL CONCEPTE CORPORATIU

Veiem, doncs, que el sistema econòmic actual ha fracassat perquè posava massa èmfasi en els interessos de l'individu, però que la doctrina socialista i comunista té la mateixa culpa perquè exalta el grup social a costa de la comunitat en conjunt. El feixisme recorre a la tercera alternativa i insisteix a tractar la comunitat com un únic estat corporatiu organitzat, controlat i planificat per un govern central amb prou poder ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

autoritat sobre l'individu i el grup per protegir el benestar general del conjunt i promoure l'objectiu nacional. Aquest és el concepte corporatiu de la nació com un organisme d'ordre superior, però essencialment similar al cos humà, amb els seus òrgans i funcions al servei d'un propòsit col·lectiu.
És la base essencial de l'organització del règim feixista a Itàlia, que regula les relacions dels empresaris i treballadors italians segons línies d'interès comú d'acord amb les normes de la famosa Carta del Treball.

Un sistema així, basat en un concepte completament nou de propòsit econòmic, requerirà una ciència igualment nova de l'ajustament econòmic a les necessitats socials. Crec que aquesta nova ciència econòmica es desenvoluparà en aquest país, que durant tant de temps ha estat el centre comercial del món. Seria inútil ignorar el fet que tant Itàlia com Alemanya, els primers països a adoptar una constitució política feixista, han tingut les majors dificultats per desenvolupar el costat econòmic del seu règim, tot i que tots dos han respost molt millor que els països democràtics a la tensió de la depressió mundial. Hem de recordar que, tot i que la democràcia i els principis liberals van arribar primer a França i al continent, va ser a Gran Bretanya on les implicacions econòmiques del liberalisme van ser elaborades per l'Escola d'individualistes de Manchester. Com que va ser Gran Bretanya qui va donar aquesta teoria econòmica perillosa, gairebé desastrosa, al món, serà clarament el deure de Gran Bretanya aplicar els nous principis del feixisme a l'esfera econòmica i produir l'estructura comercial del futur que substituirà les restes desacreditades del lliure comerç liberal.

PRINCIPIS CORPORATIUS

No pot ser part de la discussió actual establir les bases d'aquesta ciència, però certs principis de l'economia corporativa es suggereixen immediatament en contraposició a l'individualisme actual. En lloc de "l'home econòmic", la recerca personal del qual era la base essencial de la vella escola, tindrem la "comunitat econòmica" per a la qual l'individu es comprometrà en un servei patriòtic. En lloc de classes d'homes que s'uneixen per protegir els seus "interessos" comuns, tindrem grups professionals que s'uneixen en un servei funcional a la comunitat en conjunt. En lloc de la competència d'individus que lluiten per guanyar-se la vida, cadascun contra tots i el diable que queda enrere, tindrem la cooperació dels individus per al seu benefici comú.

Com es posaran en pràctica aquests principis? En primer lloc, sens dubte, mitjançant l'exercici de l'autoritat. Cal introduir disciplina i control en el caos dels assumptes econòmics actuals.
Els horrors del sistema actual, que alimenten els focs de la guerra de classes i donen motius a l'agitador socialista per atacar el "capitalisme", sorgeixen en gran mesura de l'exercici indegut del poder econòmic per part de l'individu poderós que ha acumulat prou propietats o capital per exercir una influència apreciable sobre els afers comercials i així promoure els seus interessos mitjançant mètodes injustos. Sota el feixisme, cap individu podrà utilitzar la seva propietat en aquest sentit com a mitjà per exercir el poder en el seu propi benefici. El "poder" és el monopoli del govern.

Aquí tenim la resposta completa al socialista que exigeix l'abolició del capital privat i la nacionalització dels mitjans de producció. És cert que el capitalista privat ha abusat en el passat del seu control sobre el capital per promoure els seus propis interessos, però això no justifica l'abolició de la propietat privada, sinó més aviat el control del seu ús per evitar accions antisocials. La veritat és que el socialista no és més que un burgès descontent, que enveja al capitalista la seva riquesa i poder. Per implicació, accepta el principi burgès que el propietari pot fer el que...

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

li agrada amb els seus, i per tant no pot trobar cap alternativa per a l'explotació capitalista que la confiscació a l'engròs, que aclapara el bon capitalista amb el dolent. El feixisme reconeix que el capital i els diners han dotat els individus amb un poder del qual han abusat en el passat, i exigeix a l'electorat prou autoritat i mitjans d'acció per fer front als interessos creats més poderosos del país. Com ho ha dit perfectament Oswald Mosley, "Sota el capitalisme, el capital utilitza la nació per als seus propis fins: sota el feixisme, la nació utilitza el capital per als seus propis fins".

És clarament impracticable que el govern, per molt poderós i eficient que sigui, intenti la planificació detallada dels assumptes econòmics de tota la nació. Això seria una negació de tota organització de grup, que és una part essencial d'un cos polític saludable, i tendiria a perpetuar i agreujar l'amenaça actual de la burocràcia que està socialitzant ràpidament aquest país. Socialistes i conservadors competeixen per augmentar el poder i la influència de Whitehall, que s'està convertint ràpidament en el "Nou Despotisme" que el Lord Chief Justice Hewart ha predit. Sota el feixisme, gran part d'aquest control burocràtic es transferirà una vegada més al llarg de noves línies d'organització funcional a corporacions que controlen les principals indústries i grups d'indústries del país. Les corporacions d'agricultura, pesca, transport, mineria i medicina ocuparan el lloc dels ministeris a Whitehall, i estaran formades per homes que han treballat a través de la seva indústria i professió i estaran molt més ben preparats per controlar-la que qualsevol funcionari governamental permanent. Aquestes noves institucions d'autogovern industrial substituiran l'autogovern local, que s'està tornant ràpidament obsolet davant la rapidesa de les comunicacions modernes i la planificació més àmplia dels serveis públics. D'aquesta manera, l'organització grupal es transformarà de la base estructural més rígida del passat a la base funcional més flexible del futur.

Es concedirà una gran mesura d'autogovern a les Corporacions per resoldre tots els assumptes interns relacionats amb les indústries que controlen, i els empresaris, els treballadors i els consumidors estaran representats al consell de la Corporació. Els empresaris estaran representats a través de la seva federació d'empresaris, i els treballadors a través del seu sindicat, mentre que el Govern nomenarà representants dels consumidors per vetllar pels interessos del públic en general i els d'altres Corporacions que estiguin particularment interessades en el producte. La Corporació haurà d'establir normes salarials i condicions de treball per a la indústria entre empresaris i treballadors, així com preus i termes de competència entre empresaris i consumidors. Tots els acords realitzats seran legalment vinculants per a tota la indústria i qualsevol empresari o treballador que incompleixi el que en efecte és un reglament de la Corporació serà culpable d'un delicte pel qual podrà ser portat davant d'un tribunal. De fet, s'espera que la federació d'empresaris i el sindicat mantinguin la disciplina entre els seus membres, que compondran el 100% de la indústria en qüestió. Amb aquests mitjans d'arbitratge adequats, tant la vaga com el tancament patronal estaran, és clar, prohibits, però els empresaris, treballadors o consumidors poden apel·lar al Ministre de Corporacions reunit en consell amb representants de totes les corporacions industrials per obtenir una decisió justa d'acord amb la pràctica industrial general i el benestar nacional. Es veurà que amb aquesta devolució d'autoritat i autogovern a les Corporacions, la Legislatura central s'alliberarà d'una gran quantitat de legislació detallada que actualment dificulta la tasca del Parlament.

ÚS DE L'ORGANITZACIÓ CORPORATIVA

Fins ara, la nova economia pot semblar una nova concepció interessant, però de dubtosa pràctica ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

valor per compensar la seva considerable complexitat. Tanmateix, aquest sistema no es concep simplement com un exercici intel·lectual, sinó que té immensos avantatges just on el sistema actual és particularment feble. Per exemple, prenguem el pitjor problema de tots, el de la pobresa enmig de l'abundància, derivat del que els conservadors solien anomenar "sobreproducció", però que es pot descriure molt millor com a "subconsum". Òbviament, aquest defecte del sistema actual només es pot rectificar aconseguint un nivell de vida molt més alt, quan la gent pugui consumir la immensa producció de la ciència i la tècnica modernes. Malauradament, el sistema individualista redueix el poder adquisitiu, ja sigui en forma de salaris o beneficis, durant un període d'abundància, a causa de la intensa competència per vendre béns en un mercat ja sobreabastit, que obliga els fabricants a baixar els preus en un esforç despietat per capturar el mercat. Sota el feixisme, però, els preus i les condicions de la competència estaran controlats, i cap fabricant podrà suar els seus treballadors contra les regulacions de la seva Corporació per tal de robar avantatge als seus competidors. No només es frenarà la disminució del poder adquisitiu d'aquesta manera, sinó que tot el sistema salarial es podrà augmentar permanentment mitjançant una acció concertada en tot el camp de la indústria. Òbviament, aquesta acció és perfectament sòlida i ha estat defensada per diversos homes públics en els darrers anys, però malauradament no es pot dur a terme sota l'actual sistema individualista, ja que si qualsevol empresari fos prou ximple d'intentar augmentar els salaris dels seus treballadors en nom de la recuperació nacional, aviat trobaria molts competidors antipatriòtics que tallarien els seus i l'expulsarien del mercat. Només sota la disciplina i el control del règim feixista organitzat es pot dur a terme amb èxit aquesta política.

Pels mateixos mitjans també es pot curar el gran flagell de l'atur, ja que és obvi que això és purament el resultat de la completa manca d'organització en la nostra economia nacional actual.
En qualsevol moment en aquest país hi ha d'haver una certa quantitat de treball, calculada en hores-home, que cal fer, i un cert nombre de treballadors disposats i desitjosos de fer aquesta feina.
El treball es pot distribuir certament entre el nombre total de treballadors mitjançant un reajustament de les hores de treball, com s'està fent actualment a Itàlia, on s'està introduint la setmana de 40 hores. En realitat, el govern feixista d'aquest país preferiria buscar una solució més beneficiosa en la línia d'elevar el nivell de vida de la gent en lloc d'escurçar les hores de treball, però en qualsevol cas el problema de l'atur esdevé completament i permanentment solucionable en l'organització d'un estat corporatiu planificat.

LA FUNCIÓ DE LES FINANCES

Un dels principals defectes del sistema actual ha estat la seva incapacitat per imbuir les diverses ocupacions i professions de la societat amb un sentit del seu propòsit funcional de servei al conjunt. Això ha portat als pitjors resultats en l'àmbit de les finances, on el poder dels diners ha estat explotat vergonyosament pels banquers i financers per al seu propi benefici. De fet, no és una exageració dir que aquest país, com molts altres, està dominat per una dictadura de les altes finances, que està molt més interessada en els lucratius rendiments del mercat de bons estrangers que en el benestar del poble britànic. La primera i més urgent tasca del govern feixista serà trencar aquesta dictadura actual de les finances internacionals i substituir-la per un règim autoritari apoderat per la nació per imposar un propòsit funcional i social fins i tot als interessos més poderosos del país.

La funció dels diners, que massa sovint s'oblida actualment, és facilitar l'intercanvi de béns i serveis. El fet que ens costi tant intercanviar els nostres béns ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

i els serveis avui dia és una clara indicació del fracàs de les finances a l'hora de complir el seu deure principal envers la comunitat. Per molt hàbils i enginyosos que siguin els nostres tècnics i inventors, el nivell de vida de la gent no es pot elevar a un nivell més alt si no es posa en circulació suficient moneda i altres mitjans d'intercanvi. En cas contrari, l'únic resultat de la invenció i la racionalització de la indústria serà deixar cada cop més homes sense feina. Actualment patim una restricció molt greu dels diners, que els bancs duen a terme en la seva política de deflació. La raó d'aquesta política és doble. En primer lloc, hi ha un cert conservadorisme innat que encara s'aferra al patró or de la moneda com a última relíquia de l'era del bescanvi.

En segon lloc, els financers s'adonen que una restricció en la quantitat de l'article amb què comercien el fa més valuós i a ells mateixos més poderosos. Per aquestes dues raons, la quantitat de diners en circulació no s'adapta, com hauria de ser, al volum de producció potencial del país, sinó que es limita a una proporció dels subministraments d'un cert metall preciós, l'or, a les voltes del Banc Central. Clarament, els subministraments disponibles d'aquest metall són completament irrellevants per al problema de distribució que les finances han de resoldre, i de fet, la quantitat d'or a tot el món és lamentablement insuficient per finançar els immensos poders de producció de la indústria moderna. Tot i això, en lloc d'expandir la moneda i el crèdit per satisfer les necessitats del desenvolupament industrial, els nostres amos financers s'esforcen per tornar al patró or restringint la producció als límits establerts pels subministraments mundials d'or. Sens dubte, per aquests mitjans, els financers internacionals mantenen i amplien el seu control sobre els afers mundials, però només a costa de condemnar la major part del món a la pobresa enmig de l'abundància.

Un govern feixista insistirà en una reversió d'aquesta dominació antinatural de les finances sobre la indústria. Cal deixar perfectament clar que les finances tenen una funció de servei a la indústria i que no són de cap manera adequades per al govern de la indústria que han usurpat. No només s'ha de posar fi a l'estímul de la producció estrangera en competència amb la nostra a través de les flotacions estrangeres de la City de Londres, sinó que els nostres financers i banquers s'han de veure obligats a afrontar el problema de la distribució que han descuidat tan constantment en el passat. Ja hem assenyalat que el futur del nostre comerç rau en la reactivació del mercat interior, i les finances ara han de centrar la seva atenció en els mitjans per aconseguir aquesta reactivació augmentant el poder adquisitiu de la gent.

Això implica una ruptura tremenda i revolucionària amb totes les tradicions més sagrades del negoci bancari, ja que la característica essencial del problema és que implica el finançament del consum. Fins ara els banquers han limitat les seves operacions completament al finançament de la producció en l'esfera comercial, ja que el negoci de pagament a terminis no finança realment el consum, ja que simplement hipoteca el poder adquisitiu futur en nom de les vendes immediates.
Hem de trobar algun mètode per finançar una escala més alta de salaris i sous per tal d'alliberar les forces de producció. Actualment, és clar, en un sistema individualista immersos en una competència intensa, qualsevol procediment d'aquest tipus és impossible, i qualsevol empresari que anés al seu banc i demanés un descobert per pagar salaris més alts seria condemnat amb raó com a boig, ja que no podria donar cap garantia que els seus competidors farien el mateix o no baixarien els seus salaris per capturar-li el mercat. Lord Beaverbrook, que ha defensat sovint salaris més alts, mai ha pogut superar aquesta dificultat essencial.

L'economia corporativa, però, ofereix una solució immediata, precisament per al propòsit de la
Les corporacions tenen com a objectiu controlar i regular els salaris i les condicions laborals, de manera que si el feixista Si el govern emprengués una política de salaris més alts, no hi hauria cap dubte que les empreses antipatriòtiques o controlades per estrangers s'aprofitessin dels seus competidors; tot seria

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

obligat a conformar-se als mateixos estàndards. Si l'empresari anés al seu banc i demanés un descobert per dur a terme la seva part del programa, el banquer no tindria cap dificultat a complaure'l, ja que sabria que l'augment del poder adquisitiu de tota la comunitat resultaria en un augment de les comandes i una major prosperitat per a l'empresa en particular amb la qual feia negocis. És per aquest mitjà que el feixisme elevaria el nivell de vida de la gent i posaria en circulació aquest volum més gran de moneda i crèdit que és necessari per finançar l'augment del poder productiu de la indústria.

Clarament, aquesta política d'expansió monetària ha d'implicar una ruptura completa amb el patró or, i els crítics més conservadors poden témer per l'estabilitat de la moneda en conseqüència.
El feixisme, però, assenyala que els diners són en realitat una reclamació de béns i serveis, i que cap persona en els seus sentits normals va realment a un banc i exigeix lingots d'or pels seus bitllets: està perfectament satisfet si pot canviar els seus diners pels béns i serveis que necessita. Ara bé, òbviament, hi ha molts béns i serveis disponibles en aquest país actualment: magatzems plens de mercaderies, de fet, i més de dos milions dels nostres compatriotes que ofereixen els seus serveis en va. Mentre no emetem bitllets que no estiguin coberts pels béns i serveis disponibles, no hi pot haver perill d'inflació; així doncs, el feixisme basarà la moneda en l'àmplia base de tots els recursos productius de la nació, en lloc de sobre la base estreta i insegura de l'or al Banc d'Anglaterra.

AUTARQUIA IMPERIAL

L'única crítica vàlida d'aquesta política d'organització corporativa de la indústria, que eleva, com ho fa, el nivell de vida de tot el poble, rau en l'argument que aquest país depèn en gran mesura del seu comerç exterior i, per tant, no es pot permetre un nivell de vida més alt que el dels seus competidors als mercats mundials. De fet, aquest argument es pot refutar, però, fent referència a l'exemple de Henry Ford, que va produir l'automòbil més barat del món mentre pagava els salaris més alts. Ho va poder fer l'enorme mercat interior dels Estats Units, que li va permetre introduir mètodes de producció en massa i competir favorablement als mercats de països amb un nivell de vida molt més baix. En realitat, estem perdent els nostres mercats a l'estranger, no perquè els nostres productes siguin més cars que els dels nostres competidors, sinó perquè aquests mercats se'ns tanquen per barreres aranzelàries insuperables, darrere de les quals les indústries natives s'estan desenvolupant ràpidament. Per molt barats que es tornin els nostres productes, no podem esperar que altres països arruïnin les seves pròpies indústries i deixin la seva pròpia gent sense feina per comprar-los. En qualsevol cas, els pobles orientals, com els japonesos, poden superar les nostres ofertes irremissiblement quan es té en compte la qüestió dels salaris.

El comerç d'exportació no és en cap cas essencial per al benestar d'un país, ja que implica enviar béns fora del país perquè els estrangers els consumeixin, en lloc de retenir-los a casa per augmentar el nivell de vida de la població local. Només els magnats financers de la City de Londres es poden beneficiar a llarg termini d'un excés d'exportacions, ja que és sobre la base d'aquest superàvit que concedeixen els grans préstecs exteriors, dels quals obtenen comissions tan generoses. Les exportacions només estan realment justificades per pagar les importacions essencials, i les importacions d'aquest país es podrien reduir en gran mesura si s'excloguessin tots els béns importats que podem produir a casa. És un fet escandalós que s'importen grans quantitats d'articles manufacturats a aquest país, que es podrien produir perfectament aquí, i no hi ha cap excusa per a la nostra negligència de l'agricultura nacional simplement perquè els nostres recursos no són suficients per alimentar tota la nostra població; hauríem de produir almenys el màxim de productes locals abans d'anar

******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

a l'estranger per a la resta.

Fins i tot després d'haver produït la màxima varietat de béns en aquest país, seria inútil negar que no podem ser completament autosuficients, però d'altra banda hi ha molt pocs productes que necessitem que no es puguin trobar en algun lloc de l'Imperi Britànic.
El feixisme no és una política limitada de la Petita Anglaterra, sinó que té un gran pla imperial de desenvolupament autàrquic per oferir a l'Imperi en conjunt. S'oferirà als dominis una part molt més gran del mercat interior en expansió que la que es va oferir a Ottawa, ja que la competència estrangera quedarà completament exclosa. No hi ha cap dubte que l'Imperi en conjunt estarà perfectament disposat a cooperar en un sistema econòmic d'aquest tipus, que formarà un Imperi completament autosuficient aïllat dels efectes de les crisis i depressions mundials, i que podrà construir un nivell de vida més alt que el que s'ha conegut fins ara.

Finalment, hem d'imaginar els principis corporatius del feixisme aplicats al comerç internacional.
Ja no es permetrà que l'importador compri en cap mercat que consideri oportú, sinó que estarà obligat a treballar a través d'una Junta de Comerç Exterior, que utilitzarà el poder adquisitiu de la nació com a mitjà per guanyar mercats d'exportació. Des del principi, el feixisme adoptarà la política que Gran Bretanya compra a aquells que compren a Gran Bretanya, i si algun país estranger desitja vendre'ns béns que ens falten, haurà d'acceptar els nostres béns a canvi. A mesura que altres països adoptin mètodes similars, finalment arribarem a un sistema general de bescanvi organitzat de país a país, que és l'únic mitjà pràctic de comerç internacional planificat, lliure de les maquinacions de les finances internacionals i dels vincles de la usura internacional.

ORDRE MUNDIAL CORPORATIU

No s'ha de suposar que el feixisme és completament egocèntric en el sentit nacional. Certament, és una característica essencial de la filosofia feixista posar el propi país en primer lloc, però seria precipitat suposar per això que el feixisme implica rivalitat nacional i pot conduir a la guerra per motius econòmics. Al contrari, un perill molt greu del sistema actual és que la lluita cada cop més gran pels mercats mundials pot conduir a la guerra. De fet, a l'Extrem Orient ja han tingut lloc guerres pels mercats, i només amb dificultat les potències europees han evitat ser arrossegades a la lluita. En realitat, el sistema corporatiu de planificació econòmica minimitzarà el perill de guerra, ja que posarà les causes econòmiques de la guerra sota un control humà conscient. Ja no es tractarà que cada país faci un dumping màxim d'exportacions als seus veïns, sinó que governs autoritzats amb ple control corporatiu dels seus afers econòmics nacionals es reuneixin per compartir i intercanviar les matèries primeres essencials necessàries per al seu desenvolupament industrial. Com que no hi ha escassetat d'aquestes matèries primeres, i com que, de fet, la seva producció s'ha reduït dràsticament per evitar inundar el mercat, no hauria d'haver-hi cap dificultat per arribar a una solució amistosa d'aquest problema relativament senzill, un cop les nacions hagin abandonat la idea ridícula que es poden beneficiar arruïnant-se mútuament.

Sens dubte hi haurà rivalitat en el món del futur, però rivalitat en els èxits, no en la competició. Només en la línia de l'organització corporativa de la societat i de la vida econòmica podem assolir la pau i la prosperitat en un món ordenat. Fem la nostra part posant en ordre els nostres propis afers nacionals i animant altres nacions a fer el mateix.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

El moviment nazi en perspectiva, de James Drennan

T. Els feixistes italians mai han intentat donar el prodigiós rerefons racial al nacionalisme italià que Herr Hitler ha produït com a inspiració intel·lectual del "Dritte Reich". Si algun poble hagués tingut la temptació de basar la política moderna en les afirmacions de la història passada, podrien haver estat els amos de Roma, però Signor Mussolini sembla aspirar a una associació paneuropea definitiva basada en els conceptes del feixisme en lloc d'un renaixement literal de les glòries territorials romanes. Herr Hitler, en canvi, ha elaborat un ideal d'exclusivitat racial alemanya (o ària), que té profundes arrels en la història alemanya. Tanmateix, aquest concepte alemany, si s'entén correctament, no ha d'entrar en conflicte amb la comprensió italiana del feixisme com un credo destinat a formar la base espiritual de la regeneració d'Occident. Tampoc hauria de entrar en conflicte amb la noble concepció de l'Imperi Britànic, que inspira el feixisme a Gran Bretanya, ja que en cap moment sorgeix cap xoc d'interessos. Al contrari, totes les diverses contribucions a la teoria del feixisme mundial poden ser complementàries en lloc de disruptives.

Per tal d'arribar a comprendre l'adopció per part dels nazis de la interpretació racial de la història, formulada per primera vegada durant el segle passat per escriptors no alemanys com el francès Gobineau i l'anglès Houston Stewart Chamberlain, i adaptada pels líders nazis com a base d'un ideal revolucionari acceptat per les masses alemanyes i com a força motriu de l'actual política estatal del Reich alemany, cal considerar certes condicions i tendències de la història alemanya durant tot el període dels darrers mil anys. Només mitjançant aquest estudi podem arribar a les bases de la creença del poble alemany modern i entendre la direcció en què els amos d'Alemanya probablement guiaran un poble devotament convençut de la validesa de la seva creença.

Van ser les tribus germàniques les que, al segle VIII, van succeir realment les concepcions imperials de l'antiga Roma. L'Imperi de Carlemany —anomenat emperador d'Occident— era ètnicament més alemany que francès, i va ser només després de la seva mort que els elements francogaul·listes es van distingir dels alemanys, quan els hereus de les diferents parts dels seus dominis van fer el jurament, respectivament, en dialectes francès i alemany. Encara al segle XIII, els emperadors Hohenstaufen van continuar considerant tota Itàlia i una gran part del que ara és França com a províncies de l'Imperi Alemany. Val la pena assenyalar que, mentre que en aquesta data Alemanya amb prou feines s'estenia a l'est de l'Elba, els Països Baixos, Borgonya i parts de Savoia i el Franc Comtat estaven incloses, en diferents graus i en diferents moments, dins dels dominis imperials.

Un dels defectes de l'ensenyament de la història en aquest país és que poques vegades podem veure la nostra pròpia història en perspectiva i en relació amb la de la resta d'Europa. Durant els quatre segles entre l'ascens al tron de Lluís el Germànic el 825 i la mort de Frederic II el 1250 —aproximadament el període de la nostra història entre els regnats d'Alfred el Gran i Enric III—, la història d'Europa va ser en gran part la història d'Alemanya. En un període en què la nostra pròpia història era extremadament provincial —quan els seus esdeveniments eren tan allunyats dels del corrent principal de la història europea com, per exemple, la història individual de la Noruega moderna ho és de la de l'Europa actual—, Alemanya va ser l'escenari de les grans lluites que van veure néixer...

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

la cultura europea medieval, i els seus emperadors, com Enric l'Oceller, Otó el Gran i Frederic Barba-roja, es van convertir en els àrbitres de l'Europa Occidental i en els amos dels esdeveniments des de Jutlàndia fins a Sicília, des de Borgonya fins a Hongria. Cal apreciar la importància d'aquest període en la ment dels alemanys moderns, per tal d'entendre el seu extraordinari orgull per la seva història i el seu sentiment de frustració i confinament en les condicions territorials de l'Europa de la postguerra.

Otó el Gran —que va morir el 973, fa gairebé mil anys— s'ha convertit, en els darrers anys, en la figura suprema del panteó nazi, i els seus retrats apareixen a les llibreries alemanyes gairebé amb tanta freqüència com els de Hitler i Göring. Tot el procés de la història d'Alemanya és, de fet, un exemple del fenomen del "desenvolupament aturat", i les manifestacions peculiars que associem amb la psicologia nacional alemanya contemporània deriven del "complex de frustració", que n'és el derivat inevitable. L'abast i l'oscil·lació del poder dels Hohenstaufen van ser la ruïna del poble alemany. Els esplèndids emperadors d'aquesta línia estaven fascinats pel somni de l'Imperi Paneuropeu de Carlemany, i durant més d'un segle van malgastar la força dels alemanys en la persecució de les seves ambicions italianes. La política anterior d'Otó el Gran havia estat consolidar un gran estat alemany. Els Hohenstaufen es van sentir atrets per les concepcions paneuropees de les quals els Habsburg es van convertir en hereus. I la ruïna dels Hohenstaufen va deixar Alemanya debilitada i sense força central, en el moment en què Anglaterra i França estaven a punt de desenvolupar-se cap a aquella condició d'estat nacional que finalment es va aconseguir sota els Tudor i els Valois. Els errors de les polítiques dels Hohenstaufen semblen encara més tràgics des d'un punt de vista alemany, quan es recorda que el gran "Drang nach Osten" dels alemanys a través de l'Elba i al voltant de les costes del Bàltic estava sent dut a terme pels Cavallers Teutònics durant el regnat de Frederic II, i que aquest impuls finalment va ser avortat en les seves possibilitats més àmplies per la disminució de l'impuls del centre alemany.

Hi ha gairebé exactament tres segles entre la mort de Frederic II el 1250 i la mort de Martí Luter el 1546, i tot i que aquesta és una divisió força arbitrària, és admissible amb finalitats de generalització. Aquest període de tres segles va veure una transformació completa, tant en les perspectives com en el caràcter del poble alemany. Hi ha tres corrents històrics principals que van tenir una influència fonamental en el desenvolupament posterior de la vida històrica alemanya.

En primer lloc, tant les ciutats alemanyes com les del nord d'Itàlia van perdre la supremacia econòmica que havien gaudit durant l'Edat Mitjana, quan havien crescut al llarg de la principal ruta comercial d'est a oest entre Europa i l'Orient bizantí-sarraí. La presa de Constantinoble pels turcs va destruir en gran mesura la prosperitat de totes les regions al llarg d'aquesta ruta, i el descobriment d'Amèrica i l'obertura de la ruta del Cap van transferir el centre del poder econòmic als països del litoral atlàntic: Espanya i Portugal, Anglaterra, França i Holanda. De fet, no és una exageració afirmar que tant la Reforma a Alemanya com la Guerra dels Trenta Anys al segle XVII van tenir les seves arrels en el terrible procés de dislocació econòmica que devia seguir aquest desplaçament dels principals centres comercials.

El segon gran corrent històric d'aquest període va ser l'ascens dels Habsburg, en la pell dels Hohenstaufen. Els Habsburg eren prínceps alemanys amb amplis dominis personals en terres alemanyes, però la seva pròpia posició a Àustria —Østermark Mark— a les Marques Orientals d'Alemanya els feia essencialment no alemanys en els seus interessos. La política tradicional dels Habsburg explica, prou fàcilment, l'odi extraordinari que sentien els pangermans, i

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

particularment els nazis, tenen per a tota la "teoria austríaca". Els Habsburg —com els primers Hohenstaufen — es consideraven hereus de l'Imperi Romà i reclamaven el domini mundial o, si més no, en la política pràctica, una supremacia paneuropea. Aquesta sorprenent Cambra va ser, en diferents períodes de la seva història, una potència italiana, una potència espanyola i sud-americana, una potència eslava, una potència amb aspiracions a Àsia —i fins i tot a l'Àfrica—, però mai va ser una potència que permetés conscientment que predominessin interessos purament alemanys. [1] Els Habsburg van tenir un paper important durant els quatre segles posteriors a la conquesta de Constantinoble pels turcs. Van frenar el progrés militar dels turcs cap a l'oest i van succeir els emperadors bizantins com a principals agents civilitzadors a tot el sud-est d'Europa. Però el seu paper va ser tan valuós per a Europa com desastrós per a la concepció de la nacionalitat alemanya.
La seva preocupació per la Mediterrània va ajornar indefinidament qualsevol procés d'unificació a Alemanya, i la seva política dinàstica va conduir a la pràctica al que va equivaler a la partició de les terres de parla alemanya.

La tercera influència important en el desenvolupament de la història alemanya va ser la partició de les terres de parla alemanya i la transformació de tot el caràcter racial de les poblacions que s'anomenaven alemanyes, que va tenir lloc durant el període 1250-1550. Aquest fenomen va ser de summa importància, sobretot si tenim en compte que va ser durant el mateix període que van sorgir i consolidar-se nacions com l'anglesa, la francesa i l'espanyola, i fins i tot les hongareses, les txeques i les poloneses, i Europa va començar a adoptar les formes amb què estem familiaritzats actualment.

En l'època de Carlemany, les diferències entre teutons i francs no estaven gaire clarament definides. Anglaterra, sota l'hegemonia saxona, era en gran part un regne alemany, i el mateix es pot dir del nord d'Itàlia sota els llombards. En primer lloc, va tenir lloc una absorció d'elements alemanys a Anglaterra, l'est de França i el nord d'Itàlia. Aquest procés s'havia completat realment molt abans de la mort de Frederic II el 1250. Durant els tres-cents anys següents, les fronteres occidentals d'Alemanya es van retrocedir cap al Rin. Regions com Borgonya i el Franc Comtat es van tornar més franceses i menys alemanyes. Els Països Baixos van esdevenir definitivament no alemanys. Suïssa va prendre forma i considerables poblacions alemanyes es van vincular a la idea suïssa. Les importants marques alemanyes a Àustria es van convertir en una part integral de l'Imperi dels Habsburg, en gran part no alemany. Els resultats d'aquests destacaments encara són significatius en la història europea moderna. Expliquen la qüestió austríaca.

Expliquen la qüestió d'Alsàcia i Lorena: la disputa per una regió que mai ha deixat de ser alemanya i que mai no ha esdevingut completament francesa. També expliquen l'intent de renaixement per part dels nazis de la consciència pangermànica, no només a Àustria i Txecoslovàquia, sinó també en menor mesura a Holanda i Dinamarca, a Suïssa i Bèlgica.

Però alhora que les fronteres lingüístiques alemanyes s'allunyaven cap al Rin, i mentre les poblacions de la sang alemanya més autèntica es transformaven en suïssos, francesos i neerlandesos, la llengua i la cultura alemanyes s'estenien ràpidament cap a l'est, i les poblacions primitives no alemanyes del nord-est d'Europa aprenien a considerar-se alemanyes. La colonització alemanya cap a l'est va ser obra dels Cavallers Teutònics, que van conquerir i fer proselitisme a les tribus eslaves i finlandeses a l'est de l'Elba, i més tard més enllà de l'Oder, i de les ciutats hanseàtiques alemanyes que es dedicaven a fundar centres comercials al llarg de tota la costa del Bàltic. En última instància, el progrés alemany en aquesta direcció es va veure frenat pel poder militar de Polònia, per la rivalitat dels estats escandinaus i, per descomptat, més tard, per l'aparició de Rússia com a gran potència a principis del

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

segle XVIII. Però va ser un gran assoliment, sobretot si tenim en compte que aquesta iniciativa es va dur a terme entre els segles XIII i XV, quan la inspiració central alemanya era feble i, en molts moments, inexistent. El paper de les ciutats hanseàtiques i dels Cavallers Teutònics al Bàltic es va correspondre en gran mesura al de les Repúbliques Italianes i dels Ordres Cavallerescs Llatins a la Mediterrània, que van aconseguir mantenir una política italiana agressiva a l'Est en un moment en què no existia cap potència central italiana.

En el fracàs parcial del "Drang nach Osten" medieval es descobreix el segon element del "complex de frustració", que subjau a la interpretació alemanya moderna de la història del seu país. Els nazis —en particular del que es podria anomenar l'"escola prussiana" a la qual pertanyen el general Goring i Herr Rosenberg— busquen constantment un renaixement de la penetració i colonització alemanya de les terres bàltiques, com a compensació pel confinament de les aspiracions alemanyes a Occident.

El resultat més important del "Drang nach Osten" medieval va ser la fundació de l'estat prussià. La població autòctona de Prússia era en gran part d'origen eslau i finlandès —les races més primitives del nord d'Europa— barrejada amb els elements bel·licosos i necessitats que havien emigrat cap a l'est des de les seus més antigues de la cultura alemanya. Els prussians van ser esclafats com a poble, com a resultat de dos segles de la guerra més sanguinària de l'Edat Mitjana.

La Reforma a Alemanya —que ocupa la història de la major part dels segles XVI i XVII— es pot considerar en certs aspectes com un moviment en gran part inconscient de nacionalisme alemany frustrat contra les concepcions pangermàniques i catòliques romanes dels Habsburg. La Reforma va culminar amb la Guerra dels Trenta Anys, que va arruïnar Alemanya durant gairebé un segle després i que va paralitzar greument el poder dels Habsburg. La recuperació del poder turc que es va demostrar al setge de Viena el 1683 va ser un resultat de l'afebliment dels Habsburg, i la Guerra dels Trenta Anys probablement va tenir el resultat de prolongar el domini turc al sud-est d'Europa durant més de dos segles.

L'ascens de la monarquia francesa va ser una amenaça seriosa i persistent per a la consolidació de qualsevol tipus d'unitat alemanya. Francesc I va treballar amb els turcs contra els Habsburg, i van ser els Valois els primers a començar a jugar per una barricada polonesa contra Alemanya a l'Est. Al segle següent, va ser Richelieu qui realment va moure els peons alemanys durant la Guerra dels Trenta Anys. El resultat de la seva política va ser deixar Alemanya a mercè de la monarquia borbònica durant un segle, fins que l'aparició de Prússia sota Frederic el Gran va introduir una força completament nova a la política alemanya.

Amb l'aparició de Frederic el Gran ens acostem a la fase moderna de la història alemanya, i a aquella lluita entre els Hohenzollern i els Habsburg, entre la Prússia protestant, mig alemanya, que aspirava a ser alemanya, i l'Àustria alemanya, que aspirava a no ser alemanya, i —dins dels límits dinàstics— paneuropea, que va ser una de les causes principals, encara que indirectes, de l'última guerra. La Reforma havia estat, dins de certs límits alemanys, un moviment pangermànic, i també es pot considerar que va representar una reacció contra l'estat de retard econòmic en què Alemanya havia caigut com a resultat del canvi de les rutes comercials durant el segle XV. Wallenstein, sens dubte el més gran alemany del seu segle, tenia idees àmplies, encara que vagues, sobre la unitat pangermànica, i va morir com a resultat d'intrigar amb els prínceps del nord d'Alemanya contra els interessos de la Casa d'Habsburg. Frederic el Gran va desafiar seriosament l'hegemonia dels Habsburg a l'Europa Central, i va aprofitar la debilitat de França en el període prerevolucionari per enderrocar la barricada polonesa contra Prússia a l'Est. Les guerres napoleòniques no van ser més que un desagradable interludi en la rivalitat ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

entre les dues potències germàniques. Els seus resultats van ser un enfortiment substancial de la posició prussiana, ja que van debilitar les cases principesques independents d'Alemanya i van permetre a Prússia durant la primera meitat del segle XIX forçar els estats menors a unir-se a unions duaneres. Frederic el Gran havia conquerit Silèsia. La participació forçada dels seus successors en el bloqueig continental durant les Guerres Napoleòniques va establir les bases de les indústries manufactureres alemanyes que es van crear per abastir el buit deixat per l'exclusió de béns britànics. Les unions duaneres van unir amb Prússia les antigues ciutats hanseàtiques, i una Alemanya del Nord modernitzada es va enfrontar a un Imperi Austríac que en realitat era una supervivència del Renaixement.

El 1866, Àustria va ser expulsada de la Confederació Alemanya i va deixar de ser una potència alemanya. Més o menys al mateix temps, va ser expulsada d'Itàlia, que realment havia dominat fins després de la primera meitat del segle XIX, i ara va deixar de ser una potència italiana. Però aquí es pot observar la sorprenent flexibilitat política de la dinastia dels Habsburg.

Durant la segona meitat del segle XIX, Àustria va tendir ràpidament a convertir-se en una potència eslava, governant sobre una minoria de súbdits alemanys que vivien a Àustria i Bohèmia. És possible que Àustria hagués sobreviscut com a Confederació Magyar-Eslava si Francesc Josep hagués mort abans i Francesc Ferran hagués viscut més temps. Però el vell emperador, tal com va dir al rei Eduard, "mai no podia oblidar que era un príncep alemany".

Durant els vint anys anteriors a la guerra va sorgir un poderós moviment pangermànic a Àustria, liderat per Karl Leuger —el popular burgmestre de Viena— que realment desitjava veure la fi de l'Imperi i la Monarquia dels Habsburg, i la unió de les parts alemanyes de l'Imperi dins de la Gran Alemanya. Si s'hagués aconseguit la solució pangermànica o la solució "federal" (eslava) de l'arxiduc Francesc Ferran, la història d'Europa podria haver rebut un impuls força diferent. Però els Hohenzolierns, de fet, havien succeït el paper dels Hohenstaufen i els Habsburg. Aquests últims havien estat pràcticament maniobrats fins a la posició de prínceps vassalls, i amb el desenvolupament de la política de la Triple Aliança, els Hohenzollerns simplement van donar una nova força i una nova directriu a la política paneuropea dels emperadors del Sacre Imperi Romanogermànic.

Adolf Hitler va créixer en l'atmosfera de la propaganda pangermànica de la Viena de preguerra, i en els seus escrits posteriors a la guerra denuncia amargament el que considera polítiques antialemanyes i purament dinàstiques i capitalistes-monopolistes que atribuïa als Hohenzollern. També s'oposava a la política d'expansió colonial que van iniciar els Hohenzollern i a la qual encara s'adhereixen polítics nacionalistes més antics com Hugenburg i Schacht. Per tant, cal tenir en compte aquestes dues importants tendències que regeixen la política nacionalsocialista en acció. En primer lloc, la política nazi és essencialment nacional, ja que és una reacció a la desastrosa política paneuropea dels Habsburg i els Hohenzollern. En l'esperit de Bismarck, que va proclamar que "tota la qüestió oriental no val els ossos d'un sol granader pomerà", repudia qualsevol ambició de sotmetre territoris no alemanys al domini alemany. D'altra banda, planteja un desafiament al sistema estatal establert d'Europa quan emfatitza la necessitat de portar tots els territoris habitats per poblacions de parla alemanya dins l'estructura del "Drittes Reich".

Vista superficialment, les reivindicacions pangermàniques dels idealistes nazis semblen incompatibles amb la pau contínua a Europa. Però al que sembla que vol dir el senyor Hitler, fonamentalment, és al reconeixement del fet que Alemanya ha de ser considerada no només com a igual entre les Grans Potències, sinó que aquestes potències també han de permetre una expansió legítima d'Alemanya i, si cal, trobar les vies per les quals es pugui expandir. Allà

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

No hi ha res de particularment immoral en una política territorial alemanya ambiciosa. Durant els darrers quinze anys ens hem trobat tolerant la política continental exclusiva i intransigent de la democràcia francesa, i la Societat de Nacions s'ha utilitzat en gran mesura per afavorir el desenvolupament d'un nou grup eslau a l'Europa de l'Est. Cal recordar que les fronteres europees sempre han estat extremadament fluides, i no hi ha cap justificació històrica per considerar-les com a particularment permanents en el moment actual de la història europea.

A l'Europa de l'Est, el grup eslau —Polònia, els txecs i els eslaus balcànics, a diferència dels russos— s'ha de considerar un element força permanent en la història europea. Tant Polònia com Bohèmia eren estats realment més antics que Prússia. D'altra banda, Rússia és un fenomen relativament recent, que només va emergir com a potència europea a principis del segle XVIII. Va ser obra de dos grans governants: Pere el Gran i Caterina la Gran. L'última guerra va veure com es desfeia l'obra de Caterina i la frontera russa retrocedia darrere dels aiguamolls de Pripet. Els bolxevics han fet molt per soscavar tant la base cultural com la nacional de l'antic Imperi Rus. S'han destruït institucions i idees estables, i els molts pobles que formen la Unió Soviètica estan desenvolupant tendències desintegradores a un ritme que generalment no es realitza. Rússia s'està convertint en una terra de ningú política, un fet que sembla ser molt apreciat pels japonesos a l'extrem oriental.

En aquest sentit, el recent Pacte germano-polonesa pren importància i indica la possibilitat d'una orientació completament nova en la política bàltica. Tant Alemanya com Polònia necessiten el que es pot definir com a espai per a l'"expansió camperola". El senyor Hitler i altres exponents de la ideologia nazi, com Darre i Rosenberg, han emfatitzat que el que l'Alemanya nazi pretén són territoris buits on el camperol alemany pugui conrear la seva terra i on les comunitats alemanyes puguin construir les seves vides com a part integral d'Alemanya. És una concepció completament diferent de l'"imperialisme colonial" dels Hohenzollern i dels nacionalistes conservadors moderns com Schacht i Hugenburg. Ara bé, una guerra reeixida contra Polònia no resoldria el problema alemany de l'"expansió camperola", ja que la mateixa Polònia està densament poblada i té una població creixent. Però tots dos països tenen ambicions a l'Est que es van frenar als segles XVII i XVIII per la intervenció sueca i per l'auge de l'Imperi Romanov. Recentment van tenir un recordatori de les possibilitats d'aquestes ambicions quan els alemanys van ocupar les províncies bàltiques durant la guerra i quan els polonesos van ocupar Ucraïna el 1920.

Els nacionalistes ucraïnesos, que desitgen la separació de Rússia, tenen connexions molt importants amb Berlín i Varsòvia, i és possible que aquests elements siguin fonamentals per formular les bases d'una política comuna germanopolonesa a l'Europa de "l'Extrem Orient". Qualsevol perspectiva de guerra és naturalment inquietant, però semblaria obvi que la manera més directa de fer inevitable una futura guerra a l'Europa Occidental és ignorar no només les aspiracions alemanyes sinó també les necessitats alemanyes. I un alliberament d'energies alemanyes cap a l'Est sembla infinitament preferible a un "embús" al llarg del Rin i a Àustria, que és l'única alternativa definitiva.

Hi ha notablement poc sentiment hostil contra Gran Bretanya a l'Alemanya nazi, ni sembla que hi hagi cap tendència a dirigir propaganda oficial contra Gran Bretanya, malgrat l'actitud extremadament provocadora adoptada per sectors de la premsa d'aquest país, i també per certs grups polítics des que els nazis van arribar al poder. Hi ha, és clar, un moviment d'agitació per la devolució de les colònies africanes a Alemanya, però la inspiració d'aquesta agitació prové en gran part dels cercles nacionalistes conservadors, ara sense importància. Les opinions poden diferir quant al valor d'aquestes colònies en particular, ja sigui per a nosaltres o per als alemanys, però el mateix Herr Hitler professa menyspreu per "l'imperialisme colonial" que inspira els grups nacionalistes.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Certament, una política basada en el "capitalisme d'exportació" —i aquesta és la política que exigeix colònies— és contrària a la teoria econòmica de "l'Estat autàrquic", i es pot dir amb seguretat que els nazis —almenys en la fase actual— no desitgen tornar a entrar al camp africà. Tot l'èmfasi de la seva propaganda es centra en la restauració de la vida camperola com a base de l'Estat autàrquic, i en la necessitat de més terres geogràficament adjacents a Alemanya on les comunitats camperoles alemanyes puguin estendre's i desenvolupar aquesta vida corporativa alemanya en què els nazis veuen el principi i el final de totes les coses. Si aquesta política els porta a entrar en conflicte amb potències i amb interessos que no són interessos britànics, no és cosa de Gran Bretanya anar a fer una croada per mantenir la immunitat de la tirania més corruptora que mai ha embrutat la història de la raça humana.

---

[1] Excepte possiblement durant el breu regnat de l'emperador Josep II.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

La socialdemocràcia en decadència, de John Beckett

A L'anàlisi dels resultats de les eleccions parcials des de les darreres eleccions generals mostra que el Partit Laborista ha augmentat la seva mitjana de vots respecte a la de 1929 en gairebé un 15%. El 1929 va aconseguir 289 escons i, amb cinc membres independents que li donaven suport, tenia una força de pressió de 294. Tretze victòries més li haurien donat poder. Segons les xifres de 1929, una taxa d'augment de les enquestes igual a la de les eleccions parcials seria suficient per proporcionar al partit una clara majoria parlamentària. En absència de cap gran aposta cap al feixisme en la seva primera contesa electoral, es pot inferir de manera concloent que no hi ha cap altre factor que pugui obviar aquest ordre d'esdeveniments. Es produirà el balanceig regular del pèndol i els dos bàndols de la Cambra canviaran com els equips de futbol a la mitja part.

Res seria més divertit, si no fos tràgic, que estudiar les diverses opinions expressades pels nostres "líders nacionals" i la premsa sobre el curs probable quan el Parlament sigui controlat pels laboristes. Van des de visions de Gran Bretanya en la ruta totalment vermella, amb Sir Stafford com a xofer, fins a les suaus comoditats del Sr. Greenwood i el Dr. Dalton, que ens pinten una imatge de Gran Bretanya sense canvis, excepte per la prosperitat, amb un banc davanter de superhomes increïblement "cavallers" que augmenten el cens de Mayfair tan constantment com allisen els barris marginals de la cara bella del nostre país.

Es prediuen al seu torn una gran tragèdia, una ruïna roja i una eficiència benèfica. És sorprenent que cap dels profetes s'hagi pres la molèstia d'examinar acuradament els principis de la socialdemocràcia en què es basa el Partit Laborista, i el destí d'aquests principis (o la manca de principis) a cada país on s'han provat. Aquest estudi, assistit per un estudi de la història passada del Partit Laborista i un examen imparcial del caràcter i els registres dels seus líders, apunta inevitablement a conclusions menys dramàtiques però molt més terrorífiques que qualsevol de les que ja hem considerat.

El meu propòsit és defensar que un govern laborista no significa ni revolució ni evolució. Significa un govern sense espina dorsal per part d'entitats insignificants sense cap principi rector; significa anar a la deriva sense direcció en un munt de falses paraules; significa alarma inarticulada enmig d'una inseguretat econòmica i un pànic financer augmentat per ministres nerviosos i inexperts.

Sense benefici per al desfavorit, es pot confiar que el Partit Laborista lladri i alarmi el superior. El resultat no serà una catàstrofe sobtada que es pugui afrontar fàcilment, sinó una minva de la vitalitat de la nació i l'acceleració de la decadència a una velocitat tal que pot ser impossible aturar-la. La teoria de la socialdemocràcia, de fet, s'epitomitza en l'apologia oficial del propi Partit Laborista per 1933: Potser hem estat ineficaços; però hem estat en el bon camí tot el temps.

Davant de les alteracions de les condicions econòmiques provocades per l'enorme avenç en el poder productiu a causa de la maquinària i la ciència modernes, les tres idees bàsiques del feixisme, el comunisme i la socialdemocràcia han lluitat per la supremacia en la ment del món civilitzat des de 1918.

A primera vista, la socialdemocràcia és la més atractiva. El comunisme exigeix allò impossible

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

agitació i sacrifici per obtenir resultats altament controvertits. El feixisme fa una gran crida al costat superior i autoabnegatori dels éssers humans. L'home mitjà és gandul i autoindulgent. No vol treballar ni acceptar la disciplina; sobretot, no vol haver de pensar i fer sacrificis en benefici de la raça. La socialdemocràcia promet plaer sense dolor, idealisme sense esforç, prosperitat i justícia sense planificació. No es podria inventar cap forma de farsa més efectiva per a les masses, i no és estrany que a Rússia, Itàlia i Alemanya, on es va sentir tota la força de la tempesta de neu causada per la guerra, aquestes nacions es van dirigir als socialdemòcrates per salvar-se.

L'espai no permet un examen prolongat, amb cites, del fracàs de la socialdemocràcia en aquests països. No només no va aconseguir efectuar la transformació pacífica del capitalisme depredador al socialisme, tal com havia promès, sinó que tampoc va proporcionar el més mínim fre al lladre, amb qui a Alemanya, si més no, va formar una aliança ràpida i ferma. En els tres països els treballadors es van trobar molt pitjor que abans que la socialdemocràcia arribés al poder, i en els tres països la lliçó va ser suficient perquè donessin l'esquena a aquestes formes de democràcia i intentessin recuperar el seu prestigi i eficiència sota un lideratge nacional. Rússia, el país menys avançat, va adoptar una forma de comunisme que ara desapareix ràpidament, mentre que Itàlia i Alemanya, amb un nivell de civilització més alt, es van girar cap al feixisme per salvar-se.

Un examen molt superficial de la teoria socialdemòcrata és suficient per demostrar que allò que
que el que va passar en aquests tres països era inevitable i ha de passar allà on s'intenti la seva política.

El socialdemòcrata és el racionalitzador de la demagògia, mentre que el seu partit està invariablement ple de caucus, amb els seus alts càrrecs plens d'homes que potser no tenen res que els recomani més que el poder de la parla fàcil. Els seus càrrecs més alts estan oberts al demagog i només a ell. De la mateixa manera que els seus principis són vagues i els dels seus oponents són definits, els seus líders no tenen el fanatisme del comunista ni la severitat del feixista. Obtingueu el poder pel vot, no el poder de fer coses, sinó el poder d'assumir el càrrec. Prometeu tant als rics com als pobres que sereu els seus amics. Aboliu els barris marginals i sopeu amb el propietari dels barris marginals. Augmenteu els salaris, però doneu títols al mal empresari.
Nacionalitzeu els bancs però obeïu el banquer. Derroteu el capital internacional amb un petó de benvinguda.
Reduir l'armament mentre s'ingereix en els assumptes de tots els altres països. Aquests són alguns dels lemes més adequats per als candidats laboristes. No és sorprenent que en un món de crua realitat aquesta barreja d'oportunisme, idealisme i pura debilitat de caràcter s'hagi esfondrat sempre que s'hi ha imposat responsabilitat.

Un examen de la història del Partit Laborista mostra amb quina precisió es compleixen aquestes tendències a la pràctica; i, tenint en compte l'etapa més avançada de decadència als països continentals citats, no hi ha res més sorprenent que comparar la seva història recent amb les nostres pròpies experiències. Les dificultats socials i econòmiques han portat a un reconeixement generalitzat de la necessitat d'un canvi en l'estructura de la nació. S'ha intentat el camí aparentment fàcil de la socialdemocràcia; han seguit el caos i la corrupció; i s'ha hagut d'invocar el lideratge, erròniament anomenat dictadura.

Un estudi del nostre Partit Laborista mostra exactament les mateixes tendències que els partits socialdemòcrates ja esmentats. Pot el seu partidari més optimista realment sostenir que en el conjunt de les creences i la política del partit hi ha dues notes consistents? Fins i tot si no tinguéssim el registre dels seus períodes anteriors de mandat per demostrar-ho, els discursos dels seus líders i les columnes del *Daily Herald* contenen totes les inconsistències possibles. La Lliga Socialista i el líder sindical més tranquil estan units en el seu desig de victòria electoral, però és impossible trobar-ne un ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

un únic punt d'unitat en els seus plans de govern un cop s'hagi aconseguit la victòria. Assistiu a qualsevol reunió laborista on hi hagi més d'un orador, i si els oradors van més enllà de les aspiracions elevades cap a la política pràctica, les diferències més sorprenents apareixeran de seguida.

El primer Partit Laborista Parlamentari realment gran va ser recuperat el 1922. Mai, ni tan sols al "Parlament de tot i altres" del 1906, havia arribat a Westminster una col·lecció tan estranya d'excentricitats. No se'n podria donar una millor descripció que la que proporciona Scanlon a la seva obra * *Declination and Fall of the Labour Party*: —*

«La política, però, com l'adversitat, fa estranyes companyes de llit, però es pot dir amb seguretat que en cap moment les pitjors formes d'adversitat havien aconseguit reunir tipus tan estranys i diversos com els que es van trobar amuntegats al nostre llit laborista al Parlament de 1922; tothom amb una . . . queixa s'unia al Partit Laborista amb la creença que existia únicament per corregir els errors individuals; i quan qualsevol persona rica s'unia al Partit, sentia immediatament que havia de ser adoptada pel Parlament perquè la queixa es pogués atendre adequadament... recordeu que el Sr. Egerton Wake, Jo l'Organitzador Nacional Laborista, la feina del qual era aconseguir candidats, deia que la major aflicció del Partit era una sobredosi de generals descontents.

En conjunt, alguns exemplars estranys van trobar el seu camí al Partit Laborista... cadascun tenia una idea fixa: alguns es concentraven en cavalls gastats, altres en minories oprimides, sempre que les minories no fossin massa a prop. Hi havia generals que havien estat ignorats durant la guerra i volien que es modifiqués tot el sistema d'ascensos. D'altres (no generals) estaven disposats a dedicar el seu temps i energia a assegurar-se que el dia del dissabte es mantingués sant; d'altres podien mirar amb equanimitat les dures condicions infligides als aturats, però haurien destruït voluntàriament el Partit si hagués proposat afegir un sol club de treballadors a la llista. N'hi havia d'altres que creien que les reunions de grup per a la intercessió diària amb Déu resoldrien el problema de la pobresa, i n'hi havia d'altres que no tenien opinions decidides sobre res.

El 1906, quan alguns dels diputats laboristes van insinuar al món les grans qüestions a les quals esperaven dedicar les seves vides parlamentàries, el Sr. Bernard Shaw va demanar disculpes a l'univers per haver estat sempre associat amb ells. No hi ha cap registre del que va dir el 1922.

Menys d'un any després, aquesta assemblea heterogènia es va convertir en el govern oficial del país. Després d'uns mesos de mandat, va ser sumàriament destituït pel país. Cinc anys del Sr. Baldwin va preparar la ment nacional per a qualsevol alternativa, i el 1929 un govern laborista, a pocs minuts d'arribar a la majoria i gairebé sempre amb una majoria física real dins dels recintes de la Cambra, va governar amb incomoditat i ignomínia durant dos anys i mig fins que la crisi de 1931 va provocar la seva extinció electoral temporal.

A Rússia, Kerenski va aconsellar prudència fins al moment en què va fugir davant d'una nació indignada i decebuda, que s'havia girat cap als bolxevics pel lideratge que mai havia tingut el coratge de mostrar. A Itàlia, els socialdemòcrates van ocupar les fàbriques i, com que no tenien plans per dirigir-les, es van deixar dòcilment guiar i destruir pels feixistes, que van donar als italians plans en lloc de discursos i accions en lloc d'intrigues. A Alemanya, els socialistes tenien tot el poder a les seves mans el 1919, però van acudir terroritzats als *Junkers* per demanar ajuda; durant dotze anys es van encongir darrere de la Constitució de Weimar; i el 1933, sense gairebé cap protesta, van deixar pas a Hitler i al lideratge disciplinat de les Tropes d'Assalt.

No és sorprenent que trobem un exdiputat socialista anglès que escrigui que la socialdemocràcia depèn per a la seva existència de no arribar mai al poder. Aquest article començava amb un avís que

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

El Partit Laborista ha de, si les xifres de les eleccions parcials signifiquen alguna cosa, tornar a obtenir càrrecs a les properes eleccions. El lector es pot preguntar com, tenint en compte els fets anteriors, és possible que milions d'electors tornin a votar laboristes. La resposta rau en l'excusa enganyosa que donen totes les plataformes laboristes: — «Mai vam tenir majoria».

Per sorprenent que sembli, la gran part de l'electorat sembla creure de veritat que si el 1929 haguessin tornat vint altres líders sindicals o *intel·lectuals* de classe mitjana , el govern laborista hauria aconseguit complir les moltes i variades promeses utòpiques que havia fet durant la seva campanya electoral. No pretenc entendre com l'absència d'una majoria explica als treballadors la introducció i l'aprovació a la Cambra dels Comuns, sovint en contra d'alguns vots liberals i conservadors, d'una legislació clarament anti-classe treballadora com la Llei d'Anomalies i la Llei de Mines de Carbó. Com la predicació de l'odi de classe i la mobilització de les masses per aixafar el capitalisme s'haurien de convertir en un esnobisme desenfrenat i una submissió rastrera a la City de Londres perquè hi ha 294 diputats en lloc de 307 és un misteri que mai s'explica.

Sigui el que sigui que no vagi bé amb el Partit Laborista, ha arribat molt lluny per resoldre el problema d'enfrontar-se a preguntes incòmodes. Ha descobert que la millor manera és donar-los l'esquena. L'explicació dóna pas a la denúncia; l'exposició es fa mitjançant la fulminació; i el fet de no complir les promeses fetes en el passat sembla estar més que dissimulat als ulls de l'electorat per una generositat addicional en fer promeses per al futur.

La principal prova que el Partit Laborista no pot governar no es troba en el seu fracàs, menyspreable com ho ha estat en el passat, sinó en la psicologia del seu lideratge i la credulitat de la seva base. L'extraordinària indulgència que sempre es mostra a Gran Bretanya amb aquells que es creu que han arribat a alts càrrecs probablement explica l'estranya manera en què aquells que estan en condicions de conèixer la veritat deixen que les afirmacions untuoses dels líders laboristes sobre estàndards inusuals de justícia passin sense ser qüestionades.

El Sr. MacDonald, com a líder del Govern Nacional, segueix avui exactament la mateixa política que quan era el líder tan venerat i estimat d'un govern laborista. L'única diferència és que aquesta política té més èxit perquè està envoltat d'homes capaços en lloc d'ineficients. Tot i això, veiem líders laboristes que estaven orgullosos de seguir-lo abans de 1931 ara el vilipen i el denuncien pels mateixos mètodes que abans, quan els utilitzava, denunciaven altres persones per objectar-hi. Tan baix és el nivell d'honestedat que els diputats laboristes del passat i del present que solien rondar la seva porta amb l'esperança de tenir l'oportunitat d'obrir-la i dir-li "Bon dia" ara culpen de tots els crims del passat a MacDonald, Thomas i Snowden. En un alè afirmen ser un partit democràtic; en el següent diuen que en un grup parlamentari de gairebé 300 homes forts, tres van ser responsables del que ara denuncien com a conducta vil.

Un exemple general d'aquesta propaganda deshonesta es pot trobar en la declaració que fan invariablement les plataformes laboristes que són l'únic partit que publica un balanç, i la seva denúncia dels partits més antics per corrupció en la venda d'honors i l'amagament de fonts secretes d'ingressos. Molts dels membres sens dubte es creuen aquestes declaracions quan les fan. D'altra banda, molts han de ser conscients que durant diversos anys els líders han rebut grans subscripcions privades, i les han utilitzat a la seva discreció, subscripcions que mai s'han comptabilitzat en cap declaració publicada. El Partit Laborista sempre ha denunciat la pompa buida dels títols, però un examen de les Llistes d'Honors mentre estava en el càrrec no suggereix cap alteració en la manera tradicional de compilar aquestes llistes. El ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Una major part de la direcció laborista és conscientment hipòcrita en aquests assumptes, la base és tan increïblement crèdula que és difícil no argumentar que es mereixen el lideratge que tenen.

Quin serà el final de la democràcia? Començant per estudiar la història de la socialdemocràcia en altres llocs, el nostre examen del Partit Laborista a Gran Bretanya ens ha de portar a creure que, de la mateixa manera que mostra totes les característiques dels moviments continentals, el seu progrés inevitablement ha de desenvolupar-se en la mateixa línia. És ben possible que això no sigui un pensament encoratjador. A menys que la nació recuperi el raó en molt poc temps i se li doni una alternativa viril i pràctica, les virtuts negatives d'un Partit Conservador dominat per les finances ens presentaran una majoria laborista a Westminster. Els conservadors estan obligats a mantenir un govern laborista en el càrrec durant almenys dotze mesos. L'electorat no s'adonarà de com de dolent era el laborisme i oblidarà de com de dolent havia estat el conservadorisme en aquell moment.

Per tant, esdevé de primordial importància que el feixisme presenti aquesta alternativa sense més demora. No s'hauria de permetre que la tràgica història d'altres països es resolgui aquí. Van recórrer a la planificació constructiva i al lideratge autoritari com a últim recurs quan la reacció poc constructiva i el socialisme tímid els van portar a la vora del desastre.

Un govern laborista compromès a millorar la situació de les masses descobrirà, en arribar al càrrec, que l'armari està buit. Ja han passat els dies en què, de la superfluïtat, es podien trobar uns quants milions per comprar els treballadors. Amargats pel fracàs total del govern laborista a l'hora d'ajudar-los i inflamats per la naturalesa imprudent de la seva propaganda, els treballadors recorreran als disturbis i al comunisme com a sortida. Alarmats pels discursos salvatges fets per assolir càrrecs, la classe inversora atreurà les seves banyes amb resultats desastrosos per a la nostra posició econòmica. La socialdemocràcia s'enfrontarà al seu problema històric: com satisfer els seus partidaris sense atacar els seus oponents. No hi ha solució en el credo socialista. En menys de tres anys ens enfrontarem a una crisi real que farà que la de 1931 sembli un afer molt insignificant.

És possible creure que la democràcia, tal com la coneixem actualment, sobreviurà a aquesta deriva constant cap al desastre? El feixisme ha d'esforçar-se per convèncer la nació dels seus plans ara, i no quan el desastre s'acosta.

El Partit Laborista no pot governar, i si l'Estat Corporatiu s'endarrereix fins que la socialdemocràcia hagi collit la seva collita de caos, la salvació de la nació encara residirà en el fet que les ments dels homes s'hagin preparat i el moviment de les camises negres s'hagi consolidat.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Feixisme i guerra,

del general de divisió JFC Fuller

La perspectiva del feixisme sobre la guerra és de sentit comú, ja que el feixista és realista. Per a ell, és inútil deixar de banda el problema de la guerra amb paraules i anatemes, com tan sovint fan aquells que han aconseguit evitar l'últim, perquè l'emocionalisme és l'antítesi del realisme. Està obert a examinar el problema com un metge examina un pacient, però es nega a deixar-se distreure per la "glòria" d'una banda o per "l'horror" de l'altra.

Si el problema té solució, es resoldrà científicament, és a dir, buscant la veritat, mantenint-la una ment imparcial i treballant de manera ordenada. La història certament no ho resoldrà.

Havent estudiat la guerra històricament i psicològicament, el feixista arriba a la conclusió que en certes circumstàncies les guerres són necessàries i que en d'altres no. Per tant, decideix que les circumstàncies són el factor principal, que són aquestes les que creen guerres i que, en conseqüència, la guerra en si mateixa no és una malaltia, sinó el clímax d'un estat malaltís de pau. No és el microbi, és la febre causada pel microbi. Sense aquesta febre, el pacient podria morir fàcilment d'intoxicació interna, però si la seva temperatura puja per sobre d'un cert punt, segurament col·lapsarà; en qualsevol cas, és probable que quedi físicament debilitat quan la seva malaltia hagi acabat. No s'ha de culpar a la febre, sinó a la seva causa. El feixista, per tant, diu: "Abordaré aquest problema causalment, i fins que s'elimini la seva causa o causes, mantindré a mà un estoc d'instruments quirúrgics i fàrmacs, les meves marines, exèrcits i flotes aèries, perquè no veig cap raó per confiar en cures de fe i altres xarlataneries. En conseqüència, no tindré res a veure amb la bruixeria pacifista que confia en encanteris, encanteris i pactes". És per aquesta raó que es nega a deixar-se desviar de l'olor de la seva recerca de la veritat pel desarmament i altres pistes falsas semblants, ja que les armes en si mateixes no poden crear guerres, de la mateixa manera que les pinces i els bisturís en si mateixos no poden crear malalties.

«Per tant», diu el feixista, «examinem la pau, ja que en els descontentaments per la pau es descobriran les causes de la guerra, i fins que no s'eliminin no tinc intenció de llençar els meus instruments quirúrgics. De fet, com més histèrics es tornen els defensors de la pau, més segur estic que la guerra tornarà, per tant, vetllaré que els meus instruments i fàrmacs siguin els millors que es puguin aconseguir».

Aleshores, el feixista es gira cap a l'època en què vivim, ja que és d'aquesta època que sorgirà la propera guerra, i després d'estudiar-la imparcialment, arriba a la conclusió que avui dia hi ha dues causes principals de guerra, a saber: la superpoblació i l'anarquia fiscal-econòmica. Són aquestes les que donen lloc a causes militars: la necessitat de conquerir, terroritzar i establir fronteres inexpugnables.

La primera d'aquestes dues causes principals l'examina d'aquesta manera: per molt deplorable i molest que sigui, és un fet que un home famolenc prefereix infringir la llei robant menjar que morir de gana. En tots els països civilitzats i incivilitzats s'acorda que un home té dret a defensar la seva vida; aleshores, per què aquest home s'hauria de suïcidar de gana quan pot preservar la seva vida robant? En conseqüència, quan un país esdevé superpoblat, s'enfronta a dues opcions: pot suïcidar-se en una guerra civil o ocupar un territori veí, cosa que significa guerra tret que estigui habitat.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

per pacifistes intoxicats per pactes. Aquests són fets que no es poden contradir. Amb el Japó superpoblat, és absurd que la Lliga s'oposi a l'expansió japonesa. Un camí molt més savi seria enviar anualment a aquest país unes quantes milers de tones d'anticonceptius.

El mateix problema ens enfronta a l'Índia: amb Llibre Blanc o sense, si els indis continuen reproduint-se al ritme actual, tret que l'expansió sigui possible, abans que s'acabi aquest segle, l'Índia ha d'explotar. El 1921 la seva població era de 320 milions i el 1931, de 350 milions. A aquest ritme d'augment, serà d'uns 700 milions l'any 2001, i tret que Marie Stopes s'hi posi a treballar o que cada tija de blat de moro creixi dues espigues, un cataclisme està condemnat. Aquest és un fet que ni la ploma ni les paraules piadoses poden esborrar; en conseqüència, el feixista treballa amb fets: és realista.

Passant a la segona de les dues causes principals, el feixista s'enfronta immediatament al que es proclama com a "nacionalisme econòmic", que molts suposen que està habitat pel diable de la vaga. Mai embruixat per paraules o noms, en examinar-ho descobreix que el que realment vol dir, però que sota la democràcia liberal és una heretgia xiuxiuejar, és comerç anàrquic: Vés com vulguis, fes com puguis, enganya, suborna, lluita i el Diable s'endurà el revés. Els mercats i els préstecs estrangers són els grans protagonistes d'aquesta guerra incruenta i amb retallades de borsa. Breument els examinaré per torns.

Com que avui totes les nacions produeixen més del que poden comprar amb el sistema financer existent, la producció mundial supera la demanda mundial. Els mercats esdevenen, per tant, causes de conflictes i zones on abocar descontents, així com béns. Com que, òbviament, és impossible que cada país vengui més del que pot comprar, els interessos privats impliquen els seus respectius governs i els governs fan tremolar les seves espases per espantar-se mútuament, sent els seus sorolls els insults de la premsa diària. L'avarícia engendra enveja, l'enveja passió i odi, després arriba algun incident que detona l'emotivitat acumulada i hi ha la guerra. Una cosa molt semblant passa en la lluita per les matèries primeres.

Una causa encara més poderosa és la lluita entre els grans bancs centrals pel control financer. Si els béns no es poden pagar amb béns, el deutor es veu obligat a acceptar un préstec i immediatament entra en servitud financera. Com diu un escriptor dels financers internacionals: "Més que qualsevol altra força alliberada en el caos del món modern, han conduït a la guerra". Un cop sota el seu control, només hi ha dues maneres de sortir-ne: el repudi o la lluita. Com que la primera significa fallida i deshonra, normalment es recorre a la segona.

Així doncs, a causa de la cobdícia i l'emotivitat inherents a les democràcies de masses, les armes no es consideren instruments quirúrgics, sinó com les camises de força dels descontentaments nacionals i internacionals. Aquestes armes restringeixen les revolucions internes i terroritzen els veïns hostils, no per mantenir la justícia, sinó per mantenir la cobdícia. De nou, només hi ha un pas d'un mur aranzelari a una frontera fortificada, i si una frontera existent és feble hi ha tots els incentius per buscar-ne una altra que sigui més forta. Antigament es buscaven fronteres defensives fortes per assegurar l'existència nacional, ara es busquen per assegurar la usura internacional.

L'11 de juliol de 1933, el Sr. Chamberlain va dir a la Cambra dels Comuns: "Nosaltres mateixos mantenim l'opinió que hem mantingut tot el temps, i és que els principals problemes que pateix el món avui dia són d'origen internacional i que només es poden resoldre mitjançant l'acció i l'acord internacionals". Pel que fa al seu origen, té raó, però com que Satanàs té una peculiar aversió a expulsar Satanàs, el feixista dubta més que de la seva cura. És per això que no creu en els tractats de desarmament, els pactes de pau i les forces policials internacionals, dels quals els membres de la Societat de Nacions o els seus partidaris parlen de manera inapropiada i després de manera inapropiada.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

La Lliga no representa la pau, sinó l'statu quo: representa un mite, la inèrcia, i no un canvi de realitat. El món es mou i nosaltres hem de moure'ns amb ell; no hi pot haver aturada sense podridura, i la podridura engendra la guerra, perquè putrefeix la civilització. Per exemple, examineu el problema d'Àustria, actualment el centre de la podridura europea: el 1918-19 un gran imperi es va reduir a un petit estat amb una capital immensa; és a dir, de la posició d'un milionari a un pobre que encara ha de pagar la seva casa —Viena—, un lloguer de milionari. El 1931, Alemanya va suggerir una Unió Duanera, i França, sentint que estava a punt de ser torpedinada, va decidir immediatament torpedinar aquesta Unió mitjançant aquella arma de destrucció infal·lible, el Consell de la Lliga. Essencialment una qüestió econòmica, es va remetre per a la seva decisió al Tribunal Permanent de Justícia Internacional i es va estirar sobre el bastidor polític, els torns eren operats, entre d'altres, per Salvador, Cuba, Colòmbia i la Xina —aleshores en un estat d'anarquia oberta—. Si Cuba o Salvador haguessin votat al revés, la Unió s'hauria convertit en un fet consumat; com que cap de les dues hagués votat, va ser anul·lada.

És això sensat o una bogeria? És aquesta la manera d'integrar el món i establir una pau perpètua?
Hauria estat més sensat i honest que la Lliga hagués proclamat: "Àustria és un país impossible, és el captaire d'Europa, i si no se li ha de permetre aquesta Unió, l'hem de mantenir i pagar-li un subsidi de milions de lliures cada any". Fins i tot llavors, quin dret hauria tingut la Lliga a suposar que els austríacs —un poble orgullós— volien viure en una casa de beneficència; perquè tot el que volien era l'autodeterminació i encara la volen però no la poden aconseguir, ja que es veuen obligats a viure no sota un govern de la seva pròpia elecció, sinó sota un despotisme corrupte.

De fet, Àustria s'impedeix de desenvolupar el seu legítim destí imposant-li una força policial internacional subreptícia: la internacional dels diners, que no necessita comprar mercenaris estrangers; ja que sempre pot contractar mercenaris autòctons. És aquest tipus de força, la desnacionalitzada i assassina, l'únic incentiu de la qual són els diners, la que la Unió de la Societat de Nacions, el Nou Moviment de la Commonwealth i el capitalisme en decadència intenten imposar al món. Si ho poguessin fer, tard o d'hora el resultat seria una revolució catastròfica que acabaria amb un bolxevisme mundial. És aquest, doncs, el seu objectiu final?

Tot i aquesta flagrant canalla política, allò a què més s'oposa el feixista és a l'insidiós atac moral que es llança sota la cobertura d'un núvol de fum de tòpics pietosos i hipocresia histèrica, contra tot allò que és viril i espiritual en la humanitat. L'honor, la virtut i la creença en qualsevol cosa més noble que la simple vida han d'estar sotmeses al control legal internacional. Però, és la pau o el manteniment de la pau a qualsevol preu la fi de la vida? No hi ha res en aquest món més estimat que la vida? Són els homes únicament animals? Amb James Martineau, el feixista creu que:

«La reverència per la vida humana es porta a una idolatria immoral quan es considera més sagrada que la justícia i el dret, i quan l'espectacle de la sang esdevé més horrible que la visió de tiranies desoladores i hipocresies triomfants... res no pot ser més feble o més suïcida que que els homes que són ciutadans d'una república anunciïn que, per la seva banda, tenen la intenció de tenir la vida en més estima que la justícia. I si arriba el dia en què les nacions es conformin a sotmetre totes les disputes, sigui quin sigui el seu origen, a la decisió d'un tribunal, potser no és que el món hagi millorat, sinó que els homes s'han tornat més dolents i més baixos perquè ja no hi ha res que considerin més estimat que la vida.»

Viure és l'impuls de la Natura; però viure amb justícia, és a dir, d'acord amb les nostres conviccions més profundes, és segurament el fonament de tota moralitat i religió. Pot un home que creu que reflecteix la voluntat de Déu sotmetre la seva fe a judici davant d'un tribunal policial? "Viure perillosament" semblaria, per tant, un lema de vida més noble i més just que...

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

«Seguretat primer», que quan s'aplica al cor de l'home no pot aconseguir cap altre fi que el de criar una raça d'eunucs desespiritualitzats.

Així doncs, en la filosofia del feixisme la vida es considera com un mitjà per a un fi i no com el fi en si mateix. L'individu és mortal, però l'Estat, no només la massa d'individus, sinó allò que és noble, inspirat i inspirador en la seva història, en dues paraules: l'espiritualitat nacional, és immortal i infinitament més gran. És per això que cada individu ha de viure, no només per mantenir-la sinó per sostenir-la amb la seva vida, pensaments i accions. És una lluita pel que s'ha de fer i no només una marca de pas en el que s'ha aconseguit. Si en aquest esperit encara hi ha alguna cosa de l'activitat del senglar, lloat sigui el cel, encara no hi ha res de la inèrcia del porc de corral.

A causa d'aquest dinamisme, d'aquesta virilitat essencial, el feixisme defensa la pau, però no obstant això no tem la guerra, ja que tot el que tem és la vida inert. Per tant, sobre la pau i la guerra, el credo del feixista diu el següent:

L'objectiu legítim de la guerra és una pau més perfecta; perquè la guerra és un instrument quirúrgic.

L'objecte legítim de la pau és un home més perfecte; perquè la pau és un instrument creatiu.

I l'objectiu legítim de l'home és un món més perfecte; perquè l'home és un instrument diví.

Com converteix aquest credo en acció, ja que sense activitat no hi pot haver renaixement? Això problema que ara investigaré.

La història de les lluites es pot dividir en dos grans apartats: les revolucions internes i les guerres externes; la primera fecunda la segona i la segona la primera. Ara les examinaré per torns.

El que diu el feixista és això: el descontentament internacional no és més que la suma d'innombrables descontentaments nacionals. Si es compara el món amb una casa, aleshores, com que els seus maons i morter estan podrits, els seus fonaments sempre s'enfonsen i les seves parets s'esfondren. Per tant, el primer problema per establir una pau mundial creativa és que cada nació posi ordre a casa seva; mentre les nacions estiguin en un estat de podridura interna, tan bon punt esdevingui imminent una crisi, els seus respectius polítics intentaran mantenir la seva autoritat girant el descontentament cap a l'exterior, és a dir, lluny de casa i cap als afers exteriors. Aquest és el camí més antic i segur cap a la guerra.

Un exemple excel·lent d'això és la França de la postguerra. El seu sistema de govern és completament corrupte, així que què fan els seus polítics? Per distreure l'atenció popular, proclamen a crits que França està en perill i hipnotitzen el poble amb la paraula "Seguretat". Si fos possible protegir França contra tota forma d'atac, els polítics francesos ho agrairien? No, estarien aterrits, perquè s'adonarien que, com que el poble no tindria res a témer d'una guerra exterior, centrarien la seva atenció en la reforma interna i la revolució. La "seguretat" no és, de fet, un escut contra Alemanya, sinó la closca a prova de bales sota la qual s'arrosseguen els Stavisky.

Tot i que a gairebé tots els països la causa del descontentament és d'origen econòmic, la seva expressió, com ha de ser, és moral. La pobresa no només crea necessitat sinó també un sentiment d'injustícia. Que en una era d'abundància potencial encara hi hagi pobresa real i excessiva sembla criminal, i quan un govern es considera una reunió de gàngsters, l'home que pateix i pensa arriba a creure en el seu dret a enderrocar-lo. Aquesta és la causa fonamental de totes les revolucions socials. Que se't negui una participació justa en la producció a causa d'un sistema de distribució obsolet no és res menys que un robatori. Si un lladre entra a casa teva i amenaça la teva vida, tens dret a protegir-la.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

fins i tot a costa dels seus propis diners. L'home desesperat mira l'assassinat polític des d'un angle similar, i un cop s'adona que és el financer qui utilitza el polític com a cavall d'atracció entre ell i el que considera la seva legítima part de riquesa, podem esperar la primera recessió que s'ha produït mai en la història dels banquers.

El feixista diu: Per què resoldre aquest problema d'anarquia financera mitjançant l'anarquia social? Per què no resoldre'l mitjançant la reorganització econòmica? La pobresa i, en conseqüència, la revolució són creades per una mala distribució de la riquesa, per un sistema financer podrit, per retallades salarials, augment de preus i una disminució general del nivell de vida; per què no organitzar llavors les indústries nacionals perquè puguin controlar-se, expressar-se i reformar-se? Això no és socialisme, en què l'Estat controla la mà d'obra, ja que el control de la indústria que aquí es suggereix és per part d'aquells que creen i mantenen la mà d'obra. De fet, és la forma més pura de democràcia cooperativa, que les democràcies polítiques mai no han intentat realitzar. Aquest control, el feixista pretén establir mitjançant l'Estat Corporatiu. Les indústries es dividiran en grups autogovernats, cadascun dels quals elegirà una corporació industrial composta per empresaris, treballadors i consumidors. En una organització així, la lluita de classes, les vagues i els tancaments patronals no hi poden trobar cabuda. En lloc de lluitar per l'augment dels salaris, l'objectiu serà elevar el nivell de vida a mesura que la ciència i la indústria augmentin el poder de producció. Què vol dir això? Aquesta explotació serà substituïda per l'organització i es crearà un nou cos social.

Un cop establerta la prosperitat, el següent pas és insuflar l'esperit d'una nova vida a la pols econòmica. Així com l'home és en part físic, en part moral i en part intel·lectual, també ho és una societat d'homes en part econòmica, en part cultural i en part política. Per tant, es dedueix que, com en l'home mateix, els factors econòmics s'han d'agrupar en òrgans i membres; així també els factors culturals s'han de deixar gairebé completament als individus i els factors polítics han de tenir autoritat sobre el conjunt. Amb això vull dir que les principals activitats de la política consistiran a regular les relacions entre individus i entre grups i a dirigir aquests òrgans i membres, els serveis nacionals, que només ells poden controlar.

D'això podem deduir el següent: que la vida privada dels individus serà tan lliure com sigui possible; que la prosperitat dels grups de treballadors dependrà de l'organització segons les funcions, i que el govern del conjunt serà dut a terme per persones amb una gran intel·ligència, coneixements i experiència. En altres paraules: la vida cultural és individual, l'econòmica és col·lectiva i la política és directiva i autoritària. Quan aquests tres grups d'activitats (autoexpressió, expressió de grup i expressió nacional) treballen junts, es produirà la màxima economia de la vida cultural, econòmica i política. Aquesta economia és la veritable llibertat, i la llibertat del descontentament és el fonament de la pau nacional.

Ara passaré a la segona meitat del problema de la guerra, és a dir, des de les revolucions nacionals fins a guerres estrangeres, i aquí tornem a trobar que la pau real s'ha d'establir sobre bases econòmiques.

Quina és aquesta base avui dia? L'anarquia de l'or, la pedra angular dels sistemes monetaris internacionals i nacionals existents. Per obtenir or o establir monedes d'or, les nacions han de tenir balanços comercials "favorables" actius. Aquells que ho aconsegueixin poden extreure or de les nacions amb saldos "desfavorables" o obligar-les a demanar prestat la diferència en forma de préstec. Com diu un escriptor sobre aquesta qüestió: "En lloc de comerciar amb béns i serveis en benefici mutu, les nacions es veuen obligades a lluitar amb dents i urpes per saldos 'favorables', és a dir, or, sota pena de trobar-se en la posició degradant i miserable de ser peons dels seus competidors reeixits". Aquest és el camí directe a la guerra, perquè, com ja he assenyalat, excepte el repudi, només la guerra pot abolir aquesta servitud. ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Òbviament, la solució d'aquest problema rau en abandonar l'or com a mesura de la riquesa i basar la moneda en la riquesa real, no en una mercaderia que es pugui aconseguir, sinó en totes les mercaderies amb un valor de mercat. Aleshores, les exportacions hauran de ser pagades amb importacions o es convertiran en regals per a la nació que les rep. Com diu l'autor anterior: les exportacions subvencionades per l'estat esdevindran llavors inútils. Els aranzels, en la mesura que excloguin les importacions, impediran fins a aquest punt les exportacions. Els intercanvis seran fixos immutablement, eliminant l'especulador, i la por al prestador de diners s'eliminarà.

No puc entrar aquí en detalls de com s'hauria de liquidar l'anarquia financera existent; però és obvi que en els governs democràtics, que depenen per al seu poder dels interessos i prejudicis de les finances del patró or, la solució no pot ser altra que una catàstrofe. Mireu la maquinària existent en aquest país que estaria cridada a dur a terme una reforma tan complexa.
El Primer Ministre ha de derivar el problema al Gabinet i el Gabinet al Partit Parlamentari, i si un Govern Laborista és al poder, aleshores el Partit Parlamentari l'ha de derivar al Congrés de Sindicats i a la Conferència del Partit Laborista, mentre que darrere de totes aquestes assemblees hi ha interessos particulars que mouen els fils.

Sota un govern feixista, un cop els experts hagin examinat la qüestió, el primer ministre dirà "sí" o "no". Si és "sí", la mesura es convertirà en llei. I si altres nacions hi estiguessin interessades, cosa que difícilment pot fallar si estan sota direcció feixista, la maquinària de decisió és la mateixa i esdevé possible un acord ràpid.

D'acord, per si de cas, que aquesta causa fonamental de la guerra s'elimina, ens queda el que es pot anomenar la causa biològica, és a dir, la superpoblació, sobre la qual cap reajustament econòmic pot influir directament; ja que està fora del control del govern.

Als països on existeix un alt nivell de vida, aquest problema es resol automàticament amb una disminució de la taxa de natalitat. Però als països on preval un baix nivell, és a dir, als països on la civilització industrial no està completament desenvolupada, durant molts anys es pot esperar un augment de la taxa de natalitat. Si ens fixem en les estadístiques mundials, trobem que mentre que a l'Europa Occidental l'augment de la població està disminuint, a l'Europa Oriental no ho fa, mentre que a Rússia i vastes extensions d'Àsia hi ha espai per a centenars de milions de persones més. Si Àsia s'industrialitza seguint les línies que ara s'estan establint a Rússia, no hi ha dubte que aquests centenars de milions naixeran i que arribarà un moment en què la sobrepoblació obligarà a una expansió cap a l'oest. Què significa això? Res menys que una guerra intercontinental entre Àsia i Europa. Per preparar-se per a aquesta guerra, les nacions europees han de deixar les seves disputes intestinals i unir-se, i mai no s'uniran mentre els descontentaments econòmics i financers les separin. Si les nacions de l'Europa Oriental no poden trobar espai dins de les seves fronteres per a les seves poblacions creixents, aleshores, de l'elecció entre dos mals, el menor és que la seva expansió sigui cap a l'est i no cap a l'oest. No només aquesta expansió anirà en la línia de menor resistència de la població, sinó que s'acostarà i no s'allunyarà de la major amenaça de guerra que mai pugui amenaçar la civilització occidental.

D'aquesta breu excursió a les possibilitats futures veiem, i crec que de manera concloent, que el problema de la guerra no es pot resoldre amb pactes de pau i convencions prolixes. És un problema real i actiu, una part del qual es pot resoldre mitjançant l'organització, i una altra part només es pot protegir amb una Europa unida i militarment poderosa.

Com que és manifestament impossible, fins i tot quan el feixisme guanyi el poder en aquest país, que pugui controlar per si sol els destins d'Europa, el problema militar més vital que ens afronta és la seguretat i la defensa del nostre Imperi. Aquí som, al nostre propi terreny i dins de certs béns...

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

els límits definits poden construir-se com vulguem. Això significa lideratge i acció.

Com que en un país civilitzat la base material de tot poder militar és la riquesa econòmica, el primer problema en la seguretat imperial és el desenvolupament de l'Imperi. Es pot dir, però, que com que els Dominis són avui dia nacions autònomes i autogovernades, és impossible que cap Govern Local, feixista o altre, dugui a terme aquesta tasca. Si es preveu la coacció, aleshores el feixista hi està totalment d'acord. Però per a ell la coacció és completament innecessària, ja que, sent realista, creu que, com que el desenvolupament dependrà de la cooperació, al seu torn la cooperació s'ha de fonamentar en l'interès propi.

No serveix de res parlar de germanor de sang i de vincles tradicionals, perquè són fets acceptats i ningú dubta del seu poder vinculant; a més, es troben fora de l'esfera material i, per tant, no entren en la qüestió econòmica. El que realment serveix és suggerir que un Imperi autosuficient no només significa un Imperi més pròsper, sinó també un Imperi més segur, perquè, en la comunitat de nacions, formarà un instrument de pau tan poderós que pràcticament prohibirà la guerra. Per a un Imperi autosuficient, les guerres, excepte les que s'originen per la superpoblació, que estan fora del control polític, són perjudicials. En conseqüència, és avantatjós per a l'Imperi que es mantingui la pau mundial. Per tant, és avantatjós que totes les seves parts cooperin econòmicament. Això pot significar una pèrdua d'inversions estrangeres; però en poc temps aquesta pèrdua es compensarà completament amb una prosperitat cada cop més gran.

Salvaguardar aquesta prosperitat ens porta directament al problema de la defensa. On rau el poder de defensa? Primer, a la Marina Britànica, perquè durant molts anys els Dominis no estaran en condicions de construir i mantenir flotes de guerra potents. En segon lloc, a la Força Aèria i a l'Exèrcit.

Pel que fa al tercer d'aquests instruments defensius, com que els exèrcits moderns, és a dir mecanitzats, són el tipus que necessitem, el mateix problema de cost es presentarà als Dominis que s'enfronten a la construcció de flotes modernes. Però pel que fa al segon, la Força Aèria, es desenvolupa una història ben diferent, ja que els Dominis, que cobreixen vastos espais de terra, són els llocs de cultiu naturals d'avions civils, i els avions civils són els fonaments del poder aeri militar.

Per tant, el problema es resol de la següent manera: Gran Bretanya ha de ser responsable, en primer lloc, de la seva defensa aèria nacional, i després imperialment responsable de totes les comunicacions marítimes i del manteniment d'un exèrcit mecanitzat petit però potent que en temps de guerra operarà seguint les línies d'una brigada de bombers imperial. Al seu torn, els Dominions han de ser responsables de la seva pròpia defensa aèria i, en conseqüència, establir forces aèries fortes i eficients.

Un cop donades aquestes forces, el problema es resol en un de cooperació, i en la seva solució hi ha dos factors principals, a saber: l'establiment d'una xarxa de camps d'aterratge defensats amb un propòsit similar a la nostra xarxa existent d'estacions de carbó defensades, i la creació d'un Consell Aeri Imperial que pugui assessorar les nacions de l'Imperi sobre la defensa aèria i el desenvolupament del poder aeri.

Tot i això, si el nostre Imperi ha de perdurar, aquest és el nostre problema més vital, el més immediat és reorganitzar i rearmar els nostres Serveis de Combat. Des de la conclusió de la guerra, una successió de governs abatuts els ha reduït a un estat d'impotència. El nostre estàndard naval de dues potències ha estat abandonat i avui tenim una manca perillosa de creuers, destructors i submarins. Pel que fa a aquesta última arma esmentada, ara estem a mercè de França. El nostre exèrcit s'ha reduït en mida i eficiència, i tot i que la manca de carn de cavall ens ha obligat en part a motoritzar, una superabundància de cervells arcaics ha mantingut en ell una massa tan inútil de...

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

infanteria que no és més que una força policial extravagantment cara. Mentrestant, la Royal Air Force ha caigut del primer al sisè lloc entre les forces aèries del món.

El feixista no vol res d'això. No li preocupen els estàndards de poder ni les limitacions emocionals. És realista i diu: "Si visc, com visc i he de fer, en un campament miner de la febre de l'or, tinc la intenció de portar una pistola al maluc".

Les seves opinions són les següents:

Tenim desenes de milers de quilòmetres de rutes marítimes per protegir, i per defensar-les no contra tots els atacs, excepte els més probables, necessitem una Armada adequada en tots els sentits per a aquest propòsit.

Tenim un exèrcit del segle XIX; en comptes d'això, hauríem de tenir-ne un del segle XX. No un exèrcit pesat en tones de carn humana, sinó mesurat en termes de poder de cop mecànic: pocs homes i més màquines, perquè aquesta és una era de màquines i no una era de músculs.

Volem i tindrem una Força Aèria que ens pugui defensar sent tan poderosa que qualsevol
L'enemic dins del seu abast efectiu ho pensarà moltes vegades abans d'atacar-nos.

Finalment, volem un Ministeri de Defensa estratègic que pugui traçar i planificar els tres Serveis com si fossin un servei combinat. És a dir, volem una autocràcia defensiva en pau perquè sabem que en guerra només una autocràcia dirigirà o podrà dirigir l'estratègia d'una manera decidida.

Si altres nacions proclamessin que aquesta és la nostra assegurança contra la guerra i, en la guerra, la nostra garantia de la victòria són militaristes, que ho facin. Tot i que no anhelem una cursa d'armament, no tenim la intenció que la propera vegada que ens ataquin ens trobem en una posició tal que ens vegem obligats a allunyar-nos corrent dels armaments del nostre enemic. Preferim afrontar els fets obertament i directament en lloc de mirar-los cegament.

Crec que ara he tractat els problemes més importants que ens enfronten pel que fa a la guerra i la seva preparació, i he deixat clar que la diferència entre la perspectiva del feixista i la de la majoria de la gent és que, mentre ells consideren la guerra inevitable o evitable en qualsevol circumstància, segons les condicions de pau, ell considera la guerra necessària o innecessària. De fet, aquesta diferència és idèntica a la que separa l'alquimista de l'home de ciència.

La guerra és una realitat i s'ha de tractar com a tal. És comprensible que després de l'última guerra la gent es decantés cap a l'idealisme, encara que només fos per un canvi d'atmosfera. També és comprensible que tots els governs que es basen en l'opinió popular estiguin obligats, per la seva pròpia naturalesa, a llençar oli sobre aigües turbulentes. Aquests són fets que no es poden contradir; però això no vol dir que siguin fets que no es puguin canviar. Tot i que el feixista no vol la guerra, perquè la guerra és una mesura de descontentament per la pau i, per tant, una mesura del fracàs governamental, no es precipita a l'altre extrem i posa la seva confiança en el truc polític i les il·lusions.

A més, no creu que aquesta sigui una època bèl·lica, i opina que aquesta creença es demostra pel fet que els governs no deixen mai de parlar de la guerra. Com és això? Perquè només hi ha dues grans categories de problemes en la vida nacional: una és interna i l'altra és externa: els afers interiors i els afers exteriors. Si no voleu que la gent examini el primer, centreu la seva atenció en el segon. Aquest truc, comú a tot prestidigitador, és la base de la política democràtica.

Ell creu que el problema de la guerra és científic i no emocional: descobrir-ne les causes, aïllar el virus i cultivar una antitoxina en lloc del balbuceig i la mandíbula. Com passa actualment i ho és.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

sembla que durant un temps res més enllà d'un nivell de vida universalment alt eliminarà les guerres derivades de la superpoblació, el feixista considera que es necessitaran forces armades i que, en conseqüència, les eficients seran més útils i econòmiques que les obsoletes. Tot i que un ésser humà està influenciat per les tradicions, i les tradicions virils són del màxim valor en la guerra, les armes òbviament no poden ser-ho. Per tant, el feixista no barreja sentiments amb bales de canó.

Tot i que una Europa unida és un gran ideal i un que els feixistes acullen i creuen possible sota el control feixista, perquè tots els governs es relacionaran entre ells a través d'un sistema organitzat, el fet suprem avui dia és que l'única veritable lliga de nacions del món és l'Imperi Britànic. Aquí, doncs, tenim el nostre veritable punt de partida en el camí cap a una pau creativa. Un punt de partida que cobreix aproximadament una quarta part del món i abraça una quarta part dels seus habitants. La pau és a les nostres mans si la concebem de manera realista. Com a nació, després de segles de treball, ara ens desviarem de la línia de marxa i ens convertirem en una multitud de ressagats? El feixista respon "No"; per tant, la seva consigna és "Endavant".

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Endavant en el feixisme,

d'Oswald Mosley

La propaganda de l'ASCIST s'estableix com a part integral de la nostra vida nacional. Dos anys de treball i sacrifici van portar com a recompensa el reconeixement d'aquest moviment per part del poble com una potència patriòtica, revolucionària i inherentment britànica.

El treballador britànic finalment ha pogut identificar el seu amor natural pel país amb el seu desig just i necessari de millora fonamental de les seves condicions.

L'imperialista que abans no havia pensat en la misèria i la necessitat que oprimien milions del seu propi poble ha pogut entendre que per a l'atur i la pobresa no hi pot haver ni excusa ni atenuant en aquesta era científica moderna.

El tercer any de vida del nostre Moviment ha vist victòries sense precedents en la propaganda; però el seu major assoliment ha estat la creació de l'organització científica i completament fiable sense la qual cap propaganda pot produir resultats de valor durador.

L'estructura orgànica del Moviment en conjunt ara comprèn gairebé 500 Formacions de Districte en procés d'organització segons l'àrea parlamentària, i totes correlacionades i unificades per una organització que es basa en l'activitat dels Camises Negres. La construcció d'aquesta màquina completament fiable és, de fet, encara més remarcable perquè no ha absorbit tanta energia del Moviment com per perjudicar la propaganda. Al contrari, ha contribuït immensament a l'èxit de dues de les operacions de propaganda més importants de la història britànica moderna. La ja famosa campanya "Mind Britain's Business" va despertar l'oposició del poble a una guerra sense sentit en una mesura que s'aprecia cada dia més, a mesura que els polítics s'allunyen de l'actitud fantàstica i bombàstica que van adoptar quan, inconscients del nostre poder propagandístic, van contemplar per primera vegada l'ús de la força militar i naval en una disputa que no pot...

ens preocupen.

La segona gran operació serà recordada amb el lema “Feixisme la propera vegada”.
Durant la recent campanya electoral, el nostre Moviment va celebrar tantes reunions com qualsevol dels antics partits va poder organitzar. Les nostres reunions generalment estaven plenes a vessar, les seves sovint estaven gairebé buides. Les nostres reunions van ser, gairebé sense excepció, pacífiques i ordenades; les seves es van caracteritzar molt sovint per escenes de vandalisme i violència que no es permetrien en cap reunió feixista. De fet, hem mantingut la llibertat d'expressió; ells han intentat negar-la i l'han perduda ells mateixos.

A les nostres reunions es van inscriure un gran nombre de reclutes enmig de la lluita electoral.
Creiem que ens havien d'escoltar amb interès; que no ens haurien de silenciar els subhomes orientals que coneixíem; però que masses de persones s'unissin a les nostres files precisament en un moment en què ens negàvem a nomenar candidats era el major homenatge que es podia retre a la saviesa d'abstenir-se de la contesa electoral fins que poguéssim atacar l'enemic amb la maquinària altament tècnica que és necessària, al llarg del seu front maltractat i dividit.

Així, a mesura que s'acaba l'any 1935, podem reflexionar sobre el mateix èxit en la propaganda i en l'organització. Si mai podem ser feliços fins que la nostra tasca no estigui completa, tots podem estar orgullosos de cada hora de treball que hem fet, de cada petit sacrifici que hem fet per la causa que és ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Salvem el nostre poble unificant tot allò que és noble en el nacionalisme amb tot allò que és útil en el socialisme.

En retrospectiva, a més, cal reconèixer que la nostra resistència a l'assalt jueu ha estat tan triomfant com va resultar necessària. Com que els jueus no tolerarien un moviment britànic que treballés, pensés i sentís només per Gran Bretanya, perquè ens haurien submergit en una lluita catastròfica amb un gran poble el líder del qual ha salvat Europa del comunisme, s'han vist llançats cap a una defensiva en constant decadència, ja que evocaven a Gran Bretanya un sentiment antisemita del qual només ells mateixos són els culpables. Podem reflexionar amb orgull que, si el nostre moviment no hagués tingut el coratge de desafiar l'amenaça de les finances internacionals jueves i el bolxevisme jueu, no només no hauria aconseguit justificar la confiança del poble: hauria evitat la prova crucial, dels focs dels quals ha emergit com una cosa d'acer temperat.

Ens alegrem d'aquesta mena de proves, perquè només elles poden garantir que els nostres membres siguin ferms, fidels i disposats a sacrificar-se en una manifestació magnífica d'aquella alta qualitat humana evocada per la lluita feixista, "el poder de perdurar".

L'any que ve, cal redoblar tots els esforços i batre tot rècord d'èxit. Ara ens hem compromès a lluitar a les properes eleccions; i aquest compromís es complirà amb l'immens treball de formar en diversos centenars de circumscripcions organitzacions electorals superiors a les dels antics partits. La tasca és difícil; però la nostra afiliació activa supera considerablement la de qualsevol dels antics partits.

Una gira de tres setmanes, conclosa just abans de Nadal, ha revelat un personal i un esperit que cap altra força a Gran Bretanya pot emular. Oficials de cada districte es reunien per a conferències d'àrea cada vespre i moltes tardes. Eren dignes representants de la masculinitat britànica característica que lideren a les seves respectives localitats. Les dones oficials també representaven la força cada cop més gran del nostre Moviment de veritable feminitat britànica. Els problemes locals d'organització i política es van examinar amb una atenció al detall impossible a les breus, vagues i insulses conferències anuals dels antics partits. Els plans nacionals per a l'any vinent es van discutir completament i francament i es van rebre a tot arreu del país amb una universalitat d'entusiasme encoratjadora. Per sobre de tot, aquest contacte personal i aquesta relació estrets es van mantenir fins i tot en el gran creixement actual del Moviment, que va caracteritzar tan vívidament els primers dies de la germanor feixista.

Un nou any de força feixista té davant nostre. El Moviment que ha estat prou valent per riure's de la força concertada de les Finances Internacionals Jueves i els recursos de propaganda que domina; el Moviment que ha desafiat amb èxit el "poder investit, el Front Roig i les files massives de la reacció", ja no es pot conformar amb la defensiva. Havent superat els poderosos obstacles que ens han interposat, ara hem de treballar per la nostra pròpia victòria. L'abast i la rapidesa d'aquesta conquesta han de dependre dels esforços incessants i decidits de cada membre.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Força a través de l'alegria pel Dr. Robert Ley

T. L'organització nacionalsocialista *Força a través de l'alegria* va ser creada per ordre del nostre líder, Adolf Hitler. Un dia em va cridar i em va dir: "Vull que el treballador alemany tingui prou recreació i vacances, perquè els nervis de la nació estiguin sans; perquè és impossible aconseguir res, ni tan sols amb una estadística del més gran geni, si els nervis de la nació són destruïts". Es va convertir en el meu deure complir aquesta ordre del líder, i el novembre de 1933 va néixer *Força a través de l'alegria* . Molts, fins i tot entre els meus col·laboradors més íntims, no entenien què pretenia, ni quina era la intenció del líder. Molts pensaven que era proporcionar un mitjà per llençar pols als ulls del treballador i desviar el seu legítim desig de justícia social. D'altres hi van veure un nou camp d'activitat per a la creació de nous càrrecs. Només molt pocs van reconèixer en aquell moment l'estupenda empresa que avui batega per tota Alemanya i que ja s'estén pel món molt més enllà de les fronteres del nostre propi país. Sembla un miracle quan hom reflexiona sobre com una idea de la qual molts es burlen, d'altres menyspreen, insultada i coberta d'insults pels seus oponents, i vista fins i tot pels nostres amics més propers només amb ansietat i recel, en poc més de dos anys s'ha guanyat els cors de la gent i ha estat posada en pràctica per la mateixa gent.

Com a descripció de l'objecte que tenim en ment, el nom és absolutament encertat: Comunitat Nacional Socialista *Força a través de l'alegria.* Cal considerar acuradament la importància de cada paraula individual: Comunitat Nacional Socialista. La comunitat n'és el fonament, i aquí, una vegada més, hi ha una clara expressió del fet que només la comunitat és capaç i competent per ser la proveïdora d'alegria. En això, una vegada més, nosaltres, els nacionalsocialistes, veiem clarament que la cultura i l'art estan lligats a la comunitat de nació i raça, i no poden tenir una existència aïllada en el buit. *Força a través de l'alegria* Em van aconsellar que ho anomenés "Després del treball". Però mai he estat partidari de la imitació, preferint sempre veure si no era possible crear alguna cosa un mateix.

El «Dopolavoro» de la jove Itàlia pot mostrar sens dubte grans resultats; és sens dubte un gran assoliment. Però no coincideix precisament amb l'objectiu que tenim en ment. És una expressió neutral que no transmet el nostre desig ni el que va manar el Líder. El Líder va dir: «Vull tenir una nació forta: assegureu-vos que el ritme de treball, que la racionalització i tota la tendència dels esdeveniments han fet inútil en qualsevol cas, es contraresti amb l'esbarjo i les vacances que reben aquests homes; i assegureu-vos que els nervis de la gent no es facin malbé». L'ordre del Líder era donar força a la nació, i alhora mostrava com s'havia d'obtenir aquesta força: mitjançant l'esbarjo, les vacances, mitjançant l'alegria.

Força a través de l'alegria és potser l'expressió més curta i concisa de tot l'objectiu del nacionalsocialisme. És l'encarnació d'una perspectiva de vida que el nacionalsocialisme ha donat a Alemanya; expressa aquella actitud positiva envers la vida que palpita en nosaltres i que substitueix la negació de la vida que va dominar la nostra nació en el segle passat. Perquè allò que vèiem en el passat en tots els àmbits de la vida, allò que caracteritzava tots els nostres partits desapareguts, era la negació de la vida!

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Nosaltres, els nacionalsocialistes, no volem pensar en la vida com un viatge a través d'una vall terrenal de llàgrimes, com una preparació constant per a un Més Enllà millor. Volem fer que la vida —i en particular les vides dels nostres compatriotes alemanys més pobres— sigui tan bella i brillant com sigui possible. Creiem que aquesta vida nostra és digna de ser viscuda; i creiem que el nostre Senyor Déu no va crear la multiplicitat de la nostra vida per abandonar-la tota de nou a la destrucció i l'aniquilació eternes. Tots els qui creuen que amb la seva vida i les seves obres tenen una missió santa a complir en aquest món, tots els qui estan plens d'aquesta creença, són en el fons del seu cor nacionalsocialistes.

Per tant, necessitem força per a la lluita. La nostra vida no està plena de les riqueses del paradís; per a nosaltres el principal és la lluita. La vida és lluita, i la lluita és viure. No coneixem cap punt final on alguns en eterna ociositat esperen el seu propi plaer i els altres siguin perpètuament condemnats. En tota l'eternitat només coneixem la lluita com a expressió de la nostra creença i de la nostra vida. I per a aquesta lluita busquem donar al nostre poble un subministrament constant de nova força.
El treball és, de fet, només una altra expressió de la lluita. Cadascun dels nostres compatriotes, sigui obrer o camperol, artista, erudit o soldat, es troba a cada moment enmig d'aquesta lluita per l'existència del seu poble i de si mateix. I com que aquesta lluita consumeix nervis, substància, l'home necessita els mitjans per a aquesta lluita i, per tant, també la reposició d'aquests mitjans i la renovació de les seves forces. En conseqüència, l'esbarjo i les vacances són per a nosaltres una necessitat interna.

Fa un temps, un gran estudiant estranger d'economia social em va preguntar: "Quina és la vostra actitud respecte a la qüestió de les vacances? A Alemanya, fixareu la quantitat de vacances per llei i, alhora, regulareu la taxa de pagament per llei?". Vaig respondre: No només tolerarem la introducció general de vacances, sinó que les farem legalment obligatòries, perquè això és una de les nostres demandes". "Però disculpeu-me", va dir, "a tots els països els empresaris lluiten contra els seus empleats, i tot i així, a Alemanya sosteneu que fins i tot els empresaris arribaran a exigir gradualment aquestes vacances?". "Sí, no pot ser gaire lluny el moment en què els defensors més aferrissats de les vacances i l'esbarjo no seran els treballadors, sinó els empresaris".

El nacionalsocialisme és la victòria de la raó sobre la irracionalitat, i és raonable que un home esgotat i decaigut es recreï, per tal de poder realitzar la seva feina futura molt millor. Això significa que les vacances esdevenen una exigència de sentit comú sa i raonable. No exigim vacances per llàstima, sinó en reconeixement del fet que augmentaran encara més el poder productiu del nostre poble. L'empresari de treball no té cap avantatge en tenir un home cansat i esgotat treballant per a ell; un home així simplement gasta energia, mentre les màquines continuen funcionant, consumeixen energia, costen diners i es desgasten. L'home també deixa de ser productiu, de manera que l'empresari té una doble pèrdua: no només paga salaris per una productivitat disminuïda, sinó que també paga l'energia i la potència de la màquina no explotada. D'altra banda, si l'home és fresc, l'empresari recupera fàcilment la diferència feta per les vacances que ha pagat. I l'empresari veurà que el seu saldo no esdevindrà deutor, sinó que mostrarà, al contrari, una millora en el costat creditor; veurà que ell, així com el treballador, hi guanyen.

De fet, és característic del nacionalsocialisme que no fa res en avantatge d'una sola part. Si féssim alguna cosa que només ajudés el treballador i alhora perjudiqués l'empresari, això no seria cap avantatge per a la nació en conjunt; una cosa és bona per a l'individu si és bona per al poble alemany en conjunt, i és bo per al poble alemany que els homes tinguin recreació i vacances. Sovint hem experimentat, i encara ho és avui, sentir un home dir: "M'agradaria tenir vuit dies de descans; doneu-me els meus diners; però no vull marxar a recrear-me, em quedaré a casa. No, això està malament; això seria..."

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

llençant diners; perquè a casa un home no pot trobar recreació. La idea mateixa de la cosa és que de tant en tant l'arrossegaran fora de les golfes, on constantment només veu angoixa i necessitat, i l'enviaran a fer un viatge per mar, o a les muntanyes, o al Rin, i aprendran a oblidar el món laboral quotidià durant vuit dies. El que prediquen els marxistes no és suficient: "Volem vacances"; cal fer alguna cosa amb les vacances, això és *Força a través de l'alegria.*

Al final del primer any vaig poder dir que *Força a través de l'alegria* ha conquerit Alemanya amb força. Avui els nostres èxits són tan grans que també els països estrangers hi presten atenció. Independentment de si estan a favor o en contra d'Alemanya, tothom a l'estranger observa amb interès la nostra jove organització, que ha fet possible alguna cosa que fins ara s'havia considerat impossible, un somni durant molts anys de tots els socialistes del món. Esperem portar el món a pensar en la Nova Alemanya d'una manera diferent de la que una premsa maliciosa sovint ens voldria fer creure.

El Diario da Manha, per exemple, posa com a exemple la creixent favorabilitat de l'opinió mundial; en un número datat el 12 d'octubre de 1935, llegim el següent sobre un viatge marítim de *Força a través de* l'alegria: "Aquesta és la revolució que Alemanya, amb la voluntat ferma i disciplinada del seu poble agrupat al voltant d'Adolf Hitler, es prepara per dur a terme. Quins seran els seus efectes i resultats finals? Encara és massa aviat per poder estimar-los; però una cosa és certa, i és que l'esperit alemany està treballant en la creació de nous conceptes de vida i la solució dels problemes més inestable del nostre temps". El diari noruec, Karmoy Posten, del 27 de setembre de 1935, publica una interessant discussió sobre el valor dels viatges *de Força a través de l'alegria* entre un noruec i un tal Sr. Rabinowitz. El noruec escriu referint-se als esbossos que ens doneu sobre com d'horrible és el que passa amb els viatges per mar: «... la vida a bord deu ser durant un viatge així, amb poc espai i estret en tots els sentits, això és una ximpleria...» m'agradaria assenyalar que jo personalment he participat en un d'ells, i sé que

· Segur que mai has estat a bord d'un vaixell de vapor *"Força a través de* l'alegria". No cal. Qualsevol país democràtic que llençar per la borda tot sentit de · t'agradi podria estar-ne orgullós.
justícia... l' organització *Força a través de* l'alegria."

Podria allargar indefinidament la llista de declaracions de premsa amistoses similars de l'estranger; però una cosa queda clara dels judicis formats per tots aquells que s'han interessat seriosament per la nostra organització, i és que la idea de *Força a través de l'alegria* s'està establint sobre la base dels seus èxits sense ser qüestionada en altres països també.

Per tant, vam encertar en emprendre viatges a altres països. Continuarem pel camí que hem començat, i al març d'aquest any viatjarem amb la nostra flota *de Força a través de l'Alegria* per l'Atlàntic fins a Lisboa i Madeira. A més, a partir de 1936, cada primavera i tardor farem viatges al Sud. Les experiències que vam tenir durant les nostres primeres travessies atlàntiques a Portugal van ser tan favorables que hem decidit el desenvolupament esmentat anteriorment d'aquests viatges. Ningú pot representar la nova Alemanya millor que el treballador alemany que viatja amb *Força a través de l'Alegria.*

A part d'això, aquest any durem a terme una sèrie de grans projectes especials. Quan es considera on van viatjar realment els cinc milions de turistes *de Força per l'Alegria* de 1934 i 1935, es descobreix que d'aquests cinc milions, més de tres milions van anar als districtes fronterers del nostre país. Allà han construït un mur vivent del socialisme alemany. La població de les terres frontereres va ser visitada per germans alemanys de totes les parts d'Alemanya. I la gran companyonia, que és precisament el que distingeix els viatges *de Força per l'Alegria* dels viatges privats, va donar a aquests germans a la frontera un nou suport espiritual. ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Continuarem aquesta feina metòdica i l'ampliarem considerablement. Per aconseguir aquest objectiu, hem iniciat una gran iniciativa i tenim la intenció de reduir els ja baixos preus *de Força a través de l'alegria* en un 30% més. Quan es va proposar això, molts experts van negar amb el cap i van creure que això mai es podria aconseguir. Ara, després d'un breu període de preparació, puc dir que aquest mateix any les tarifes més econòmiques estaran disponibles per a 350.000 turistes, i això sense que els que proporcionen l'allotjament hagin d'apartar-se de les tarifes aprovades.

Això significa que per a distàncies mitjanes el treballador alemany pot marxar durant una setmana sencera de vacances a un cost de 12 a 15 o 16 marcs, incloent-hi bitllets, pensió completa i allotjament, i activitats col·lectives de tota mena. Això ens permetrà incloure nous sectors de treballadors que, a causa de la seva condició econòmica, fins ara no han pogut participar en un viatge *de Força a través de l'Alegria .* Aquestes noves masses seran les millors turistes, perquè seran les més felices i les més satisfetes. Els portarem a belles terres frontereres, que alhora necessiten més l'atenció que el nacionalsocialisme els pot donar.

En totes les activitats del moviment *Força a través de l'alegria* que s'estenen més enllà dels límits de la nostra Pàtria, tenim en compte els nostres germans alemanys a l'estranger. Volem convertir-los en un pont viu que ens uneixi amb altres països, i els nostres turistes seran missatgers d'amistat per permetre que altres països vegin Alemanya tal com és realment. I així portarem a Alemanya els nostres germans residents a l'estranger i els seus fills, que d'altra manera mai podrien pensar a visitar Alemanya. Farem ús de la nostra flota *de Força a través de l'alegria* a l'hivern i la temporada intermèdia, i realitzarem aquests viatges a preus molt econòmics. En totes aquestes empreses no oferim cap competència a cap institució industrial, ja que les persones que han de participar en aquests viatges seran seleccionades molt acuradament per nosaltres. Si algú té prou diners per permetre's un passatge ordinari a Alemanya, que viatgi de la manera ordinària.

Oferim les facilitats econòmiques esmentades anteriorment per a una visita a Alemanya només per a aquells que no es troben en una posició tan afortunada.

Per concloure els meus comentaris sobre els viatges i les vacances, voldria esmentar una petita preocupació que és corrent en alguns sectors. En general, tothom està entusiasmat amb les expedicions *de Força a través de l'Alegria ,* tant els nostres amfitrions com els turistes. Tots estan plens d'elogis per a la institució que, de fet, com s'ha demostrat, exerceix en molts sentits una influència molt beneficiosa. Només hi ha una crítica que es pot sentir ocasionalment: es diu que una gran part dels turistes consisteix en persones que fins i tot podrien marxar de vacances sense nosaltres. Però aquesta objecció no està justificada. Els meus col·laboradors han investigat la composició d'un gran nombre de trens. Això va ser fàcilment possible, ja que cada participant és tractat mitjançant un qüestionari especial i detallat. El resultat de la investigació de tots els trens de vacances de quatre districtes va ser el següent: no menys que exactament el 50% dels passatgers eren treballadors dedicats a la indústria. La resta estava composta per petits empleats, comerciants independents, persones de recursos privats, membres de professions liberals, etc. També puc donar xifres sobre els ingressos dels turistes *de Força a través de l'Alegria .* La investigació d'aquests mateixos trens va mostrar que un terç de tots els turistes tenien ingressos inferiors a 100 marcs al mes. Un altre terç guanyava mensualment entre 100 i 150 marcs. Els ingressos de la resta eren més alts, però de mitjana es trobaven entre 150 i 250 marcs al mes. Només el 6% guanyava més de 250 marcs. En aquesta categoria trobem principalment parelles casades amb famílies nombroses, que, a conseqüència de les fortes càrregues que tenen, tenen dret a participar en viatges *de Força a través de l'Alegria .*

Hem d'arribar al punt —i tot fins ara indica que hi arribarem—

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

quan un viatge de Berlín a Rügen amb transport d'anada i tornada i vuit dies de vacances a la vora del mar, està disponible a partir de 12 marcs. L'objectiu final és el següent: segons el nivell actual de població d'Alemanya, hem de poder enviar cada any 14 milions de treballadors i treballadores a viatges recreatius de 12 a 14 dies. Les instal·lacions existents de transport i allotjament són totalment inadequades per fer front a aquest problema. Avui ja han arribat al límit del possible. Quan ho vam profetitzar fa dos anys, es van riure de nosaltres.

Per tant, sense demora, començarem la construcció de noves instal·lacions d'allotjament i nous vaixells. En els propers tres anys, el Front Laboral Alemany construirà edificis per valor de 100 milions de marcs. Aquests inclouran un bany de mar a l'illa de Rügen, amb 20.000 llits i totes les instal·lacions per a l'esbarjo. Els plans i maquetes per a aquesta empresa única ja s'han fet. Els devem a una ordre generosa i esperit del nostre líder, Adolf Hitler.
A més, construirem dos vaixells amb capacitat per a 1.500 persones cadascun, sense dormitoris comuns, tots els camarots per a dues o quatre persones, cada camarot amb una finestra i tot el vaixell amb una coberta d'una capacitat inigualable. A més dels dos vaixells, el Der Deutsche i el Sierra Cordoba, que ja tenim, aquesta primavera comprarem quatre vaixells més de mida similar. A part d'aquests projectes, el nombre de llits a les cases d'esbarjo rurals que ja posseeix el Front Laboral s'augmentarà a 30.000. Quan d'aquí a tres anys tot estigui acabat, podrem proporcionar allotjament a 1,2 milions d'éssers humans als nostres propis complexos turístics. Per descomptat, les reivindicacions del sector hoteler i de restauració privat sempre rebran un tracte privilegiat. Així doncs, treballarem amb tenacitat per assolir l'objectiu final, fins que l'últim alemany treballador pugui satisfer plenament el seu legítim dret a la recreació i les vacances.

Entre les diferents seccions de les organitzacions de la Comunitat Nacional Socialista *Força a través de l'Alegria ,* l'esport ocupa una posició especialment important. Aquesta oficina té la responsabilitat fina, però infinitament àrdua, de convertir la vetllada lliure del treballador alemany dedicada a una alegre cultura física, en una font de força i recreació. Avui, després de dos anys de treball, podem constatar amb satisfacció que el resultat ha superat amb escreix les nostres expectatives. Més de tres milions han seguit 8.500 cursos en les diferents categories esportives (natació, gimnàstica, atletisme lleuger, esquí, etc.) que vam organitzar. Els centres mèdics per a assumptes esportius i cursos especials per a aquells que pateixen defectes físics serveixen per acollir fins i tot els últims dels nostres compatriotes. Les nostres expedicions de vela en alta mar sempre han estat plenes, i moltes sol·licituds han hagut de ser rebutjades. En aquesta direcció, també, ampliarem la nostra feina i, en particular, realitzarem els viatges amb un radi d'acció més gran que l'any passat. Durant aquest hivern, en el moment d'escriure aquest article, s'estan fent cursos d'instrucció d'esquí a les zones d'esports d'hivern més boniques d'Alemanya; 35.000 persones hi participaran. En relació amb aquests cursos, hi ha disponibles 30.000 equips d'esquí de *Strength Through Joy ,* que consisteixen en esquís amb corretges, botes i cuixes a 35 marcs. Aquesta xifra pot semblar elevada, i tot i així l'any passat es van vendre 18.000 equips en el comerç minorista ordinari. 42.000 turistes *de Strength Through Joy* van seguir amb entusiasme els Jocs Olímpics de Garmisch-Partenkirchen, que van ser portats al lloc dels esdeveniments pels nostres trens *de Strength Through Joy .*

Per a innombrables alemanys, això va significar la realització d'un somni llargament estimat i aparentment irrealitzable; perquè a l'Alemanya actual l'esport ja no és una qüestió de rècords per part d'uns pocs escollits o d'individus econòmicament més afortunats, sinó que s'ha convertit en una afició nacional. Ja hi ha una escassetat de camps d'entrenament adequats, i l'afluència a la *Força a través de l'alegria*

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Els cursos esportius es mantenen constantment. El tercer any, segons l'experiència passada, tornarà a mostrar un equilibri que demostrarà que a Alemanya no només es cultiva l'esport de campionat, sinó més particularment l'entrenament popular del cos. No descansarem fins que fins i tot les persones de 50 i 60 anys considerin l'esport o l'entrenament físic com una necessitat diària.

El departament recentment format de "Força a través de l'alegria", per a l'escolarització i l'educació popular, va començar la seva tasca pràctica fa poc temps. Però en els pocs mesos de la seva existència ja ha prestat un valuós servei a la nació alemanya mitjançant milers de conferències frontals, biblioteques que posseeixen centenars de milers de llibres i realitzant visites guiades de tota mena.

Fins a l'any en què el Partit Nacionalsocialista va arribar al poder, milions d'homes i dones alemanys no havien vist mai un teatre des de dins. No només els semblava natural no anar al teatre, sinó que també tenien, com a resultat de la influència marxista a la qual havien estat exposats, un complex d'inferioritat tal que fins i tot els semblava fora de lloc amb la seva condició social anar-hi. Aquí també s'ha produït un canvi fonamental. Les possessions culturals de la nació ja no seran privilegi de les classes propietàries. Una xifra escollida a l'atzar il·lumina de manera sorprenent la importància considerable, des del punt de vista de la política cultural, de la feina que s'ha fet només al "Gran Berlín": des de l'1 de desembre de 1934 fins al 30 de novembre de 1935, *Força a través de l'alegria* ha portat més d'un milió i mig de treballadors de Berlín al teatre. Per molt sorprenent que sigui aquesta xifra, n'apreciem el veritable valor considerablement més quan recordem que això representa homes i dones que mai, o pràcticament mai, van anar a un teatre. Per tant, aquestes persones representen un mecenatge addicional per al teatre. Les raons per les quals mai no havien visitat un teatre abans eren principalment econòmiques. Un treballador o empleat amb uns ingressos mensuals de 100 a 200 marcs simplement no estava en condicions de pagar els preus normals d'un teatre per a ell i la seva dona.

Com a resultat de les nostres generoses mesures, s'ha aconseguit el patrocini de les grans masses per al teatre i la sala de concerts, les masses que només coneixien aquestes institucions de rumors i les veien amb total indiferència. Aquest és un fet que no s'ha d'ignorar i que, és clar, té una repercussió favorable en els teatres privats que no són visitats per *Strength Through Joy.*

Les investigacions que vam dur a terme a principis de 1934 a la fàbrica Siemens, sobre les visites a teatres, van confirmar aquestes observacions. Una o dues xifres ho demostren fàcilment: el 87,6% dels homes i el 81,3% de les dones a qui se'ls va preguntar no havien vist mai una òpera; el 63,8% dels homes i el 74,2% de les dones a qui se'ls va preguntar no havien visitat mai un teatre. Com que aquestes preguntes es van fer a tothom qui treballava a la fàbrica Siemens, sense distinció de persones ni de càrrec, des del director fins al supervisor, es pot afirmar amb raó que els membres del personal de la fàbrica que ja havien presenciat produccions teatrals o operístiques es trobaven entre els grups d'empleats econòmicament millor situats.

Observacions recents a les diferents fàbriques mostren el feliç resultat que els treballadors manuals estan especialment ben representats a les activitats organitzades per *Strength Through Joy.* S'està duent a terme una tasca d'educació cultural, els efectes de la qual es veuran més endavant.

Només a Berlín, set teatres s'ocupen exclusivament o predominantment de *Força a través de l'alegria;* mentre que el nombre mitjà de clients a tot el Reich es troba entre el 60% i el 70% del nombre de localitats disponibles, les produccions teatrals de *Força a través de l'alegria ,* afortunadament, sempre s'esgoten amb molta antelació. Un patrocini d'aquesta qualitat gairebé mai no s'hauria pogut igualar per

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Teatres privats alemanys.

Els "Concerts Magistrals", que es van introduir fa un any, i les "Hores Musicals", que visitem, també gaudeixen d'una gran popularitat. Els nostres grans concerts, dirigits pels directors alemanys més famosos, generalment s'esgoten molt abans de començar. Entre les orquestres famoses que han participat en els concerts hi ha, entre d'altres, l'Orquestra Filharmònica de Berlín, l'orquestra local de la regió de Berlín (das Landesorchester Gau Berlin) i l'orquestra de l'Òpera Alemanya. La Novena Simfonia de Beethoven s'ha interpretat dues vegades amb un ple absolut.

Als museus, el treballador ha vist fins ara una institució clarament burgesa, que per principi no visitava. Com que també ens era difícil aconseguir que el treballador entrés a un museu, vam organitzar milers de festes dirigides. Però a més d'això, vam portar l'art a la fàbrica mitjançant exposicions d'obres, que es van dur a terme a gran escala i amb un èxit encara més gran a tot el Reich. El contacte amb els treballadors manuals d'Alemanya, a més, ofereix a l'artista una forta inspiració per a la creació artística d'acord amb l'època.

D'aquí a uns anys, totes les fàbriques més grans tindran arranjaments per a una exposició permanent. Cada any, milions d'alemanys podran aclamar l'obra dels artistes alemanys. El que hem aconseguit, doncs, és que l'artista alemany hagi anat on conflueixen les masses treballadores de la nació, és a dir, al pati i a la fàbrica; i que, pel seu esforç i pels tresors artístics que aporta al treballador manual, l'artista sigui ricament recompensat per l'estímul que la seva creació artística rep del contacte amb el treballador manual i amb les sales de màquines.

En total, les nostres 66.000 funcions de *Força a través de l'alegria* van comptar amb l'assistència de 25 milions de persones. Amb les nostres furgonetes de rodatge hem visitat els pobles solitaris i els racons estranys d'Alemanya amagats entre els boscos i les terres no cultivades, per donar als nostres germans d'allà, per una vegada, un canvi animat i una relaxació de la càrrega i el cansament del dia.

Però les nostres activitats s'estenen encara més enllà. En milers i milers de fàbriques durant molts anys, la brutícia s'ha acumulat en racons i escletxes, i ningú no ha pensat mai a embellir el lloc de treball. La gent s'havia acostumat tant a llocs de treball bruts, tancats i humits que els acceptaven com una cosa natural.

En això, amb un coratge i una energia renovats, el departament de *Bellesa en el Treball* va intervenir. Un vent fresc va bufar per totes les fàbriques i va escombrar la brutícia i la pols de les finestres i de tots els racons dels patis i les fàbriques. Els gerents van gastar més de 200 milions de marcs, molt sovint amb l'ajuda del propi personal de la fàbrica, per fer treballs, a instància del departament de *Bellesa en el Treball ,* dignes dels éssers humans. On abans hi havia trastos i deixalles velles, avui hi ha petits jardins, parcel·les verdes, patis ordenats, terrenys esportius, sales de treball lluminoses i airejades, piscines, lavabos i banys. En els darrers dos anys s'han creat llocs de treball que és un plaer veure. Fins al present s'han tractat aproximadament 17.000 fàbriques. Juntament amb innombrables millores de major o menor importància, es van construir les següents: 4.314 menjadors i sales comunes per al personal de la fàbrica; 1.580 terrenys ornamentals; 276 terrenys esportius; i 93 piscines.

Aquesta feina que avui dia duu a terme *Força a través de l'alegria* a les fàbriques reacciona automàticament a la llar del treballador alemany. Perquè un home acostumat a un lloc de treball bonic i net només se sentirà còmode en una llar bonica i neta.

La construcció de grups de treball a les fàbriques avança molt ràpidament. La idea és soldar ******conversor de llibres electrònics DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

els membres de l'NSDAP i les seves organitzacions sectorials dins de la fàbrica, juntament amb els millors treballadors d'entre 18 i 25 anys, en un bloc sòlid i indestructible, per tal de mantenir viva la idea de comunitat, fins i tot en temps de crisi, en unió amb els líders de la "cèl·lula" i del "bloc".
A més, aquests grups de treball haurien de formar nous costums a la fàbrica i haurien d'inspirar funcions com ara inspeccions i vetllades comunitàries.

Pel que fa a l'organització de *Força a través de l'Alegria,* es poden donar les xifres següents: la Comunitat Nacional Socialista *Força a través de l'Alegria* es divideix en 32 regions, 771 districtes i 15.051 grups locals amb el mateix nombre de guardes locals. A aquests s'hi sumen els guardes d'obra, la feina dels quals es troba dins de la fàbrica, que sumen un total de 57.000. Tots aquests 75.000 col·laboradors ofereixen els seus serveis gratuïtament a *Força a través de l'Alegria.*

Força a través de l'alegria només dóna feina a 2.547 funcionaris assalariats.

Aquesta poderosa empresa, que durant els dos primers anys va requerir ser subvencionada pel Front Laboral Alemany, esperem que serà independent aquest any. Aquest és potser el fet més remarcable i interessant, sobretot si es considera que la quantitat de diners mobilitzats i posats en circulació per *Strength Through Joy* és de més d'un milió de Reichmarks, mentre que el Dopolavoro italià ni tan sols ha arribat aproximadament a aquest nivell, i l'organització americana de temps lliure i vespre requereix una subvenció molt considerable; mentre que de tots els esforços marxistes, que —ja sigui a la vella Alemanya o a la Rússia bolxevica o als països industrials d'Occident— han fracassat totalment a tot arreu. El nacionalsocialisme va pel bon camí.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

L'obra alemanya de socors d'hivern

per Max Hunger

T. L'Obra de Socors d'Hivern, inaugurada pel Partit Nacionalsocialista i assumida amb gran esperit per tota la nació, s'ha convertit en una institució reconeguda del Tercer Reich i una benedicció per a molts milions d'homes, dones i nens necessitats, debilitats i malalts.

Mentre que l'Estat, mitjançant l'acció directa, fa tot el possible per combatre l'atur i superar les dificultats proporcionant feina a una escala completa, encara no ha tingut prou temps per trobar feina per a tots els homes i dones aptes que estiguin disposats a treballar, tot i que ha aconseguit el miracle gairebé increïble davant les dificultats comercials mundials de reduir el nombre d'aturats en tres anys de 7 milions a menys de 2 milions. Però, com tota família, sempre tindrà els seus pobres al seu voltant.

La legislació social i l'assistència pública han fet, i estan fent, molt per alleujar vull, però aquestes institucions no poden abolir la vull per complet.

És per ajudar tots aquells els mitjans de subsistència dels quals es troben just per sota de la línia fronterera que es va crear l'Obra de Socors d'Hivern. L'Obra de Socors d'Hivern no pretén suplantar l'Assistència Pública, el seu objectiu principal és complementar-la.

Quan el nacionalsocialisme va assumir el poder el 30 de gener de 1933, va fundar l'Estat, tal com va dir el Dr. Goebbels ho va descriure: «un camp de ruïnes», un caos polític, amb arques buides i un de cada cinc homes rebent subsidis.

Calien cors forts i una voluntat de ferro per dominar una situació gairebé desesperada que els governs anteriors havien intentat en va solucionar. La manera com es van gestionar aquests problemes gegantins ja ha passat a la història, però serà recordada per sempre com un exemple sorprenent d'habilitat política audaç i constructiva.

El nucli de la gran Associació Nacional de Benestar Socialista ja es va formar a la primavera de 1932, però la seva acció real no va començar fins que el partit va arribar al poder. El primer acte oficial de l'associació es va celebrar el 6 de maig de 1933, quan, en presència del Führer, el comissari en cap Hilgenfeldt, que havia estat posat al capdavant de l'organització, va donar a conèixer l'ordre del Führer que sancionava l'Associació com a òrgan oficial dins del partit per al Reich, autoritzat a tractar totes les qüestions relacionades amb el benestar i l'ajuda pública.

L'Associació va ser cridada a l'acció per primera vegada el 20 d'abril, l'aniversari del Führer, quan se li va confiar la distribució de paquets d'aliments als aturats, i l'1 de maig, quan va fer la primera recollida al carrer per al fons de vacances per a nens.

L'estiu del mateix any, l'Associació va rebre poders executius per a l'organització del Socors d'Hivern que havia estat planejat pel Führer, i va començar immediatament amb els preparatius organitzatius per a la gran tasca. El 13 de setembre, el Führer va obrir la campanya, declarant que ningú a Alemanya no hauria de patir gana ni fred durant l'hivern, i el Dr. Goebbels, en el seu comiat, va dir que aquesta Obra de Socors d'Hivern s'hauria de dur a terme amb

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

els mètodes més nets i decents imaginables, i que en simpatia amb els pobres tota la nació hauria de tenir el primer diumenge de cada mes un "guisat d'un sol plat" i oferir les diferències del cost del dinar ordinari per ajudar els necessitats. La data per començar les Obres de Socors d'Hivern es va fixar per a l'1 d'octubre, i el 16 de setembre el comissari en cap Hilgenfeldt va anar amb un equip de 36 ajudants a les oficines que s'havien posat a la seva disposició a l'edifici del Reichstag.

En un discurs pronunciat l'11 de desembre de 1935, Hilgenfeldt descriu algunes de les dificultats amb què va haver d'afrontar l'organització de la tasca que se li havia confiat. Des del principi va quedar clar que l'èxit de l'empresa depenia de la construcció d'una maquinària eficient per a la recollida i distribució i d'aconseguir que tota la nació hi participés activament. Per tant, els tebis i els indiferents havien de ser despertats a un sentit més elevat de ciutadania i els egoistes a un nou altruisme; calia fer entendre a tots els alemanys que la veritable companyonia es basava en l'autosacrifici i el socors mutu. El Führer, en inaugurar l'Obra de Socors d'Hivern, va declarar: "Aquesta gran acció contra la fam i el fred s'ha d'iniciar sota el lema: La solidaritat internacional del proletariat ha estat esclafada per nosaltres. En el seu lloc, erigirem la unitat nacional viva del poble alemany".

Hilgenfeldt va reconèixer des del principi que l'organització, per ser eficaç, havia de ser elàstica en la seva aplicació a les necessitats i adaptable a les diverses condicions de necessitat real que pretenia alleujar.

«Ningú no ha de patir gana ni fred!» Aquesta va ser la ordre que el Führer va imposar als seus seguidors de confiança.

Com s'havia de fer? Hi havia uns 17 milions de persones que calia atendre: gairebé un terç de tota la població d'Alemanya. Sens dubte, una tasca formidable! Tanmateix, el comissari en cap Hilgenfeldt sabia que, en primer lloc, podia comptar amb la col·laboració dedicada d'unes 30.000 seccions locals del partit, però també sabia que no podrien funcionar satisfactòriament si no s'havien establert plans minuciosos que abastessin totes les contingències.

Per aquesta raó va demanar ajuda a experts en finances, indústria i transport, i en el comerç de la patata, la farina i el carbó; també va fer ús de les institucions benèfiques existents, des de les Missions de l'Església, la Creu Roja Alemanya, el Cos d'Emergència Tècnica fins al petit grup de treballadors entusiastes, anomenats "Adventistes". Va ser una mobilització general de totes les forces entrenades i experimentades en treballs d'assistència pública i d'aquells disposats i disposats a ajudar com a treballadors honoraris, independentment del partit i la posició social.

Cada branca local del partit a tot el país recopilava i guardava els noms de totes les persones que necessitaven ajuda suplementària. A mesura que la feina augmentava, una secció especial de l'Associació Nacional de Benestar Socialista es va afiliar a cada branca local, on homes i dones de totes les classes treballaven junts amb una sola voluntat per un objectiu comú.

A l'hora d'organitzar l'ajuda, calia estudiar i tenir en compte les necessitats especials de les diferents zones. Com que els hàbits de vida eren diferents als diferents districtes, fins i tot pel que fa a l'alimentació, i com que les zones desfavorides coincidien principalment amb els centres industrials densament poblats, l'Associació va haver de fer arranjaments per satisfer tots aquests requisits especials. Aquestes dificultats s'il·lustren millor amb un cas concret: la població de la província de Renània-Westfàlia, per exemple, està acostumada a consumir una varietat groga de patates; el mateix passava amb Essen i Hamburg; en conseqüència, totes les varietats blanques i vermelles de patates s'havien d'enviar a altres parts d'Alemanya on es desitjaven, especialment Baden.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

La recollida i distribució de patates va suposar una pressió excepcional per als recursos de l'organització a causa de les desiguals necessitats locals de la població. A Baviera, per exemple, que pel que fa a les patates és autosuficient, gairebé no es van fer lliuraments, mentre que per al districte d'Essen es va necessitar una quantitat suplementària d'1,45 milions de quilos i per a Saxònia 0,92 milions de quilos. Entre altres ciutats i districtes que van requerir subministraments addicionals hi havia Berlín, l'Alemanya Central, les zones industrials de Renània-Westfàlia, Baden i parts de Württemberg. Durant la campanya de 1933/34 es van recollir i distribuir aproximadament 60.000 camions de patates. D'aquesta quantitat, només Berlín rebia diàriament entre 700 i 800 camions. La ració mensual de patates distribuïda equivalia a unes 30 lliures per càpita de tota la població. Però, com que només aproximadament un terç de la població rebia ajuda addicional, la ració per càpita dels realment assistits ascendia a unes 100 lliures al mes. Prevalien condicions similars pel que fa a les necessitats i la distribució de combustible.

En alguns districtes es crema principalment llenya, en altres torba, carbó o briquetes de lignit. Naturalment, els forns i les estufes estan especialment adaptats al combustible utilitzat. Per tant, s'havia de tenir cura que cada localitat rebés el combustible necessari en quantitat suficient. La quantitat de combustible permesa per a cada llar es calculava per ser suficient per escalfar una habitació durant tot l'hivern. A les famílies amb 3 o 4 fills se'ls assignava carbó suficient per escalfar 2 habitacions durant tot l'hivern.

Per al transport de tot el combustible necessari el 1933/34, es van necessitar uns 140.000 vagons de ferrocarril, la quantitat de carbó representava aproximadament el 16% de la quantitat total de combustible utilitzat a Alemanya. La quantitat de carbó subministrada durant l'hivern a una família amb 2 fills representa aproximadament 9 quilos, mentre que cada llar dels districtes miners, on el carbó es crema de manera més extravagant, va rebre aproximadament 22 quilos durant el mateix període.

La distribució del carbó la duen a terme els comerciants de carbó locals. Les persones que tenen dret a l'exempció reben ordres per al lliurament d'1 quilòmetre cadascuna. Les ordres es lliuren al comerciant de carbó, que després lliura el carbó contra el pagament d'una petita tarifa de portatge. Els destinataris que no poden pagar reben el carbó lliurat gratuïtament.

Potser es farà una millor idea de la magnitud del subministrament de carbó si s'explica que caldrien 3 mesos de treball dels miners de la conca del Saar per obtenir la quantitat de carbó necessària per a l'obra de socors d'hivern.

L'ajuda d'hivern també inclou el subministrament de calçat i roba. Les longituds del material utilitzat per a la roba ocuparia una longitud total de gairebé 8.000 quilòmetres.

A més de patates, també es distribueixen altres aliments: arròs, farina, cacau, llet, greixos, carn, peix i altres comestibles. També es proporcionen àpats gratuïts i, per Nadal, arbres de Nadal per als joves. Només el 1933/34, es van distribuir 300.000 arbres de Nadal a Berlín.

Per a la recollida dels regals necessaris per a la compra de tots aquests enormes subministraments, s'han adoptat diverses maneres: col·lectes al carrer en què fins i tot els funcionaris estatals més alts participen com a recaptadors, actuacions benèfiques, actes socials, loteries al carrer, col·lectes mensuals de "guisat d'un sol plat", regals de paquets de menjar de lliures, subscripcions públiques, gravàmens especials sobre els ingressos, col·leccions privades, vendes ambulants d'insígnies, etc., etc.

La minuciositat de l'organització s'il·lustra millor pel mètode en què el "plat únic"
Les col·leccions de "guisat" es duen a terme a Berlín.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

La ciutat de Berlín consta d'unes 125.000 cases; de cada casa es prepara una llista d'habitants, i a cada casa es visita cada família o inquilí independent i es recapten els diners. La contribució, segons els recursos del contribuent, és introduïda per aquest a la llista, que, en poques hores, es retorna a la sucursal local juntament amb la suma recaptada. Només a Berlín hi ha una mitjana de 140.000 ajudants voluntaris que participen en les Obres de Socors d'Hivern.

També cal esmentar que la fabricació de les insígnies i els detalls, que es venen als carrers en ocasions especials, va proporcionar feina i pa a molts aturats de les zones industrials en dificultats. A l'hivern de 1933/34, per exemple, es van fer comandes per valor de 4 milions de marcs a fabricants del Bosc Bavarès, Turíngia i Saxònia, i fins i tot Prússia Oriental amb la seva indústria de l'ambre no va ser oblidada. Per a 1934/35, el valor d'aquestes comandes es va augmentar a 5 milions de marcs.

L'ajuda s'atorga a totes les persones que hi tinguin dret, independentment de la seva raça o nacionalitat.

Per exemple, el 1933/34, es va assistir 69.336 estrangers, dels quals 29.108 eren jueus. Només a Berlín, 13.818 jueus i 8.054 estrangers van ser atesos per l'Obra de Socors d'Hivern. Les sumes totals en diners i valor de diners recaptades per a l'Obra de Socors d'Hivern van ser:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

El nombre d'assistents va ser el següent:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Cal fer una menció especial a l'assistència inigualable que van donar els agricultors a l'Obra de Socors d'Hivern. Unes quantes xifres ho il·lustraran: el 1933/34, per exemple, Pommerania va subministrar 841.477 quilos de patates.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******

Machine Translated by Google

Totes les mercaderies per a les Obres de Socors d'Hivern van ser transportades gratuïtament pels Ferrocarrils Estatals. En la campanya de 1933/34, la contribució dels Ferrocarrils Estatals en aquest sentit va ascendir a 14.672.957 Mks., mentre que el pes total dels transports va ascendir a 59.025.995 quilograms.

El nombre d'ajudants honoraris que participaven en l'Obra de Socors d'Hivern va arribar a una mitjana d'1 milió i mig cada any, mentre que en l'administració d'aquesta organització es van contractar els següents nombres de funcionaris, empleats, etc.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

El cost total de l'administració és lleugerament inferior a l'1% del total dels ingressos.

El Führer i Reichskanzler Adolf Hitler, en rebre el 27 de maig passat el comissari en cap Hilgenfeldt en companyia dels seus principals treballadors, va expressar el seu gran agraïment per la tasca realitzada per l'organització, i quan va concloure dient que "l'Obra de Socors d'Hivern és una gesta històrica única de treball social", només va expressar el sentiment de tot veritable alemany respecte a aquest gran esforç nacional de bona voluntat mútua i sacrifici personal.

******Conversor de llibres electrònics DEMO Marques d'aigua*******